

OSREDNJA
KNJIŽNICA
CELJE
Sentjurske



NOVICE

šentjurski lokalni časopis

letnik VIII, št.10

23. oktober 2001

cena 250 SIT

www.sentjurskenovice.si

poštnina plačana pri pošti Celje



649
Osrednja knjižnica
Muzejski trg 1a
Celje
3000

SUPERMARKET
JAGER
ŠENTJUR

VULKANIZACIJA MULEJ IN ROČNA AVTOPRALNICA

Ul. Tončke Čečeve 17, 3230 Šentjur, tel.: 03 749 17 10, 749 17 12, GSM: 041 630 652

BRIDGESTONE

Sava

PIRELLI

FULDA

GOOD YEAR

TOYO

MONTANA

DUNLOP

MICHELIN

LASSA

**SUPER UGODNA
PONUDBA GUM
do konca oktobra!**

Delovni čas
8.00 - 18.00
sobota
8.00 - 13.00



Razvoz kurilnega olja

OMV ISTRABENZ

Bencinski servis Šentjur, Tel.: 03/574-38-01, 574-38-02

RESEVNA

Trgovina in storitve d.d.

Mestni trg 3, Šentjur Tel.: 03 747 14 00

Breskov
komot
TUŠ
825g



Kumarice TUŠ
*pasterizirane

181,90

UGODNO
SVEČE!



Toaletno
milo
Palmolive
*rožmarin
glic. obnav.
*sončnica
glic. poživ.
100g



Toaletni
papir
Elite 10/1

Toaletne brisače
Happy 2/1

143,90



Mehčalec
LIFE
*balsam
*breskev
*classic
2 l

248,90



Tekoči pralni
prašek PERSIL
*green power 3 l

1.999,90

Pralni
prašek
PERSIL



*ocean fresh
*green power
6 kg

Jabolčni
sok TUŠ
1,5 l

94,90



Mineralna
voda
JAMNICA
1,5 l

166,90



Cola
TUŠ
1,5 l

110,90



FRUC
1 l

169,90



Rastlinsko
olje TUŠ

199,90



Sončnično
olje

249,90



Jabolčni
solatni kis
TUŠ

118,90

Vinski
solatni kis
TUŠ

106,90

Nakup možen na
6 čekov brez obresti.

V blagovnici - SAMOIZBIRNI NAČIN
SADJA IN ZELJAVE!

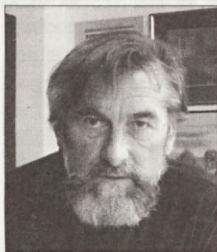
VSE ŠLICE SO SIMBOLIČNE

Živeti z nami je ceneje

VSE CENE SO V SIT

Franc Kovač

Guruji bodo prihajali in odhajali



Posvetovanju šentjurskih gospodarstvenikov s predstavniki Gospodarske zbornice Slovenije, ki se je skorajda v anonimnosti zgodilo v tem mesecu, je predsednik GZS Jožko Čuk zaključil z zgornjim citatom. Pri tem je samokritično med gurje prišel tudi sebe.

Kaj naj človek razume pod tem pojmom, si tudi s pomočjo slovarjev tujk in slovenskega knjižnega jezika nisem uspel odgovoriti, gre pa verjetno za voditelja, tako rekoč odrešenika z več ali manj nadnaravnimi sposobnostmi, ki ponuja odgovore na vsa vprašanja.

Pa Jožko Čuk pred cvetoberom šentjurskih poslovnih vsebinsko sploh ni nastopil z izrazitega gurujskega pedestal, dejansko pa, čeprav je slikovito povedal, da v ekonomiji ni večnih resnic in še manj prerokov, ki bi jim veljalo slepo slediti. Ampak današnji časi, tako splošni svetovni kot domači šentjurski, so dobesedno nasičeni z gurujskimi elementi. Evropa, Nato, decentralizacija, razvoj, regionalni razvoj, lokalni podjetniški centri in turizem je le nekaj svetih pojmov, o katerih skorajda več ni dovoljeno niti razmišljati, kaj šele jim ugovarjati.

EU je ena takšnih brezprizivnih resnic, ki mi je vsak dan bolj odveč. Čedalje bolj sem namreč prepričan, da gre za preverjeno zamisel evropskih velikih narodov, kako svojo splošno superiornost, zavito v plašč demokracije, prava in pravičnosti, ljudomilo pretvoriti tudi v konkretno nadvlado. O vsem naj bi odločali v Bruslju, kajpada demokratično, kar pomeni, da bodo odločali največji, imeli bomo enotno denarno politiko, strukturne, kohezijske in ne vem še kakšne sklade, državne meje bodo prerasle regije in iz Bruslja nam bodo pritekale milijarde evrov. Le roko bo treba stegniti in Indija Koromandija bo tu. Dejstva, da bo Slovenija verjetno že od vsega začetka neto plačnik v evropske blagajne in bomo torej kar sami polnili te neizčrpne evropske sklade, naša oblast ne sliši rada. Pa tako slabe izkušnje imamo s skladi in spodbujanjem nerazvitih iz pokojne Juge, a se očitno nismo ničesar naučili.

Podobno je z Natom. Le kakšen je smisel vojaškega zavezništva, v katerem bodo imeli prst na petelinu vsi naši »naravni sovražniki«, Romani in Germani, ki jih že tisočletje več ali manj neuspešno zadržujemo na naših narodnostnih mejah. Pa nas bo to zavezništvo celo stalo krepko več kot sedaj dajemo za obrambo svoje samostojnosti. Kaj nam mar OZN, mi smo Natovi! Se še morda kdo spomni Koroške, »Ogleja«, avstrijske manjšine? Še najmanj je v bistvu ogrožena naša južna meja, ki dejansko predstavlja našo edino možno smer gospodarske ekspanzije. Ponujena izbira: »v Evropo ali na Balkan« je skrajna politična manipulacija tistih, ki ne verjamejo v svoje lastne dobre namene. Dejansko se povezujemo z »naravnimi sovražniki«, da bi se ubranili »naravnih zaveznikov«?

Nato, EU in naša nacionalna suverenost so pojmi, ki gredo le stežka skupaj. Pa šele deset let imamo svojo državo in bi jo že radi prodali!

»Napad« na ti dve veliki »sveti kravi« sploh ni bil cilj tega uvodnika, nekaj več sem nameraval napisati le o še eni gurujski temi, o tako imenovani gospodarski razvojni infrastrukturi, regijskih razvojnih agencijah, lokalnih podjetniških centrih in pa o vseodrešujoči regionalizaciji na državni in evropski ravni.

RRA -ji in LPC -ji so današnja moda in rešitelj nacije št. 1. Vzpostavljena je že njihova mreža, od državnega središča, preko regij do več ali manj sleherne najbolj zakotne občine. V njej sedi nekaj sto strokovnjakov, vsi na državne stroške in pridno snujejo razvojne programe. Samo za letošnje RRP (regijske razvojne programe) bo država dala okrog 500 milijonov SIT, koliko pa vsa ta mašinerija dejansko stane, verjetno ni izračunal še nihče. Samo šentjurski občinski proračun jo podmazuje z več kot deset milijoni tolarjev letno. Osnovna naloga tega možganskega trusta je, kako najti ideje in pripraviti programe, ki bodo povšeči birokratom v EU, Ljubljani, Celju in ne nazadnje tudi tu pri nas v Šentjurju. Teoretično je vse OK, zlasti še, če pozabimo, da smo bili že v prejšnji državi pravi mojstri vseh mogočih programov, katerih končni produkt so bili razni Obrovci in podobni gospodarski monstumi, ki jih danes tržna ekonomija neusmiljeno tepta v prah. Prav nobene in res nobene možnosti ne vidim, da so novodobni načrtovalci za zelenimi mizami bistveno bolj sposobni prelisčiti tržne zakonitosti, kot so bili njihovi predhodniki. Sistem je žal isti.

Še bolj me peha v dvome sintagma »Evropa regij«. Dobro, odpravili bomo državne meje, tržaška regija bo kmalu segla do Postojne, graška do hrvaške meje, zagrebška tam neke do Novega mesta, neke vmes bosta morda preživeli še ljubljanska in celjska regija. Sprva bodo to regije kar tako, nato jim bodo zavladele ekonomske zakonitosti, sledila bosta najučinkovitejši jezik in najbolj civilizirana kultura, na koncu tudi politika in oblast. Na primorskem italijanska, na štajerskem nemška itd. Da bi slovenska nacionalna in gospodarska moč porinili Italijane v Furlanijo in Avstrije s Koroške, je utopijska.

Da, dolgoročno in s filozofskega in zgodovinskega stališča je to tako in navsezadnje tudi sprejemljivo, toda danes in tukaj pa vsaj meni ta scenarij ni všeč. Čustveno sem navezan na to državo, na slovenstvo, blaginjo, ki mi jo ponuja internacionalizacija, me v takšni obliki enostavno ne zanima. Nočem je, hočem, da država brani moja čustva. Kar je sicer moja pravica, ki pa je žal ne morem uveljaviti, saj zgleda tako, da vsi drugi, vse stranke, na čelu z »mojo« SDS, drvijo v Evropo. In to v Evropo naših politikov, ki očitno že dolgo vse svoje možnosti vidijo v Bruslju. Torej so moje možnosti na referendumu, ki si ga bo oblast brez večjega tveganja nekoč celo privoščila, ničeve.

Dovolj za danes, morda bom nadaljeval prihodnjčiče se bo pokazalo, da tistih, ki ne verujemo v evropsko odrešenje in njene gurje, še ni povsem pobralo.

IZ VSEBINE

Občinski svet brez statuta
Grozijo predčasne volitve? 4

Jožko Čuk v Šentjurju 6

Pet let ŠKMŠ 8

Podžupan "olastnil" plazove 10

Anketa:
Kaj počnejo naše stranke 12

Šolarji o dnevu mrtvih in smrti 17

Predstavljamo:
Zora Ketiš in 18
doktor znanosti Ivo Gobensek 21

Lucija in Pepca o nas in o sebi 30

Mesečnik Šentjurske novice Izdaja:
Šentjurske novice, d.o.o., Šentjur,
Dušana Kvedra 11

Glavni in odgovorni urednik:
Franc Kovač

Lektoriranje:
Eva Kovač

Postavitev in oblikovanje:
Jure Godler

Tisk:
Grafika Gracer, Celje
8% DDV je vračunan v ceno.

Naslova uredništva:
Dušana Kvedra 11, 3230 Šentjur

Telefon:
03 574 15 00, 041 759 816

E-pošta:
sentjurske.novice@siol.net

Spletna verzija
www.sentjurskenovice.si

Transakcijski račun:
Šentjurske novice
06000-0105036264

naslednja številka:

(torek)

NOVICE

27. november 2001

Z občinskega sveta

Zavrtnjeni statut zamajal občinski svet in župana?

Oktobrsko sejanje družine, imenovane Občinski svet Občine Šentjur pri Celju, ni bilo kaj prida zanimivo. Tokratne teme so bile več ali manj »miroljubne«, z izjemo sprememb in dopolnitev statuta občine ter poslovnika občinskega sveta, kjer so opozicijski svetniki LDS pokazali zobe.

O Regijski razvojni agenciji z evforijo

Po uvodnih formalnostih je v prvi točki dnevnega reda nastopil direktor Regionalne razvojne agencije (RRA) Boris Klančnik. Prepričljivo je obrazložil, kakšni so načrti njegove agencije in kakšne koristi bi lahko imela naša občina v Regionalnem razvojnem programu Savinjske regije do leta 2001. Jasno, z izdelanimi projekti bi lahko uspešno kandidirali na razpisih, ki jih bo z novimi evro cekinčki sponzorirala EU. Svetnike je prepričal, saj praktično nihče ni nasprotoval sprejetju treh sklepov. Še največ skepse sta izrazila Robert Maruša (SLS + SKD) in Franc Kovač (SDS). Tako je bil sprejet Regionalni razvojni program Savinjske regije za obdobje 2001-2001, potrdil se je predlog vloška v višini 2.673.140,00 SIT za dokapitalizacijo RRA Celje, s čemer je Občina Šentjur prevzela pravice in obveznosti družbenika.

Energetska zasnova Občine Šentjur pri Celju

Verjetno se le še redki spominjate nagradne ankete, ki jo je Občina izvedla lanskega avgusta in spraševala po energetskih virih, ki jih uporabljajo vaša gospodinjstva. No, tokrat smo izvedeli njen glavni namen. Velenjsko podjetje Pop je pripravilo predloge energetske zasnove naše občine, njihov predstavnik Branko Caglić pa je predstavil poročilo. Več o tej temi si lahko preberete na drugem mestu, svetniki pa naj bi do naslednje seje podali konstruktivne predloge.

Po vinu in sirih je zavrelo

Po triurnem nič kaj pretresljivem sejanju je predsedujoči župan oklical več kot dobrodošel odmor. Tokrat se svetniki niso podali v bližnje gostinske lokale, ampak v jedilnico občine, kjer so poskušali kozje sire kmetije Videc iz Vodruža, letošnje občinske odlikovanke, in pa vina zagotovo najboljšega vinarja med podžupani, Janeza Čokla, ki je dobil zlato medaljo za svoj vinski izdelek na letošnjem kmetijsko živilskem sejmu v Gornji Radgoni.

Ni znamenj, da bi priložnostna zakuska imela pomirjujoči vpliv na razpoloženje svetnikov, nasprotno, seja je po njej postala zanimiva. Seveda predvsem zaradi točke dnevnega reda, ki je obravnavala spremembe in dopolnitve statuta in poslovnika Občine in Občinskega sveta.

LDS napade

Svetniška skupina LDS je zahtevala nekaj sprememb, predvsem pri 10. členu, ki se naj bi po županovem predlogu glasil: »Proračun občine sprejme občinski svet na predlog župana z večino glasov opredeljenih članov«. LDS je šel v nos zadnji del člena. Tako so predlagali, da bi se proračun občine sprejel z večino vseh članov OS, županov predlog naj bi namreč teoretično pomenil, da lahko občinski proračun, ki je najpomembnejši občinski politični akt, sprejme že en sam svetnik. Pravna

služba občine je trdila, da gre pri spremembi člena samo za uskladitev z zakonom in da člena ni mogoče tako preoblikovati, svetniki LDS na čelu s pravnikom Jožetom Artnakom pa ravno obratno in so svoj prav dokazovali s podobnim primerom iz občine Ivančna Gorica, kjer je Ustavno sodišče dalo prav tamkajšnjemu občinskemu svetu. Razprava se je razvnela do vrelišča, ko je občinska pravica Šilčeva s svojim osebnim mnenjem samozavestno zavrnila stališče ustavnega sodišča in vztrajala pri županovem predlogu.

Spremembe v prvi obravnavi zavrtnjene

Prerekanje se je še kar nadaljevalo, nato pa se je le prešlo na glasovanje. Županov predlog sprememb statuta ni dobil potrebne dvotretjinske podpore, manjkalo je en glas. Tu se je pričela lahna komedija: Maruša (SLS+SKD) je prišel na dan z idejo, da bi morda kazalo glasovanje ponoviti, ker je verjetno prišlo do nesporazuma, tisti, ki so bili proti, so ga hitro utišali, da bi bilo to pa vendarle preveč po domače. Čokl se je pridušal, da bo potrebno naslednjič glasovati javno, da se bo videlo, kdo je bil proti in da bodo ti tudi nosili posledice, da pa je sicer predlog LDS njemu in njegovi SLS + SKD celo zelo všeč.

Svetniki LDS so skušali vrniti salomonsko odločitev, da bi glasovali še o njihovem dodatnem sklepu, pa se župan ni dal premakniti niti za besedico. Tako mu je na plečih ostal nič kaj prijeten nespremenjeni statut, s čemer se v Ljubljani zagotovo ne bo hvalil. To je dal tudi takoj vedeti, saj je svetnike potolažil, da bo o njihovi odločitvi skušal »molčati«. Potem pa le pšššššš...

Lahko občinski svet in župan padeta?

Teoretično bi se seveda to lahko in bi se celo moralo zgoditi! Občina in občinski svet zaradi neuskladenosti statuta ne delujeta zakonito. Ampak v praksi seveda ni tako hudo in kritično, kajti leto dni pred volitvami je težko verjeti, da bi se v Ljubljani odločili vreči »šentjursko vladov«.

Je pa maneuver šentjurske LDS zanimiv z vidika lokalne politične scene. Realno gledano jim v prvi obravnavi ne bi bilo potrebno oteževati sprejema sicer pomembnega člena, saj se navadno glavne »kregarije« odvijajo v drugem branju. Toda najmočnejša opozicijska stranka v OS se je očitno odločila, da bo oblasti nepopustljivo dihalo za ovrtnik in prežala na vsako njeno sumljivo potezo. V to pričajo tudi besede Jožeta Artnaka, ki je v razpravi o členu, ki govori o tem, da morajo občinski funkcionarji komisiji predložiti seznam premoženja in podatke o svojih podjetjih, dejal, da se na Občini Šentjur zlorabljajo podatki v zasebne podjetniške namene.

Kakorkoli že, obetajo se nam nedvomno »veseli« in zanimivi politični jesenski in zimski meseci. Vstopamo pač v zadnje leto pred volitvami...

REGIONALIZATORJI

V zadnjih desetih letih je beseda Evropska Unija postala zelo priljubljena in nekaterim pade



mrak na oči od silnega denarja, ki boja komaj čaka, da pride v sončno podalpsko deželico. Pod taktirko države so se ustanovile regijske razvojne inštitucije, ki naj občinam omogočijo pridobivanje nepovratnih sredstev za zaposlitvene projekte in

razvoj človeških virov. Eden izmed pilotnih (že 4 leta) projektov je Razvojni program Savinjske regije, ki pokriva 31. občin (savinjske, šaleške, celjske, dravinjske in Obsotelje s Kozjanskim) med njimi tudi šentjursko. PHARE, NSS, NTU pa so le nekateri viri, ki naj bi v letih 2000-2002 prinesli v Savinjsko regijo okoli 24 milijonov DEM. Za izvedbo te naloge je v skladu z Zakonom odgovorna Regionalna razvojna agencija Celje d.o.o., ki je naslednica javnosti bolj znanega Podjetniškega centra Celje, kjer se je v preteklih letih mimogrede neznano kam izgubilo 40 milijonov SIT. Na seji Občinskega sveta prejšnji ponedeljek je občina sprejela sklep o dokapitalizaciji družbe RRA Celje d.o.o. z vložkom 2.701.209,73 SIT. RRA namerava s sredstvi, ki jih bo zbrala z dokapitalizacijo v vseh občinah (cca 100 milijonov SIT) rešiti v glavnem svoje prostorske probleme, izgradnja ali nakup poslovnih prostorov. Vsa nadaljnja sodelovanja med občinami in razvojno agencijo pa bodo v bodoče temeljila na projektne financiranju, se pravi, da bo RRA vsak projekt zaračunal. Seveda se postavlja vprašanje o smiselnosti vključevanja naše občine v agencijo sedaj, kajti veliko ceneje bi verjetno bilo vsak projekt sproti plačati, a je menda ta model dokapitalizacije izmed vseh še najbolj bogudopadljiv.

To je regionalna razvojna politika, ki si jo je zamislila naša vlada. Le ta zna v bodoče dvigniti precej prahu zlasti med malimi občinami, ki bodo težko zlobirale razvojna sredstva in se jim znajo agencije kaj kmalu spremeniti v novi Beograd ali Ljubljano. Kakor je komu ljubše.

L. Žafran

Najlepše je doma

Tako nekako bi lahko opisali 15 minut razprave o tem, ali se naj šentjurska občina vključi v Skupnost ali Združenje slovenskih občin. Očitno že nekoliko naveličani svetniki so to točko dnevnega reda vzeli bolj za sprostitiv. Župan Malovrh je razložil, da gre v bistvu za levo skupnost (predsednik Boris Sovič)

in desno združenje (predsednik Anton Kokalj), od članstva v katerikoli pa naj ne bilo pretiranega haska, pri obeh pa je potrebno letno plačati okrog 150 tisočakov. Malovrh sicer, če že, nekoliko presenetljivo preferira Sovičevo združenje, ker ceni mariborskega županskega kolega. Razprava je bila bolj jalova, edina, ki nista bila apriori proti, pa sta bila Koleševa in Erjavec. Seveda je bil rezultat glasovanja jasen. Občina Šentjur pri Celju bo tako še naprej združena sama s sabo na svoji zemlji.

Pobude in vprašanja

Največ pobud je podal Jože Artnak. Zanimalo ga je, kaj je s sredstvi, ki so bila usklajena za krajevni prispevek v KS Slivnica, zahteval je obrazložitev realizacije proračunskih postavk na področju

športa, kulture in problematike mladih. Želel je obrazložitev, zakaj župan zamuja s proračunskimi načeli, zakaj ni na cesti med Jurjem in Alposom nobenih oznak z maksimalno dovoljenimi hitrostmi. Dal je pobudi, da občina kupi večnamenski šotor, ki bi bil primeren za prireditve in da se planira posodobitev sejne dvorane.

Naslednji je nastopil Robert Maruša. Župana je spraševal, kako bo ukrepal zoper pisce po njegovem mnenju številnih in seveda neznansko grdih grafitov s kratico ŠKMŠ, ki, kot se je izrazil, »vsi dobro vemo, kaj pomeni«. Izpovedal je tudi svojo izkušnjo, ki jo je doživel, ko si je omisilil novo smetiščno kanto. V Celju so mu povedali, da ga lahko »čopne« tudi šentjurski komunalni inšpektor, le da niso vedeli, kdo je to. No, tokrat se je le razrešila fama

okrog omenjenega inšpektorja, katerega delovno mesto je bilo že večkrat omenjeno, le ime se je začuda skrivalo. Zdaj je tudi to jasno. Komunalni inšpektor naše občine je Matej Tisel, z delom pa pričenja v teh dneh.

Od javnih pobud omenimo še Zdolškovo, ki je znova predlagal, da bi bilo potrebno na mostu preko Slomščiće postaviti ustrezen prometni znak, saj se zdaj dva avtomobila težko srečata. Senica s Planine je zanimalo, kdaj se bo obnovila cesta proti Prapretnem...

Za konec je še župan odrecital aktualnosti v občini in ob pol devetih zvečer se je zgodil srečen konec.

L. H.

Energetska zasnova občine Šentjur

Z energijo ne znamo varčevati

Prvi del študije Energetska zasnova občine Šentjur, ki jo je prejšnji teden predstavil na občinskem svetu POP d.o.o. iz Velenja, sicer ne pomeni revolucije, je pa v njej zbranih kar nekaj zanimivih podatkov o našem ravnanju z energijo. Bilo je tudi nekaj dvomov, ali zaupati študiji, ki temelji na nagradni anketi, ki jo je lansko leto izvedla občina in se je nanjo odzvalo le 440 gospodinjstev (vseh imamo v občini 6029) in menda le štiri podjetja, vendar so izvajalci študije prepričani, da je njihova skupna baza podatkov, dobljenih dodatno še od upravljavcev stanovanj in od podjetij, povsem solidna osnova za korektno rezultate.

Prva podatka, da šentjurski občan porabi letno le 61 GJ energije, povprečni Slovenec pa kar 96 GJ, da občina Šentjur, ki šteje 0,91% slovenskega prebivalstva in obsega okrog 1% površine Slovenije, porabi le 0,56% vse slovenske energije, bi lahko bila spodbudna. Če jima ne bi sledili podatki o drugih vidikih porabe energije. Naša industrija porabi namreč le 16% v občini porabljene energije, kar je več kot polovico manj, kot je državno povprečje, v široki rabi, to je v največji meri za ogrevanje hiš, pa porabimo ker 54% vse energije (ali 66% več kot je slovensko povprečje). Kar kaže, da ne gre toliko za varčnost kot za gospodarsko zakrnlost.

Še več: v gospodinjstvih porabimo 340 KWh energije na m2 površine, kar je nad slovenskim povprečjem. Kar 65% vseh stavb ni izoliranih, povprečni koeficient toplotne prehodnosti zunanjih zidov je zato ustrezno neugoden (1,02 W/m2.K).

51% energije dobimo iz tekočih goriv, 18,4% iz trdih goriv, 15,5% daje elektrika, 14,9 pa plin. Obnovljivih virov energije (sončni sistemi, voda, veter...) praktično nimamo. Med trdimi gorivi daleč prednjačijo ekološko problematični premogi, manj kurimo z lesom, skoraj nič pa z biomaso.

Zanimive so ocene o količini energije, ki jo »zamudimo«. Samo odpadne toplote, ki gre v zrak ali na smetišča, je za 193 TJ (to je 17,6% vse naše porabljene energije), v naših gozdovih letno priraste v obliki biomase 96 TJ energije (8% naše porabe), ki več ali manj strohni, sonce pa nam podarja reci in piši okrog 987 PJ energije, kar je tisočkrat več, kot jo vsega skupaj sedaj porabimo.

Lepo je vse to vedeti, ampak da bi se kaj spremenilo, bi tudi na občini moral zapihati drugačen veter, je dejal v razpravi občinski svetnik Robert Maruša. Kaj je s tem mislil, ni povedal.

F.K.

Po stečaju Trgohlada

Ni šlo za goljufanje delavcev

Pet mesecev je že mimo, kar je šel Trgohlad v stečaj, potihnile so tudi že govorice, ki ponavadi spremljajo takšne dogodke, kot vse kaže, pa so se umirili tudi bivši zaposleni, ki so se po uvedbi stečaja počutili ogoljufane. Ko človek izgubi delovno mesto, hkrati z njim tudi kupček že zasluženega denarja, je seveda hudo in beseda, da si ogoljufan, je kar hitro na ustih.

Kaj se je dogajalo in kaj se še dogaja za Trgohladovimi zidovi, sem poskušal zvedeti pri stečajnem upravitelju diplomiranemu ekonomistu Tomažu Kosu, kajti Branko Golob, lastnik Trgohlada, o tej zadevi ni želel govoriti.

Da dandanes stečajni postopki niso nič več nekaj posebnega, temveč so nujni sestavni del podjetništva, je dokaz tudi Stečajna pisarna Tomaža Kosa v Šmarju pri Jelšah, v kateri dela trenutno 6 stalno zaposlenih, poleg njih pa še pogodbeno devet različnih strokovnjakov. Znana Ponkovičanka Irena Špur, sicer uslužbenka Bohorja v stečaju, je pomočnica direktorja Kosa. Prijazno so se odzvali na mojo željo, da izvem nekaj več o stečaju Trgohlada.

O vzrokih stečaja g. Kos meni, da je bil posledica krize v kmetijstvu, ostre domače in tuje konkurence na področju hladilnih naprav, dragih nerealiziranih projektov,

uveden stečaj, 12 zaposlenih pa je šlo na zavod za zaposlovanje.

G. Kos, kaj je ostalo oziroma kaj bo ostalo za Trgohladom?

»Ne vem, kaj bo nazadnje ostalo, zdaj pa so ocene približno takšne: Trgohlad ima okrog 180 milijonov obveznosti, največji upniki so SKB banka, Ministrstvo za gospodarstvo, Volksbanka, velik pogojni upnik firme je tudi firma Hong, last Branka Goloba, poleg njih pa še

okrog 90 manjših upnikov. Zaposleni imajo skupaj priznanih 15 milijonov SIT terjatev, od tega je tako imenovanih prednostnih terjatev za 9 milijonov SIT. Zdaj je tudi že precej jasno, da bo stečajne mase vsega okrog 13 milijonov, to je samo 7% od vseh terjatev, kar ne bo dovolj niti za stroške stečaja in za prednostne delavske terjatve.

Pred kratkim se je ob stečaju Tola šentjurska javnost zgražala, kako je mogoče, da pride do dolgov, ki so nekajkrat višji od vrednosti firme, toda zdaj kaže, da gre pri Trgohladu že za huji primer. Je to normalno? Kdo je tu kriv, da ni prišlo pravočasno do stečaja?

»Težko rečem kar koli o krivdi, to pač ni v moji pristojnosti. Očitno je, da upniki, predvsem banke, niso uspešno preverjali bonitete Trgohlada in tudi niso dovolj pozorno spremljali njegovega poslovanja.«



Irena Špur



Tomaž Kos

z večjim vložkom domačega znanja (velika večina šentjurskih malih podjetnikov se ukvarja s prevoznitvom, gradbeno mehanizacijo, trgovino...), zajadralo v nepremostljive težave. 30. maja letos je bil

V Šentjurju se je govorilo, zlasti bivši zaposleni so bili o tem prepričani, da je g. Branko Golob pravočasno prekanaliziral premoženje Trgohlada na svojo SP firmo, ki se menda ukvarja z isto dejavnostjo, in s tem zavestno spravil v težave Trgohlad d.o.o. in bivše zaposlene ob njihov zaslužek. Je na tem kaj resnice?

»To je seveda teoretično tudi možno, toda niti upniški odbor niti zaposleni doslej še niso vložili niti ene zahteve za uveljavljanje tako imenovanih izpodbojnih poslov, kar bi v tem primeru lahko prišlo v poštev. Sicer imajo še čas do 30. novembra, a ne kaže, da bi do njih prišlo. Osebo trenutno ne vidim takšnih možnosti. Kar pa seveda ne izključuje morebitno kazensko odgovornost prejšnjega vodstva Trgohlada, če bodo takšne prijave priromale na javno tožilstvo.

To, da g. Golob zdaj nadaljuje kot samostojni podjetnik, v načelu ne bi smelo biti nič narobe. Sicer pa jaz osebno ne verjamem, da je možno z isto dejavnostjo, istimi ljudmi in tehniko poslovati bistveno uspešneje.«

Pri Tolu je »izpuhtelo« preko 300 milijonov SIT, pri Trgohladu jih bo šlo preko 160. Kdo vse to plača? Državljanji?

»Posredno vsekakor, neposredno pa upniki. To je njihov poslovni riziko, ki ga vkalkulirajo v cene svojih storitev, banke v obrestne mere, trgovci v marže in tako naprej.«

F.K.

Jožko Čuk v Šentjurju

»Ne zanašajte se na subvencije in donacije«

V petek, 5. oktobra, je bilo v skupščinski dvorani v Šentjurju zanimivo srečanje šentjurskih gospodarstvenikov s predstavniki Gospodarske zbornice Slovenije, ki sta ga pripravila Ludvik Mastnak in župan Malovrh. Škoda je le, da so zanj vedeli očitno le redki izbranci, pa sta zato bili udeležba in razprava sila skromni. Tudi sam sem sestankovalce odkril povsem slučajno. Iz Ljubljane sta prišla predsednik GZS Jožko Čuk in njegov svetovalec Kožar, na drugi strani pa se je po klopih posedlo 11 predstavnikov najpomembnejših šentjurskih podjetij, med povabljenimi so bili tudi predstavniki Zavarovalnice Triglav (Mirnik), Banke Celje (?), direktor regijske razvojne agencije Klančnik, Pušnik iz Savinjske statistične regije in pa Pinter iz domačega Lokalnega podjetniškega centra.

Uvodni nastop Jožka Čuka je bil proforski. Z jedmatimi podatki in 22 grafi je nazorno in celovito prikazal mesto Slovenije v evropskem gospodarskem prostoru, mimogrede pa tudi z enako jasnostjo opozoril na ključne probleme naše ekonomije in politike. Poskušal bom povzeti le nekatere njegove opaznejše navedbe.

Kdo je kdo v šentjurskem gospodarstvu

Pregled moči najmočnejših šentjurskih podjetij je bila edina tema, ki se je neposredno dotaknila Šentjurja.

Po vatlu čistega prihodka v milijardah SIT je lestvica naslednja:

1. Alpos	10,5
2. Jurmes	3,7
3. Mesarstvo	2,5
4. KZ Šentjur	1,5
5. Ahac	1,3
6. Tajfun	1,1
7. Resevna	1,1
8. Stanovanjska zadruga Rifnik (?)	1,1
9. Bohor	0,9

Lestvica je z izjemo mesta Alposa kar presenetljiva, in hkrati zaskrbljujoča. Dopusčam možnost, da sem kaj narobe slišal, zato se za morebitno napako vnaprej opravičujem. Zlasti SZ Rifnik mi je hudo sumljiva.

Slovenski superlativi

V strukturi bruto domačega proizvoda zajemajo: storitve 58%, industrija 32%, kmetijstvo 3,3%! Jožko Čuk se boji, da bo kmetijski lobi večkratno politično presegel svoj ekonomski pomen.

Lata 2000 smo imeli 4,6 odstotno rast BDP. Izvoz je dal 58% BDP (Avstrija okrog 30%, ZDA celo samo 10%), kar 64% vsega izvoza pa je šlo v EU, na drugem mestu je Hrvaška z 8%, vsi drugi partnerji so bistveno manjši. Že tretje leto po vrsti je gospodarstvo ustvarilo neto dobiček, tokrat 118 milijard SIT, kar je Čuk ocenil za največji dosežek

slovenskega gospodarstva. Obupan je nad inflacijo (8,9%), zadovoljen pa s stopnjo brezposelnosti, ki je po ILO sistemu ocenjena na 7%, kar je celo manj od evropskega povprečja. Šentjur je s svojimi 16% brezposelnih (ILO) visoko v slovenskem vrhu.

Po številu študentov smo menda v evropskem vrhu, imamo jih okrog 90 000, njihovo število pa se je v zadnjih 10 letih potrojilo.

Kje nam manjka

Internacionalizacija je na psu, preko mej investiramo trikrat manj (cca 1 milijardo SIT) kot tujci pri nas. Naša povprečna urna postavka (bruto plača) znaša 13,2 DEM (Nemčija 50,5 DEM, Češka 4,8 DEM, Bolgarija 1,4 DEM), kar je zlasti za delovno intenzivne panoge in v primerjavi z vzhodno konkurenco, kjer so urne postavke še nižje, kritično.

Po faktorju konkurenčnosti smo med 49 državami na 39. mestu. Naše največje cikle pa so: internacionalizacija 45. mesto, vladna politika 44. mesto, finance 42. mesto.

Dodana vrednost je sorazmerna naši kvalifikacijski strukturi. V Nemčiji imajo 2% nekvalificiranih delavcev, pri nas pa 16%.

Pasti

Vlada ne upošteva grozeče recesije in nerealno načrtuje več kot 4 odstotno rast BDP - zato, da lahko še naprej nemoteno zapravlja.

Država nerazumno menca s privatizacijo bank in zavarovalnic in zavira njihov razvoj. Podobno je tudi z denacionalizacijo.

Razprava - nezadostno, vendar hladen tuš

Razprava je bila sila skromna, vsaj kar se domačinov tiče. Mirnik iz Triglava se je razveselil, da je zavarovalnica s svojo dokapitalizacijo končno ugnala v rog državo, direktor celjske RRA Klančnik se je razburjal, da država očitno ne misli resno z regionalnim razvojem. Pritegnila sta mu Pušnik iz

Komentiramo

Čuk se ne bo oženil ...

... vsaj s Šentjurjem ne. Po »odmevnem« srečanju šentjurske oblasti in gospodarstvenikov s predsednikom Gospodarske zbornice Slovenije je predstavnik občine na radijskih valovih tožil, da je bil odziv šentjurskega gospodarstva slab. Naključje?

Če sta bila med organizatorji Občina in njena ljudska univerza, potem ne bi smelo biti problema z obveščanjem, saj nas kuverte z občinskim žigom vabijo na malodane vsak dogodek na Ipavčevini in tudi na druge. Za omenjeno »prireditve« ni vedel skoraj nihče. Kot vedno je zanimiva primerjava dveh šentjurskih periodik, v štirinajst dnevi je to dogodek za naslovno, v mesečni pa se urednik pritožuje, da je sestankovalce odkril po naključju. Torej, komu je bil namenjen obisk, ki ga šentjursko okolje vsekakor potrebuje?

Če so bili ciljna skupina šentjurskega zleta gospodarstveniki, bi bilo nekaj normalnega, če bi svojo administracijo pognal LPC in/ali šentjurska izpostava Obrtne zbornice, ki bi morala po definiciji storiti vse za to. Poleg njiju je v Šentjurju še Društvo za razvoj šentjurske občine, katerega član je tudi župan, in ki si na deklarativni ravni prizadeva pospeševati razvojne potenciale Šentjurja, vendar o zadevi sploh niso bili obveščeni.

Težko je verjeti, da bo s tako urejeno komunikacijo med podjetniško bazo in »nadstavbo« šentjurska labilna mikroekonomija konkurenčna drugim.

br

Savinjske statistične regije in pa župan Malovrh, ki je jadoval nad centralizacijo. Centralizacija in država na sploh sta bila tudi v besedah drugih razpravljalcev hvaležna grešna kozla za vse tegobe. Zoper takšen enoglasni zbor je najprej korajžno povzdignil glas primarij Moser (RTG Tratna) z

ugotovitvijo, da razvoj pomeni tudi to, da se bodo določena nezanimiva območja enostavno zarasla (samo kot možna primera je nevedel Loko, Žusem) in da nekdo o tem mora odločiti. Ta pa verjetno sploh niso regijske razvojne agencije, ki so, kot se je dalo razbrati med vrsticami, še vedno praktično neuporabna (in predraga) ekonomska infrastruktura, vzpostavljena le zato, da bi razdeljevala tako ali drugače skupčkan denar, državni, evropski in pa seveda naš, regijski. Dvome v regionalno spodbujanje razvoja (pravzaprav v pravičnost in uspešnost sistema) je izrazil tudi Rudi

Ferlež. Tu pa je udaril Jožko Čuk s citatom iz naslova in dodal, da vsi različni razvojni skladi ne bodo k razvoju doprinesli niti desetinko tistega, kar bodo prispevala domača podjetja z ustvarjenim dobičkom. Torej, šentjurčani, obrnite se k Alposu, k Jurmesu in ne gojite velikanskih upov o podarjenih tolarjih in eurih! »Guruji bodo prihajali in odhajali«, je samokritično ocenil tudi tozadevni populizem tudi GZS in regijskih razvojnih agencij. Njegovemu hladnemu tušu se je takoj pridružil tudi župan Malovrh, ki je zagotovil, da šentjurska občinska filozofija že dolgo temelji na optimizmu in

na reku »Pomagaj si sam in bog ti bo pomagal«. Kar je po svoje res, pa čeprav Malovrh očitno dela bolj na drugem delu te modrosti.

In smo šli lepo domov. Šefi so verjetno še kje posedeli in "ob mizici pogri se" razpravljali, kako vendarle obiti dokaj kruta spoznanja tega srečanja in najti zase vsaj majceno bližnjico do državnega možnička. Ampak, za mentalno zdravje ljudskih množic je prav gotovo bolje, da o tem nič ne ve.

F.K.

Trgovinska globalizacija grozi tudi Pekarni Jager

Ne bomo pokleknili

Friderik Jager in njegov sin Benjamin, ki je pred pol leta tudi formalno prevzel očetovo pekarno, sta se odločno odzvala na tekmo trgovcev za šentjurski trgovski kolač. To, kar počno trgovske hiše, pravita, ne pomeni nič dobrega; tekmujejo na račun dobaviteljev, ki jih neusmiljeno uničujejo. Tako se je v primežu trgovcev znašlo tudi njuno podjetje. O tem, kako se bodo spopadli z novim položajem, imata že svoje načrte.

»Problem je v rabatih, ki jih na različne načine izsiljujejo trgovci. Zadeva je prišla že tako daleč, da trgovec pri eni štruci kruha zasluži več kot pek. V Pekarni Jager smo se odločili, da gremo do 25 odstotkov rabata in niti odstotka ne več. To je seveda problem, ker veliki dosegajo višje rabate. Mercator na primer zahteva 28 odstotne rabate, poleg tega pa postavlja še kup drugih pogojev, Pekarna Boč je menda Domu upokojencev ponudila celo 60 odstotkov, celjsko Klasje pa 42 %. Toda tako enostavno ne more iti. Podobno je hotela tudi Resevna, g. Plankl nas je obvestil, da njihov sindikat zahteva 30 % in ker nismo pristali, našega kruha v Resevni nekaj časa ni bilo več. Pustimo ob strani tisti čudni izgovor na sindikat, toda g. Plankl si je premislil, mislim da zaradi ljudi, ki zahtevajo naš kruh, in sedaj spet prodajajo naš kruh.«

Kaj bi za vas pomenila izguba Resevne?

Mi spečemo dnevno okrog 1000 kg kruha, od tega prodamo na območju šentjurske občine okrog dve tretjini, kar znaša okrog 25 % šentjurske dnevne porabe. Vse druge količine dobavlja nekaj deset pekarn iz vse Slovenije. Izpad Resevne nikakor ne bi pomenil resne krize, ker računamo, da bi se prodaja našega kruha primerno povečala v »naših« trgovinah, v Kei, Lipi, pri Jagru, Seliču... Po drugi strani pa izpad dohodka vse bolj pokrivamo z ambulantno prodajo, zlasti na območju štorovske občine. Človek skoraj ne more

verjeti, da imamo s tovrstno prodajo enkrat manj stroškov kot s trgovinskimi rabati.«

Torej se ve, kakšen bo vaš odgovor izsiljevalskim velikim trgovskim hišam?

Tako je. Sedaj si dopolnjujemo ustrezni vozniki park, širimo tovrstno prodajno mrežo in v primeru, da bo prišlo do prekinitve s katerim od naših pomembnejših kupcev, bomo naredili odločen rez: šli bomo izključno v lastno prodajo. Mislimo, da si trideset in več odstotnih rabatov dolgoročno ne more privoščiti nobena resna pekarna, ne da bi ogrozila svoj obstoj, ali se kako drugače nelegalno znašla. Tudi naše podjetje ne, ki je izrazito družinsko, torej tudi maksimalno



prilagodljivo. Kot kača smo Jagri gibčni. Da, konkurenca lahko nekaj pridobi z moderno tehnologijo, z lepoto štruce, ki je polna kvasa in drugih kemikalij, torej na račun zdravja potrošnika, toda to ni naša deviza. Mi prisegamo na zdravo klasično tehnologijo, na zorenje, skratka na kvaliteto Jagrovega kruha. Poglejte, kaj se je zgodilo v Interšparu. Res so v začetku prodali veliko prav čudovitega in poceni kruha, toda zdaj so pristali na eni tretjini nekdanje prodaje. Potrošnika se dolgo pač ne da zavajati.«

Skoraj ne morem verjeti, da je drobna prodaja od hiše do hiše tisti pravi dogovor velikim?

»Seveda bo potrebno tudi drugače ukrepati. Če bo treba, bomo pač zmanjšali količine, število zaposlenih, poskusili bomo s pekovskim pecivom, z vrnitvijo v šole in podobno. Vendar še največ računamo na ambulantno prodajo. Naše tovrstne izkušnje so vsekakor pozitivne. Še najbolj se bojimo Mercatorja. Jankovič je pravi spretnjakovič, da ne rečem kaj hujšega, ki bo uničil lep del domače proizvodnje, nato pa se bo mirno prodal tujcu. Ker je dovolj vpliven, bi nas lahko blokiral s spremembo zakonodaje glede prodaje kruha iz avtomobila. To bi bilo nevarno. Ampak na kolena, kot se je zgodilo z Geršakom, nas ne bo spravil.«

Kako pa shaja vaša šentjurska konkurenca Buco?

»Mislim, da je na koncu. Sedaj menda še proda okrog 200 kilogramov, v kratkem pa naj bi svoj pekovski program menda v celoti opustil.«

F.K.

Obvestilo

V sredo, 10.10.2001, je bil na Planini pri Sevnici, ob prisotnosti sekretarja izvršnega odbora LDS Petra Jamnikarja in predsednika občinskega odbora LDS Šentjur Jožeta Artnaka, ustanovljen krajevni odbor LDS Planina pri Sevnici. Predsednik odbora je postal Gregor Kovač. Sprejet je bil tudi program KO LDS Planina, v katerem se člani zavzemajo predvsem za ustanovitev občine Planina in s konkretnimi rešitvami podpirajo celovit razvoj tega kraja.

Predsednik KO LDS Planina:
Gregor Kovač

Pogled na ŠKMŠ

Pet let potem

Organizacija, znana tudi s kratico ŠKMŠ obhaja te dni pet let delovanja. In kako so v teh 60 mesecih zaznamovali šentjursko sceno? V času po osamosvojitvi se je pokazalo, da na področju izvenšolskega organiziranja šentjurske mladeži, razen športa za fante in gasilstva, ni obstajalo dobesedno nič. Po kvazi študentski organizaciji, ki jo je morala občina celo prositi in ji je tudi pošteno plačala, da organizira fešto v kulturnem domu (za odobritev uporabe taiste dvorane morajo študentje danes čakati kakšna dva meseca), se je oblikovala skupina mladih, ki so bili nekoliko bolj konkretni. Matično okolje je po letu obstoja študente, ki sicer združujejo tudi ostale mlade, z nekaj lobiranja s skromnimi številkami uvrstilo v proračun, v drugem letu so začeli uporabljati pomožne prostore šentjurskega kulturnega doma, legendarni Prostor, župan je povišal postavko, ki pa ne dohaja potreb.



Šentjur ima nekaj več

V Šentjurju so mladi zbrani okrog ŠKMŠ oživili dogajanje s koncerti, obudili tradicijo brucovanja, prireajo največjo športno-rekreacijsko prireditev v Šentjurju, 200 m zidov ni več sivih, Prostor je, kljub svoji zanikrnosti, z najrazličnejšimi dogodki postal prizorišče, kjer se predstavlja predvsem mladi in manj znani umetniki...

Šentjur je od letos bogatejši za študentski servis, projekt, o katerem so mnogi več govorili in za to toliko manj storili. Zagotovo bo prispeval h kroženju informacij in s tem pomagal domačemu gospodarstvu, njegov obstoj pa je v mnogočem odvisen tudi od tolikokrat povečevanega šentjuro-priortizma.

O vlogi sredstev obveščanja

Od začetnega nezanimanja s strani nekoč edinega domačega medija – Šentjurskih novic, se je s postopnim vstopom dela najaktivnejšega članstva tudi to spremenilo. Žal se je ta poteza v zadnjem letu izkazala kot škodljiva za klub, saj so kljub 40 dogodkom, ki so jih izvedli v tekočem letu, v Šentjurčanu bili deležni 17-kratne omembe z negativno konotacijo, nenegativen je bil le njihov odgovor na neki članek. Če odmislimo antipatije med urednikom obeh omenjenih medijev, ki jih podžigajo nekateri botri iz Mestnega trga, upoštevamo še zapriseženo objektivno in profesionalno obnašanje vodstva štirinajstdnevnik, potemtakem bi moralo biti s klubom nekaj hudo narobe.

Eden pomembnejših dogodkov za razvoj kluba je bila, na čisto subjektivni ravni, v začetku leta 2000 sprejeta odločitev o nedodelitvi dvorane za koncerte

s strani »podglave« občine. Kazalo je, da bo odpadla praktično edina možnost druženja Šentjurčanov v Šentjurju, kjer se snidejo generacije in vnemajo iskric, ki imajo danes dobesedno naraščaj.

Po drugi strani je omenjena poteza imela učinek v razmišljanju o večji, bolj konstantni in raznovrstni ponudbi dogodkov na področju kulture, športa in recimo temu poljudnoznanstvenega izobraževanja.

Pravzaprav je zanimiv še en moment, in sicer so ravno v tistem obdobju ŠN začele objavljati rubriko Študentska kronika, katere kreatorji so bili motivirani povečati število dogodkov za zapolnitev stolpca. Podobna zgodba je tudi pri občinskem prireditvenem koledarju, ki bi včasih deloval veliko bolj pusto.

ŠKMŠ skozi vsa leta bolj ali manj redno izdaja Moč inteligence, glasilo, ki na prvi pogled ni nič



Zasaditev "Drevesa mladosti" na Mestnem trgu v Šentjurju

oblastnega kolesja in ob mirnem čakanju na njegove reakcije, bile prej izgubljene številne generacije, kot pa bi se kaj naredilo. Iz neučakanosti in mladostne zaletavosti izvirajo tudi nekateri spori, ki bi jih s predvsem s transparentnostjo domačih nosilcev ljudske volje, pa tudi nekaj resnične dobre volje, vsaj prej definirali, če že ne rešili.

In tako ni čudno, da pride do kulminacij, ko je župan na seji Občinskega sveta v začetku meseca in tudi v nekaj drugih priložnostih zmanjševal pomen kluba. Morda bi moral zahtevati nazaj pisno priznanje, ki ga je 24. 9. 2000 podelil Študentskemu klubu mladih Šentjur.

Ali ne bi bilo koristneje končno nekaj narediti (ali ne bi šlo skupaj?) za mlade oz. za njih del, ki pa prav vsi živij(m)o v isti skupnosti, v isti skupnosti, kjer je resnejša stanovanjska gradnja še zmeraj skrita za devetimi gorami, v isti skupnosti, ki bazi preko 700 študentov letos podeljuje 4 kadrovske



Gostje okrogle mize z naslovom "Mladi in Šentjur"

posebnega, vendar je mnogim mladim avtorjem prvi piedestal, ob dvigu nekaj prahu na domači sceni pa številni stanovski kolegi od drugod priznavajo, da takega projekta ne spravijo skupaj.

Odnosi z lokalnimi oblastmi

Teme prej omenjenih prenosnikov informacij so večkrat tudi odnosi kluba z lokalnimi oblastmi. Dejstvo je, da pri mladih čas teče hitreje, kar pomeni, da bi pri povprečni obratni hitrosti

štipendije, v skupnosti, ki nima razvidnih razvojnih načrtov...

V vodstvu kluba si ne delajo utvar, da so popolni, nezmotljivi,..., seveda obstajajo še številne niše, ki jih niso zapolnili ali bi jih lahko bolje. So eni tistih (ne mnogih), ki so svoje adute zastavili v lastnem okolju in vsaj zato pričakujejo več tolerance. Veliko mladih meni drugače, spakirali so kovčke in poiskali priložnosti drugod.

Bogdan Rahten

AKCIJA
do 5.11.2001

ZIMSKE GUME -15%

BANDAG
OBNOVLJENE



BARUM
Polaris



DEBICA
Frigo



DEBICA
Frigo direction



SAVA
Eskimo S3



MICHELIN
Alpin



DUNLOP
Wintersport M2



DUNLOP
Wintersport M3

Ob delovnikih
od 7. do 21. ure
sobote in nedelje
od 7. do 13. ure

C & C d.o.o.

VULKANIZACIJA

Na bencinskem servisu **OMV ISTRABENZ - ŠENTJUR**
C&C d.o.o., PODJETJE ZA TRGOVINO IN MARKETING, Ljubljanska 6, 3230 Šentjur

Plazovi povzročajo probleme

Spoštuj domače in druge zveze...

Brez dvoma je s plazovi velik kriz; tudi najmanjši so preveliki. Toda nisem imel namena razpravljati o tovrstnih naravnih nadlogah, temveč o tem, kako se jih v naši občini lotevamo. S tem namenom sem na urad župana že v začetku septembra poslal nekaj pisnih vprašanj in nanje presenetljivo že 18. septembra dobil celo odgovore, žal pa tako splošne, da so za resnejšo obdelavo povsem neprimerni. Istega dne se je o plazovih, očitno na osnovi teh istih odgovorov, obširno razpisal tudi »Šentjurčan«, kar seveda ni slučaj. Za vsak primer so gospodje z občine s svojim EPP poskušali prehiteti pričakovano »hudobijo« s strani ŠN.

V treh letih 76 milijonov SIT

Zadeva s plazovi je takšna, da za njihovo sanacijo prispeva v občinski proračun največ država, nekaj malega pa očitno primakne tudi občina. Tako je leta 1999 občina vložila v sanacijo plazov skupaj 23,7 milijonov oziroma kar 10 milijonov več, kot je bilo sprejeto v proračunu za tisto leto. Leto kasneje so za sanacijo plazov načrtovali 10,5 milijonov, v rebalansu so to vsoto povečali na 16,5 milijonov, porabili pa so kar 19,2 milijona SIT. Za letošnje leto je bilo v proračunu predvidenih 20 milijonov, že doslej pa je bilo porabljenih 33,1 milijona SIT. Torej bi lahko rekli, da imajo občinarji velik posluh za prizadete in v sanacijo plazov vlagajo redno več, kot načrtujejo. Lahko pa bi tudi veljalo, da jim v proračunu zapisane številke ne pomenijo ravno zakona in delajo z javnim denarjem bolj po občutku.

V treh zadnjih letih je torej šlo za sanacijo plazov skupaj 76 milijonov SIT, kar niti ni tako malo. Pa čeprav, tako sem prečital, bi za sanacijo registriranih plazov rabili vsaj 400 milijonov SIT. Da večino plazov povzroči človek s svojimi posegi v zemljo, pa velja tudi za šentjursko območje.

V tem sestavku sem se namenil pogledati, kako se ta javni denar porablja in izključno s tem namenom sem poslal pisna vprašanja na urad župana. V odgovoru mi je župan naštel 29 plazov, 10 različnih izvajalcev, pa tudi zagotovilo, da vse delajo po predpisih, celo z atesti, izbirajo najkvalitetnejše izvajalce in tako dalje, skratka vse oh in ah v dobrobit naših občanov. O konkretnih plazovih, konkretnih številkah in izvajalcih pa niti črke.

V zaključnih računih ni podatkov o sanaciji plazov

V dostopnih občinskih dokumentih obstaja le en sam podatek in sicer, koliko je v tekočem letu bilo porabljenega denarja pod postavko »elementar«. Za celih 76 milijonov ni v poročilih nobene obrazložitve, za katere plazove je denar bil namenjen, koliko je bilo dejansko porabljenega in kaj je bilo z njim postorjenega, niti črke o tem, kdo odloča o sanaciji plazov, po kakšnih kriterijih se določa vrstni red sanacij. Prav tako ni niti besedice o tem, zakaj je bila proračunska postavka »elementar« vedno prekoračena. Zanimivo, da tudi od opozicijskih svetnikov nihče ni dregnil v ta razmeroma zajeten in skrivnostni občinski »žakelj«. Očitno proračunska postavka »elementar« predstavlja sveto kravo šentjurske politike.

Plazovi so praktično zasebna zadeva podžupana Čokla

Kot vse kaže, na občini ni organa ali kakšne druge institucije, ki bi sistemsko bedela nad tem pomembnim področjem občinske dejavnosti.

Zadeva pa je takšna, da v šentjurski občini velja, da je tako imenovani »elementar« izključna domena podžupana Čokla. Sam se odloči, kateri plazovi so pomembni in »bodo šli naprej v Ljubljano«, torej bodo prišli takoj ali v doglednem času na vrsto za sanacijo, sam si jih ogleda in celo posredno odloči, kaj se bo delalo in kdo bo dela izvajal. Praviloma se izogiba dragim projektnim dokumentacijam in se zaneša na geomehanika Venturinija iz Ljubljane. Venturini izdelava predlog, kako se lotiti plaza, potem med gradnjo pa skupaj z občinskim strokovnim sodelavcem Radom Pečkom izvaja nadzor del. Če gre za dela do vrednosti 5 milijonov, ni potreben javni natečaj, temveč izvajalca izbere izmed najmanj treh ponudnikov. Ponudnike tako ali drugače spet izbira podžupan Čokl.

Po dosegljivih podatkih v zadnjih treh letih ni bila niti ena sanacija plazov oddana preko javnega natečaja.

Nobena skrivnost ni, da so sanacije plazov kar zanimiv posel za številne šentjurske obrtnike. Ampak, ni se tako lahko dokopati do njega.

Pymia je izvajalec št. 1

Kar po vrstnem redu, kot mi ga je poslal župan Malovrh, sem lepo krotko poklical vse izvajalce in neobvezno poklepel z njimi. Dva ali trije očitno sploh ne obstajajo oziroma nimajo telefona, eden me je odpravil skoraj »po marš«, večinoma pa so bili kar prijazni. Iz njihovih zgodb sem izluščil, da je vsak od njih res dobil kakšno manjše delo v domačem kraju ali kje v bližini, toda očitno je najpogostejši izvajalec različnih del družba Pymia iz Šentjurja. Pymia naj bi bila pri plazovih nekaj podobnega kot Vilkograd pri vodovodih in CMC pri cestah. Skratka, ko se pojavi Pymia, je menda vsem jasno, kdo bo posel dobil. Mnogokrat pa naj bi se tudi zgodilo, da dobi naročilo za manjši gradbeni poseg, menda tudi brez treh ponudnikov ali s selekcioniranimi ponudniki - selekcija je spet več ali manj v vplivni sferi podžupana Čokla - kasneje pa se manjši poseg po potrebi spremeni v obsežnejšega. Od tu naj bi tudi izvirale nepredvidene prekoračitve proračunske določenih sredstev.

Ob vsem tem pa je Pymia v Šentjurju praktično nepoznana firma, ki celo telefona nima.

Spoštuj domače in druge zveze, ker le po njih se kam prileže!

Katere so tiste prednosti Pymie, ki dajo v koš vso konkurenco, ni bilo treba dolgo spraševati: ključna oseba v Pymiji je Matej Čokl, ožji sorodnik podžupana Janeza Čokla.

Tako, pa smo tu.

Brezpuno bi bilo pričakovati od občinskih služb, ki jih v tem primeru nesporno in izključno nadzira le Janez Čokl, natančne podatke o tem, koliko

ponudb Mateja Čokla je bilo dejansko najugodnejših in koliko del je doslej dobil s pomočjo svojega strica. Vsekakor jih je bilo dovolj, da so ljudje zadevo opazili.

Seveda bi bilo krivično trditi, da je Pymia zato, ker ima nesporne sorodstvene prednosti, ki jih očitno brez posebne slabe vesti tudi izkorišča, manj uspešen izvajalec del. Čeprav je morda celo res najboljša od vseh, je povsem jasno, da so v tem primeru pomisleki na mestu in nam jih tudi v svoje moralne (in krščanske) kvalitete zaverovani podžupan Čokl, ne more zameriti.

Sicer pa, če je zadeva kolikor toliko čista, nam bo podžupan Čokl do naslednje številke ŠN gotovo ponudil vse obstoječe materialne dokaze, ki jih bomo seveda z veseljem preučili in popisali.

Kako je Matej Čokl saniral plaz v Lokah

Plaz na javni cesti skozi Loke je bil daljše obdobje predmet prizadevanj vaše skupnosti Loke in KS Planina, da bi prišel na listo za sanacijo. Predsednik vaše skupnosti Ivan Kladnik je povedal, da sta s sosedom Koprivnikom hodila po občini in še in še sitnarila. Končno je Venturini menda izdelal načrt sancije in na gradbišču se je lansko leto iznenada



pojavi z mehanizacijo Matej Čokl. Po dosegljivih podatkih za ta plaz ni bilo javnega razpisa in kot vse kaže tudi treh ponudnikov in izbire najboljšega ponudnika ne. Sanacijo so menda opravili kar po svoje, brez vrtin, ki jih je prej obljubljal Rado Peček in tudi menda brez upoštevanja Venturinijevega načrta, to je bodisi s piloti ali podpornim zidom s peto. Ali se je tako odločil samoiniciativno ali z blagoslovom podžupana Janeza Čokla lahko le ugibam. Ivan Kladnik je povedal, da so oba Čokla že takrat opozarjali na nekatere specifičnosti tega plazov, zlasti na nezajete vodne izvire, a domačinov ni nihče niti poslušal, kaj šele, da bi jim povedal kaj več o sanaciji. Sanacija, ki je sicer bila hitro in na oko lepo izvedena in naj bi stala 2 do 3 milijone SIT, točne številke niso uspeli nikoli izvedeti, je držala tri tedne, to je do prvega dežja.

Če bi bilo vse po pravilih, bi šlo verjetno za reklamacijo, toda v tem primeru očitno ne, kajti Mateja Čokla ni bilo več blizu. Plaz že leto dni počasi drsi naprej v dolino, krajani občasno zasipavajo luknjo, da je cesta prevozna in čakajo na čas, ko bosta občina in država pripravljeni znova primakniti nekaj milijonov za novo sanacijo.

Plazovi so politične točke

Če je zgoraj navedena zgodba vsaj polovično v skladu z resnico, potem je seveda jasno, da bi lahko

šlo prej za kriminal kot za nabiranje političnih točk. Ampak tega seveda ljudje ne vemo, kajti občinske informacijske pipice so pod ostrim nadzorom, zapira in odpira jih spet podžupan Čokl. In je krog zaprt. Ljudje pa so kaj hitro opazili, da o sanacijah odloča podžupan Čokl in da velja biti z njim v najboljših odnosih. Tu naj tudi Malovrh ne bi imel nobene besede.

Toda naivno je verjeti, da Malovrh ne ve, kaj se s plazovi dogaja, gre le za njun dogovor, za delitev

fevdov v občinskem proračunu, ki obema prinašajo pozitivni imidž med občani.

Druga zanimiva dilema je, kaj se dogaja v občinskem svetu, ki očitno ne več obvlada situacije na občini. Ampak to temo sem že tolikokrat obdelal, da je res ne kaže več ponavljati. Vsekakor za takšno stanje nosijo poleg vladajoče SLS + SKD veliko odgovornost tudi posamezni konformisti med občinskimi svetniki iz opozicijskih vrst.

F.K.

S pobožnosti na Rifniku

Z mašo na Rifniku v soboto, 7. oktobra, so se končale letošnje prireditve v počastitev občinskega praznika. V prekrasem jesenskem vremenu se je na vrh Rifnika zgrnila množica morda 300 ljudi, za katere je bilo znotraj zidovja starodavne rifniške bazilike premalo prostora. Prišli so tudi iz sosednjih KS, večinoma verniki, ki so pozorno sledili obredu, ki ga je vodil mariborski stolni župnik dr. Stanko Lipovšek ob asistenci domačega dekana Zemljiča in novega šentjurskega kaplana.

Čeprav maša, sicer ne vem po kakšnem ključu, spada med občinske prireditve, je dogajanje na Rifniku bilo izrazito verskega značaja, celo v pridigi mariborskega stolnega župnika, vsaj v vsebinskem smislu ni bilo nič javnega ali političnega. Razen dveh ali treh metafor v zvezi z evangelijem o dobrem pastirju, z znamenito molitvijo celjskega kneza Hermana, ki je v Oče naš vstavil »zgodí se moja volja«, ter citiranjem predsednika Vrhovnega sodišča Slovenije Deisingerja o slovenski prislovični prepirljivosti, vse seveda v smislu spodbujanja krščanske ponižnosti, nismo slišali

Ludvika Mastnaka in njegovo ženo Marjano, seveda če odštejemo direktorja KZ Pušnika, bivšega strokovnega vodja celjske bolnice Tisla in še koga, ki kot aktivni verniki tam skorajda niso smeli manjkati.

Rahlo presenečen sem bil, da tisto nedeljo na Rifniku ni bilo nobene »civilne« ponudbe, celo vse vikendice in kleti niso bile obljudene. Postavljene gostinske mize pred Bohinčevo kmetijo so bile edino znamenje »posvetnega« življenja. Za duhovščino, občinske može in za pevce je bolj v zaprtem krogu poskrbel v svoji kleti Martin Hajnšek.

Ker je pred časom tudi mene povabil, da se to nedeljo ustavim pri njem (navajam zaradi morebitne pesmice z akrostihom v »Šentjurčanu«), sem to seveda storil še preden je prišla glavnina od maše. V kleti je bilo vse pripravljeno, Cvetka Jagrova je pod komando Hanzata in Martina še mrzlično rezala pršut in zlagala

narezke, poskusil sem res odlični Hajnškov pršut in še boljše vino, mag. Zlatko Zupanc iz Mesarstva Šentjur (sponzor?) v vlogi glavnega kuharja, ki se je boril z lepim kupom bedrc in kotletov (pričakovali so okrog 70 gostov), me je počastil z enim od svojih tiganskih dosežkov, nakar sem po hitrem postopku zapustil prizorišče, kajti zdelo se mi je, da družbi, ki se je napovedala, moja navzočnost nikakor ne bi bila v preveliko veselje. Tega se je očitno dobro zavedal tudi g. Hajnšek, zato me ni prav nič preveč zagnano zadrževal, ko sem mu razlagal, da me preganja čas.

F.K.

Težave E-Športa

Od meseca junija v javnosti ni bilo slišati, da bi se E-Šport spopadal s težavami, te pa so, kot kaže, ponovno izbruhnile pretekli teden. V prihodnjih tednih jim namreč poteče najemna pogodba s podjetjem Ahac za proizvodni hali, občina pa tudi še ni od stečajne upraviteljice odkupila strojev.

V podjetju, ki je naslednik nekdanjega Eleganta in ima zaposlenih 143 delavcev, imajo več kot dovolj naročil, saj delavci ostajajo v službi tudi preko delovnega časa. Največ imajo dodelavnih poslov za nemška partnerja v športnem programu in trikotaji.

Problem torej ni v poslu, temveč v prostorih. Podjetje svojo proizvodnjo izvaja v najetih halah Ahaca iz Stopč, s katerimi pa se jim čez nekaj tednov izteče najemna pogodba. Po neuradnih informacijah naj bi Ahac bil pripravljen v najem še naprej dajati le manjšo halo, v večji pa naj bi izvajali drugo dejavnost. Zato so v E-športu že začeli iskati nadomestno lokacijo, s pomočjo občine so jo sicer našli v Slivnici, vendar se je izkazala za neprimerno. Občina Šentjur, ena izmed soustanoviteljev E-športa, tudi še ni odkupila strojne opreme od nekdanjega Eleganta, kar naj bi storila po sklepu občinskega sveta.

Podrobnosti bomo skušali raziskati do naslednje številke, dejstvo pa je, da bi po Tolu propad še ene tovarne v enem letu pomenil katastrofo za Šentjur. Po številu brezposelnih bi se najbrž zavihteli na sam slovenski vrh.

L. H.



Maša na Rifniku

nič, kar bi posebej kazalo zapisati. Je pa bilo opazno, da je o vseh teh »krotkostnih« krščanskih vrlinah govoril gromko, zelo odločno, lahko bi rekel celo oblastno ukazujoče in vsiljivo, kar je bilo pravo nasprotje vsebini besed, ki jih je uporabljal. Spominjal je na nadškofa Rodeta, le da je bil vsebinsko neprimerno bolj šibek.

Da gre za občinsko prireditev, se bi dalo sklepati le po tem, da je mašo pevsko spremljal MPZ Skladatelj Ipvavcev, sicer pod taktirko g. Krča, da je v prvih vrstah predaritveno mizo stal župan Malovrh (podžupan Čokl, je nastopal kot liturgični pevec), sicer pa je bilo od drugih javnih in političnih Šentjurčanov opaziti le

Anketa

Kaj počnejo naše stranke

Ker je le še slabo leto do lokalnih volitev, ko naj bi naši občani spet premešali karte in povedali, kdo naj jim vlada v naslednjem štiriletnem mandatu, smo poskušali izvedeti, kaj se dogaja v naših strankah in kako se pripravljajo na ta obračun. Ker v javnosti o njihovih aktivnostih ni ne sluha ne duha, smo se obrnili neposredno na najodgovornejše, na njihove predsednike in poskušali izvedeti, kakšno je stanje v šentjurskih strankah. Zanimalo nas je, s čim so se letos največ ukvarjali, kaj so načrtovali kaj jim je od tega uspelo in kaj ne, kako so, če sploh so, komunicirali s svojimi člani in volivci in še posebej, kakšne so njihove ambicije za naslednje volitve in katere so njihove vodilne zamisli, s katerimi nameravajo pridobivati podporo volivcev.

Marko Diaci, Stranka mladih Slovenije: »Imeli bomo 25% v občinskem svetu!«



SMS je bila v Šentjurju ustanovljena decembra lanskega leta, zato smo vso pozornost usmerjali na konsolidacijo stranke. Imeli smo veliko sestankov in razgovorov po vsej občini, skupaj s CSD smo izvedli kar odmevno akcijo »Kanček sreče«, zbirali

smo igrače za tiste otroke, ki igrače pogrešajo in se tudi sicer ukvarjali največ s problematiko mladih. Kot občinski svetnik sem vložil dva predloga odlokov, o štipendijskem skladu občine Šentjur in o ustanovitvi mladinskega kulturnega centra, in upam, da bosta kmalu obravnavana in sprejeta.

Trenutno se pripravljamo na lokalne volitve in evidentiramo kandidate. Naši predvolilni vodili sta, kako ustaviti beg možganov iz Šentjurja in ustvariti doma primerne življenjske pogoje za mlade generacije. Kako bomo to naredili, bomo povedali volivcem, ko bo čas za to. Računam, da bo SMS v občinskem svetu imela 6 do 7 občinskih svetnikov, ki bodo nosilci prenove tega našega oblastnega organa v smislu moderne miselnosti. Ali bomo imeli tudi županskega kandidata, še ne vem. Enako velja tudi za prihodnje koalicijsko povezovanje. Očitno pa je, da se je SLS + SKD politika, ki vodi našo občino že celo desetletje, docela izpela, na kar več kot očitno kaže brezidejnost in aroganca vladajoče garniture, zato bomo verjetno iskali svoje mesto na drugi strani. Mislim, da je tudi v Šentjurju nastopil čas za drugačne povezave.

Jože Artnak, LDS: »Občina je pred totalno stagnacijo



Ne bo držalo, da o strankah ni ne sluha ne duha; v LDS menimo, da se mora v času med volitvami skrb za volivce in občane odražati predvsem v občinskem svetu, tam pa smo aktivni. Naj samo naštejemo nekaj naših letošnjih uspehov: uspešno

usklajevanje letošnjega občinskega proračuna, kar dve tretjini naših »koalicijskih« amandmajev je bilo sprejetih s spremembo zazidalnega načrta (Mercator) smo uspeli rešiti občino pred ksenofobičnim imidžem in strahom pred zunanjimi investitorji, odločilno smo prispevali k pravilnemu imenovanju direktorja Zdravstvenega doma, čemur je občinska oblast nasprotovala zgolj iz povsem sebičnih postranskih razlogov, vrnilo smo kulturno dvorano v uporabo študentom, odločilno prispevali k pravilnemu razumevanju športa in problematike mladih itd. Kaj še načrtujemo, ne bi preobširno razlagal, vsekakor pa temeljito pripravo proračuna 2002, še prej pa sprejem takšnih proračunskih načel, da bodo vsi kraji in občani imeli enakovreden pristop do občinskega denarja.

Na lokalne volitve se seveda temeljito pripravljamo, vsekakor bomo imeli svojega ali koalicijskega županskega kandidata in računamo na takšno podporo volivcev, da bomo skupaj z eno ali dvema strankama imeli večino v občinskem svetu. Trenutno je občina je pred totalno razvojno stagnacijo in potrebne bodo velike in radikalne spremembe. To kar se danes v Šentjurju dogaja, mislim na pri nas že običajne zlorabe oblasti, zanemarjanje razvoja

gospodarske infrastrukture, brezidejnost in stihijsko ukrepanje, popolna blokada stanovanjske izgradnje in še zlasti anarhija v občinski upravi, ki deluje kot ekipa brez kapetana, vse to so odločilni momenti, ki bodo oblikovali našo volilno strategijo. Ne

verjamem, da bi takšen program lahko kakorkoli uresničevali v koaliciji z SLS + SKD oziroma s skupino okrog župana Malovrha.

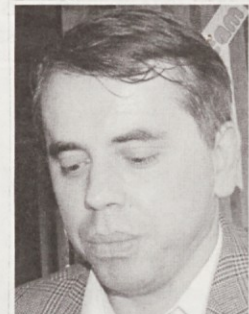
Janez Čokl, SLS+SKD: »Ne bomo razkrivali svojih kart.«



Na volitve se seveda resno pripravljamo, stranka dela po svojem statutu in programu, kart pa še ne bomo na široko razgrinjali. Volivcem bo vse pravočasno znano, naši člani pa so tudi obveščeni o vseh aktivnostih stranke.

Največ se trenutno ukvarjamo z lastno organiziranostjo, česa več pa ne želim povedati, saj je za to še prezgodaj.

Drago Arzenšek, NSI:



Predvsem se še ukvarjamo z organizacijo stranke, ustanovili smo že krajevni odbor v Dramljah, do pomladi pa jih bomo imeli še na Ponikvi, v Slivnici in na Planini. S stanjem v občini in z občinsko politiko smo seznanjeni le posredno, iz druge

roke, zato bi kar koli težko rekel. Na državni ravni sta se SLS + SKD in NSI razšli, mi pa menimo, da smo si sorodni po krščanskem etosu, ki nam je osnova, zato v načelu podpiramo njeno sedanjo šentjursko oblast, pa čeprav se z vsem ne strinjamo. Kot sem rekel, bolj konkretnih informacij, kaj se v občini dogaja, pa nimamo.

Na volitve bomo verjetno šli tudi s svojim županskim kandidatom, v občinskem svetu pa pričakujemo 2 do 3 svetnike. O možnih koalicijskih povezavah se še nismo pogovarjali, vendar pa je malo verjetno, da bi šli skupaj z LDS ali ZLSD.

Cveto Erjavec, ZLSD:

Predsednik ZLSD je bil o željah ŠN obveščen, vendar je zaradi neodločljivih obveznosti prosil, če lahko načrte in druge podrobnosti o šentjurski ZLSD razkrije v naslednji številki našega časopisa.

Zoran Justin, SDS:

Iz pogovora s predsednikom šentjurske SDS smo izvedeli, da bo stranka, ki ji predseduje svoje informacije o svojih letošnjih dosežkih in pripravah na volitve posredovala časopisu Šentjurčan.

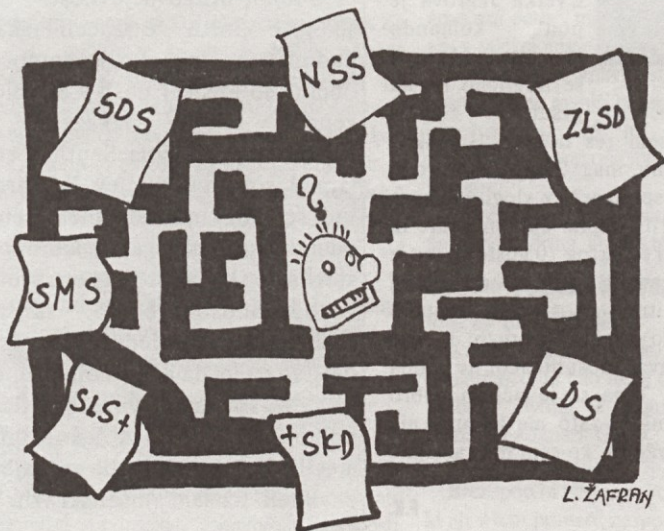


FOTO 5-er

Peter Žmaher s.p.

Cesta Kozjanskega odreda 16, 3230 Šentjur

Telefon: 03/ 749 26 00, Gsm: 041 596 790

**VELIKA IZBIRA
FOTOGRAFSKEGA
MATERIALA
IN STORITEV**

NOVO

**RAZVIJANJE FOTOGRAFIJ
TUDI IZ DIGITALNIH MEDIJEV!**

Del. čas
delavnik
od 8 - 12 in
od 13 - 18
sobota
od 8 - 12

**Pri nas
kupljen film
vam razvijemo
BREZPLAČNO!**

**PROTECT
SERVIS**
Gaberšek Milan s.p.

20 LET
tradicije in kakovosti

ugodne cene zimskih pnevmatik

15% POPUSTA
ZA GOTOVINO
DO 1. NOVEMBRA



POSEBNI POPUST 25%

za sledeče dimenzije do razprodaje zalog

MICHELIN ALPIN Q	175/70 R13
MICHELIN XM+S ALPIN Q	165/65 R13
MICHELIN ALPIN Q	175/70 R14
MICHELIN XM+S ALPIN Q	185/70 R14
MICHELIN XM+S ALPIN Q	195/65 R14
MICHELIN 130 T	185/55 R15
MICHELIN XM+S 330 H	225/65 R15

MICHELIN Continental Barum Kleber Sava UNIRoyal

Tel: 03/746-11-00 C.Leona Dobrotinška 27, ŠENTJUR



PREVOZI - TRGOVINA

Peter Jeršič s.p., Ul. Leona Dobrotinška, 3230 Šentjur (nasproti klavnice)

TRGOVINA Z GRADBENIM IN IZOLACIJSKIM MATERIALOM



foto: Langus

NUDIMO VAM

- PVC cevi
- betonske zidake
- vse vrste opek
- Schiedel dimnike
- cement, apno, mivko
- različne vrste betonskih plošč in tlakovcev - Podlesnik in Stavbar
- nosilce in polnila
- barve Jupol, Belton in Beltop
- demit fasade, stiropor,
- kombi plošče
- izolacije Novoterm in Tervol
- opeko Bramac
- opeko modul



MOŽNA DOSTAVA NA DOM TER RAZKLADANJE Z AVTODVIGALOM

DELOVNI ČAS od ponedeljka do petka 7.00 - 18.00, ob sobotah 7.00 - 13.00
TELEFON 03/749-18-77 FAKS 03/749-18-78 MOBILTEL 0609/624-091

747 23 52



SUPERMARKET JAGER

ŠENTJUR - Živila - Tehnika - Tekstil - Pizzeria Jager
ŠENTJUR, GROBELNO, ŠMARJE PRI JELŠAH, KOSTRIVNICA, DISKONT Rogaška Slatina, TRŽIŠČE Rogaška Slatina

NOVO

DOMAČICA
Čajno pecivo

249,90

Banini DOMAČICA keksi 275g

Multi Dan 1,5L

99,90 SIT

Multi DAN
za dnevni
KONJOLKA PLJICA S BAKINIM SEJOM
KARAKULJE, Z DODATNI TO VITAMINI

Čebula 10kg

588 SIT

109,90

Coco

Kokos biskviti
sa prelivom

NOVO!

Najfinije čajno-pecivo
sa ukusom kokosa

Mačehe

78,80

NAGROBNI PESEK-UGODNO!

Set sveč 9/1

999 SIT

5xkocka velika
4xKarla

TO-TO Sendvič keksi - kokos

100% čokoladni sendvič keks

TOTO

119,90

TO-TO Sendvič keksi

Sveča piramida

89,90 SIT

Sveča mojca velika

159,90 SIT

Set sveč 6/1

649,90 SIT

4xkapelca velika
2xKarla

ETAŽA S TEHNIKO IN TEKSTILOM

Ženske kostimi

12.999.-

Ženske bunde: siva, črna

1.999.-

MESOREZNICA

št. 22: 3.999
št. 32: 5.999

Bunde moške, ženske UGODNO!

8.990.-

Sportni copati 36-46

3.590.-

INOX ŠTEDILNIK
na trdo gorivo 90cm

78.990.-

Pri večjem nakupu pa vas
povabimo tudi na kavico
v Pizzerio Jager!

Sveže zelje

AKCIJA

Cesen za ozimnico

2.590 SIT/10kg

Gorenjski krompir

AKCIJA

Anketa

Občinski praznik, priznanja, Ipavčevi dnevi...

V Šentjurju imamo zadeve malo premešane in praznujemo takorekoč dva občinska praznika; tisti zunanji, prireditveni in spektakularnejši se dogaja na jurjevanju, neke vmes so Ipavčevi dnevi, pravi praznik je vendarle 25. september, ki pa navadno izzveni najbolj skromno. Pa je morda tudi zato tako, da občani prav ne vemo, kateri je tisti pravi praznik in kaj praznujemo.

Vprašali smo nekaj naših soobčanov, če so opazili letošnje občinsko slavlje, če so se udeležili kakšne prireditve, kaj jim sploh občinski praznik pomeni, če se še spomnijo, kdo so letošnji odlikovanci in kaj vedo o Ipavčevih kulturnih dnevih.

Tanja Plahuta iz Šentjurja:

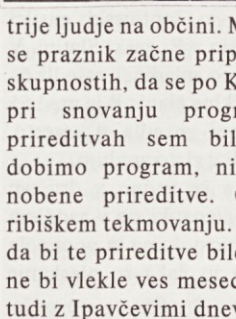


Ja, za Ipavčeve dneve vem, domov smo dobili program. Verjetno bomo šli na kakšno prireditev. O občinskem prazniku ne bi vedela kaj veliko, menda gre za obletnico proglastitve mesta Šentjur, kaj se je pa letos

dogajalo, ne vem, ker sem ravno te dni malce potovala. Zadnja leta ni bilo kaj posebnega, ni bilo odziva med ljudmi, žal pa tudi nobene odmevne prireditve, kjer bi se lahko srečali vsi Šentjurčani, mladi in stari. Tudi o občinskih priznanjih ne bi vedela, kdo jih je dobil. Po mojem bi bilo veliko bolje, če bi namesto priznanj podelili dve ali tri štipendije za tiste, ki so nekaj posebnega, ali pa dali malo bolj odmevno denarno nagrado, pač nekaj konkretnega. Mogoče bi bilo res dobro, da bi občinski praznik povezali z jurjevanjem, ki mu na občini posvečajo veliko več pozornosti kot obletnici mesta Šentjur. To kar je letos naredil ŠKMŠ, ko je pripeljal v Šentjur več glasbenih skupin, da, to je bilo nekaj pravega in prazničnega.

Ivo Skočič iz Gorice pri Slivnici

Rekel bi, da se občinski praznik dogaja vse preveč v ozkih krogih, brez velike večine preprostih ljudi, gre pa za praznovanje v zvezi z razglasitvijo mesta in to brez bolj odmevne prireditve. Tudi zato se vse dogaja bolj v samem Šentjurju in izgleda, da vsem odločijo dva ali



trije ljudje na občini. Morda bi bilo prav, da se praznik začne pripravljati po krajevnih skupnostih, da se po KS tudi išče sodelavce pri snovanju programa. O letošnjih prireditvah sem bil obveščen, domov dobimo program, nisem se pa udeležil nobene prireditve. O ne, bil sem na ribiškem tekmovanju. Morda bi bilo dobro, da bi te prireditve bile bolj zgoščene in se ne bi vlekle ves mesec ali dva. Podobno je tudi z Ipavčevimi dnevi in jurjevanjem.

O tem, kdo je dobil občinska priznanja, sem nekaj bral, ampak zdaj se ne spomnim niti enega imena. Menda že niso bili bolj poznani občani. Po mojem mnenju bi tudi priznanja lahko šla bolj v širino, pa ni treba, da so to denarne nagrade, zlasti za nas starejše veliko pomeni priznanje, ki ga daš lepo v okvir in na steno.

Dragan Podovac iz Šentjurja

Vem, da ta mesec potekajo različne prireditve, na slikarski razstavi pa sem tudi sam sodeloval. Na drugih prireditvah me ni bilo, dobili pa smo domov pisna obvestila in ne bi mogel reči, da nisem obveščen. Je pa to praznovanje preveč razvlečeno, tako



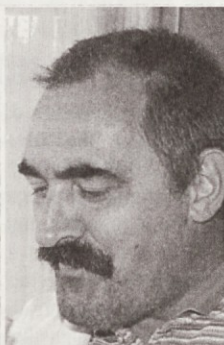
da se potem čisto razvodeni. Morda bi bilo res boljše, če bi bilo združeno tudi z jurjevanjem, vsekakor pa mi je manjkala vsaj ena večja in bolj odmevna zabavna prireditev, takšna za širši krog ljudi.

Kdo so prejemniki občinskih priznanj, ne vem, me nekako ni zanimalo, čeprav sem o tem nekaj prečital. Je čisto dovolj, če so dobili diplome, kajti denar ljudi pokvari.

Tudi o Ipavčevih kulturnih dnevih sem obveščen in bom šel na predstavitev literarnega zbornika.

Franc Bevc iz Šentjurja

Vem za občinski praznik, tudi kaj praznujemo, kaj posebno aktiven s tem v zvezi nisem bil, pa nisem vse skupaj doživljal kot posebno praznično. Opazil sem, da ni bilo



nobene prireditve, ki bi bila širše odmevna. To stapljanje krajevnega in občinskega praznika se mi ne zdi najbolj posrečeno. Včasih je občinski praznik bil doživetje, se je selil iz kraja v kraj in je za tiste kraje in občane nekaj pomenil, danes pa, vse kaže, da Šentjurčanom in še zlasti ljudem izven Šentjurja ne pomeni veliko. Po mojem bi

bilo prav, da je jurjevanje krajevni praznik, za občinski praznik pa se bi bilo potrebno posebej odločiti. Pa nisem prepričan, da bi to moral biti ravno dan, ko nam je nekoč neki grof poklonil nekaj drobtin s svoje mize.

Vem, da je letošnje najvišje občinsko priznanje dobila operna pevka Ana Puser-Jerič, ki se je rodila pri nas, imam pa pomisleke, če je to zadosten razlog za občinsko priznanje. Prav bi bilo, da ga dobi kdo od tistih, ki so res zaslužni za občino. Da je zelo zaslužna za promocijo občine, pravijo, morda res, toda vsaj jaz še nisem slišal, da bi se na široko javno razglašala za Šentjurčanko.

Alfred Šarlah iz Šentjurja:

Občinski praznik je pač takšen kot je in nanj pravzaprav nimam pripomb. Res se dogaja bolj v ožjem krogu, prav pa je, da se na takšen način, tudi s priznanji,



spomnim o zaslužnih občanov. Vem, da so letos priznanja dobili slivniški župnik, po mojem mnenju ga je tudi povsem zaslužil, saj deluje izjemno povezovalno, zlasti še med

mladimi, kmetija Videc, ki je pokazala, kako naprej v kmetijstvu, pa Ana Puser-Jerič, kar je v skladu s pevsko naravnostjo naše kulture. Sam sicer nisem sodeloval na spremljajočih prireditvah, sem jih pa po svoje spremljal preko koledarja občinskih prireditev. Zdi se mi, da je bilo dogajanje kar na primerni kulturni ravni, dovolj pestro in integrativno za občane. Ne, to ne, da bi občinski praznik osebno globlje doživljal, zame je pomembnejše to, kar se je zgodilo med letom. Praznik je le nekakšen zaključek. Zame bi bil prazničen na primer dan, ko bi v Vrbnem naredili pločnik.

Ipavčevi dnevi so pomembna prireditev, škoda je le, da je takorekoč zaprt v šentjurske okvire.

Tudi Šumejeva kapela v Vrbnem je prenovljena

Slovesna blagoslovitev je bila prejšnjo nedeljo, obred pa je v navzočnosti okrog sto bližnjih in daljnih sosedov ter vernikov, tudi iz Šentjurja so prišli (Šporerji, Šet, Korenjakovi...) opravil sam dekan Zemljič. Zadovoljni krajani, očitno navajeni tamkajšnjega nadležnega prometnega hrupa, so pobožno odmolili z dekanom, z njim družno tudi zapeli tri Marijine pesmi, potem pa, kot se za takšne priložnosti spodobi, zaključili z narezkom in vinom.

Kot je povedal Alojz Šumej, je bila kapela zgrajena leta 1922, postavil pa jo je njegov oče Jožef in sicer za priprošnjo za ozdravitev žene. Pa ni pomagalo, žena mu je v 33. letu starosti kljub temu umrla, ostala pa je prikupna kapelica ob magistralni cesti proti Celju.



Kapela

Letošnja obnovitvena dela, ki jih je vodila KS Šentjur okolica, v njenem imenu pa podpredsednik Rudi Gajšek, so stala 200 000 SIT; sto tisočakov so zbrali krajani Vrbnega, preostanek pa je dala občina. Zidarska in pleskarska dela je solidno izvedlo podjetje Knez iz Žalca, poleg drugega so uredili drenažo, utrdili temelje, niso pa posegali v samo zgradbo kapelice, ki se je ravno zaradi zamočvirjenosti terena nagnila in je tako vidno nagnjena nazaj tudi ostala. Okolico so uredili in zasadili z rožami Šumejevi. Razumljivo, da so Šumejevi bili tudi gostitelji, nekaj jedače in pijače pa so prispevali tudi drugi. Razpelo je lepo obnovila znana tamkajšnja amaterska restavratorka Rezka Selič iz Prožinske vasi, ga tudi po »klasično« okrasila z umetnimi rožami in zelenjem, kito na slavaloku pred kapelo pa je ročno spletla iz pravega zimzelena. Da ima Kristus izredno lep obraz, je povedala, je značilnost tega razpela.

Takoj po blagoslovitvi me je vzel ostro v precep dekan Zemljič, da sem nekorektno pisal o prodaji denacionalizirane župnijske zemlje občini, da cena 20 DEM za meter sploh ni bila odušaka, temveč prej nasprotno. Pa ni bilo prehudo, kaj hitro sva se sporazumela, da imava po svoje oba prav, da je pač šlo za trgovino in za nič drugega.

F.K.

Državljska neposlušnost v Brezju

V nedeljo, 23. septembra točno ob 12. uri, se je kljub dežju zbralo na križišču pred vasjo Brezje pri Slomu 25 vaščanov, da bi demonstrativno odstranili pred kratkim postavljen stop znak na tem križišču iz smeri njihove vasi. Brez velikih besed so ga kolektivno izruvali in položili

Jure Ludvig, lastnik zemljišča, na katerem je bil postavljen novi prometni znak:

»Nihče me ni nič vprašal, tožil bom državo za motenje posesti.«

Miran Zidanšek, ki naj bi bil kriv za novo prometno označbo: »Res je, da sem



v grmovje, nato skupaj popili gajbo piva in akcija civilne družbe, kot so rekli, je bila zaključena.

Danica Rojs, ki je bila med bolj glasnimi, je povedala: »To je neumnost, takole postaviti štop znak in to na vrhu klančka. Kako bomo pa pozimi tu speljevali? Nihče nas ni ničesar vprašal, kar postavili so ga in zdaj je naenkrat naša cesta, po kateri se vozi 60 krajanov, manj vredna od ceste, ki jo tako ali drugače forsira en sosed, ki ima veze na občini, po njej pa dirkajo samo pijanci, ki se hočejo izogniti Šentjurju. Ne, ne bomo tega dovolili, če bodo znak postavili nazaj, ga bomo spet podrli.«

pred časom dal pisno zahtevo na občino, da se postavi prometni znaki na lokalni cesti Stopče - Hotunje. Povsem logično je, da mora biti štop znak tam, kjer je bil postavljen. Sporočil bom na občino, kaj se je zgodilo.«

Rado Peček, strokovni sodelavec občinskega oddelka za okolje in prostor: »Da, znak smo mi dali postaviti, postavljen je bil pravilno, ljudje so ravnali neumno in mislim, da se že sramujejo tega svojega početja. Ko se bodo malo umirili, ga bomo spet postavili, tudi v spremstvu policije, če bo treba.

F.K.

V mesecu požarne varnosti

Šentjurski gasilci so vadili

V oktobru, mesecu požarne varnosti, so člani PGD Šentjur izvedli kar nekaj aktivnosti. Najbolj odmevni sta bili vaji v vrtcu na Pešnici in pri Kovačevih v Podgorju.

Prvo vajo so pod taktirko Martine Režek izvedli v petek 12. oktobra na Pešnici. V tamkajšnjem vrtcu je zagorelo in šentjurski gasilci so šli v akcijo. Rešiti so morali pet otrok, od tega je bil eden poškodovan. Seveda so ukrepali kot da bi šlo zares in do potankosti izvedli načrtovano. V slabe pol ure so uspeli pogasiti požar in rešiti ogrožene otroke.

Minulo soboto je vajo na kmetiji Kovačevih v Podgorju izvedlo tudi 16 članic društva.

Nosilka vaje, ki jo izvajajo že štiri leta zapored, je bila Marjana Kovačič, vodja pa Silva Klajnšek. Tokrat je zaradi kratkega stika zagorelo v gospodarskem poslopju, katerega del je tudi stanovanje. V njem je ostal ujet otrok, ki so ga gasilke rešile skozi okno z lestvijo. Skupaj z lastnikom so rešile tudi živino in stroje. Vaja je bila še posebej zahtevna zaradi strnjene vaje našelja, šentjurske gasilke pa so se znova izkazale.

PGD Šentjur je minuli vikend organiziralo srečanje veteranov šentjurske gasilske zveze. Odzvalo se jih je blizu 100, ogledali pa so si

kmetijo Videc v Jakobu in Ipavčevo hišo, večer pa so zaključili pri Bohorču.

V začetku oktobra so šentjurski gasilci sodelovali na tekmovanju v Rogaški Slatini. V konkurenci 52 desetin so mladinci zasedli 6., pionirji pa 12. mesto. Ekipa članic B je med 65 prijavljenimi desetinami zasedla 4. mesto, veterani pa so se uvrstili v zlato sredino.

Preko javnih del sta še vedno v društvu zaposlena dva njihova člana, ki sta v zadnjem času prepleškala notranjost doma in popravila zunanji opaz, zdaj pa ju čaka še pleskanje garaž.

L. H.

Ninina stran

Ob dnevu mrtvih

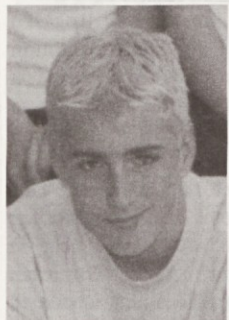


Piše Nina Marolt

Še nekaj dni nas loči od 1. Novembra, dne, ko se spomnimo tistih, ki so nekoč bili z nami, zdaj pa počivajo v miru (ali nemiru?). Večina družin se na ta dan odpravi na pokopališče, med mladimi pa je ta dan različno priljubljen. Nekateri, ki imajo žalovati za kom, radi odidejo na pokopališče s starši, drugi tam samo zmrzujejo in zavijajo z očmi, saj nimajo pojma, komu so prižgali svečo, spet tretji ostanejo doma in zabušavajo. Smo si pač različni.

Dekleta že od nekdaj veljamo za nežnejši spol, kar (baje) pomeni, da smo tudi bolj cmerave in čustvene... Mene pa je zanimalo, kako je to s fanti, zato sem to anketo naredila s samimi fanti. Vprašala sem jih, kakšen je njihov odnos do smrti in dneva mrtvih na splošno, bi ga sploh pogrešali, če bi nam ga npr. ukradli Marsovci, kako izgleda pri njih doma...

Anže Lorber, Šentjur



O smrti ne razmišljam preveč, včasih me res prime, da bi kar umrl. To je predvsem, kadar imam kakšne probleme, samo to me hitro mine. Jaz osebno grem rad na pokopališče, tam čutim nekakšno obžalovanje za starimi starši, se spomnim kakšnega lepega trenutka z njimi, kar druge dni ne počnem. Če praznika kar na lepem ne bi bilo več, ne vem, kaj bi bilo, tako življenjsko pomemben sicer ni, je pa zanimivo tam srečati sorodnike, ki jih ne vidiš vsak dan.

Matjaž Tanšek, Šentjur



O smrti ne razmišljam nikoli, je še dolgo do takrat. Dan mrtvih mi ne pomeni nič posebnega, grem na pokopališče, da se malo spomnim stare mame, samo pogrešal ga pa ne bi. Ljudje, ki se tam vsako leto jočejo in nekaj žalujejo... o njih menim, da so malo preveč

čustveni. Pri nas doma je na ta dan vse bolj umirjeno, zjutraj gremo na pokopališče, tam še koga srečamo, ne razlikuje se pa veliko od drugih dni - razen tega, da ni šole.

Damir Novak, Šentjur



O smrti nima smisla razmišljati, ko te doleti, te doleti, pa nimaš kaj. Trenutno se mi zdi dan mrtvih nepomemben. Jaz nimam nikogar, za katerim bi žaloval, nikogar nisem poznal. Najraje bi bil kar doma. Seveda me potem starši silijo, naj grem in navadno tudi grem, samo za letos pa ne vem. Mogoče bom doma. Dneva mrtvih seveda ne bi pogrešal, če bi ga kar na lepem ukinili, sicer pa naj bo, naj ga ima, kdor ga hoče. Pri nas doma je to čisto običajen dan, razen tega, da gremo zjutraj na pokopališče prižgati sveče.

Tadej Pinter, Šentjur



Dan mrtvih ni nič posebnega. Nekateri se res z njim zelo trudijo, kupijo celo goro rož in jih potem znosijo na grobove. Meni se zdi, da bi bilo lepše, če bi na grobove nosil po malem rože med letom. Pri nas doma gremo na ta dan na

pokopališče, drugače pa je vse po starem. Če bi ta dan ukinili, ga ne bi pogrešal. O smrti ne razmišljam, je neumno, ker tako ne vem, kdaj me čaka. Jaz nisem ravno človek, ki bi pretirano žaloval, zato mi ni zabavno stati na pokopališču, mučno pa tudi ne.

Alen Brilej, Šentjur



O smrti razmišljam včasih, kadar mi je dolgčas. Dan mrtvih mi pomeni dan, ko se spomnim tistih, ki jih ni več in sem jih imel rad. Če bi ta dan ukinili, ga verjetno nihče ne bi preveč pogrešal. Tisti, ki jim je o b i s k o v a n j e pokopališča všeč, hodijo tja vse leto, nekateri pa še za dan mrtvih ne. Meni je zanimivo, ko gremo z družino na pokopališče in tam srečamo sorodnike, potem pa skupaj odidemo k nam ali k njim in se malo pogovarjamo. Izkoristimo ga tudi kot družaben dogodek. Razlika med tem dnem in drugimi je v naši družini večinoma v tem, da med letom, če hodimo, hodimo na grobove, ki so v bližini, na dan mrtvih pa gremo kam dlje. Me pa ne moti, če se nekateri temu dnevu preveč posvečajo. Naj se, če imajo veselje.

Akvonij leti v nebo

Prav nič ne morem reči, da to velja za njegove poslovne zadeve ali morda, bog ne daj, celo za cene, velja pa zagotovo za njegovo trgovsko ekipo, ki jo je prejšnjo soboto popeljal na piknik na Kalobje kar s helikopterjem.

Heliodrom je bilo parkirišče pred Akvonijem - Franci Zupanc očitno ve, da je dobra samo spektakularna reklama - štirje Hudournikovi vzleti, ki so več kot temeljito »pometi« parkirišče, ker pa je bil v zadnji vožnji prost še en sedež, sem se še mimogrede znašel na njem tudi sam. Atraktiven polet, dva ali trije »lupingi«, ki smo jih seveda spremljali z globokimi vzdihji, dva kroga nad Kalobjem, in že smo mehko kot na jajcih pristali na travniku zraven kalobškega kužnega znamenja.

Franci Zupanc - Akvonij: »Seveda stane, prišlo nas bo okrog 100 tisočakov, toda za dobro ekipo, ki jo imam, ni nikoli dobrega preveč. Zdajle takoj bomo imeli kosilo, po kosilu nas čakajo športne in družabne igrice, v večernem mraku pa si bomo spekli nekaj kostanja. Vreme je kot naročeno, dobro vzdušje pa si bomo pripravili sami.«

Tako spodbudno se je slišalo, da mi je bilo kar žal, da nisem mogel sprejeti njihovega povabila, da ostanem z njimi.

F.K.



Zora Ketiš, ravnateljica vrtca:

V našem vrtcu je otrok srečen

V vseh šentjurskih vzgojno varstvenih ustanovah za predšolske otroke, skrajšano vrtcih, je 486 otrok. V šestih jasličnih oddelkih (starost 1 do 3 let) je 81 otrok, okrog 400 otrok pa je v 20 oddelkih za starejše otroke. Poleg tega imajo še 45 otrok v skrajšanem predšolskem programu in 29 otrok v programu cicibanovih uric. Zanje skrbi 76 zaposlenih, od tega 27 vzgojiteljic, 27 pomočnic vzgojiteljic, 7 kuharic, 5 snažilnic, 1 hišnik, šofer, perica, 5 delavcev v upravi, vključno z ravnateljico in pomočnico ravnateljice, pa še vodja zdravstveno higienskega režima in mobilna defektologinja.

Lanska bilanca je pokazala, da je vrtec kar veliko državno podjetje, po številu zaposlenih je kar na petem mestu v občini, da je imel 269 milijonov realizacije, 193,5 milijona SIT je prišlo iz občinskega proračuna, okrog 52 milijonov pa so znašali prispevki staršev. Varstvo otroka v jasličnem programu je stalo 59 000 SIT mesečno, v starejših oddelkih pa okrog 50 000 SIT. Starši so v povprečju plačali 27% ekonomske cene vrtca.

Ves ta pogon že osmo leto uspešno vodi profesorica in pedagoginja Zora Ketiš, drobna in dinamična ženska čvrstih srednjih let (no ja, po letnici rojstva bolj proti koncu tega obdobja), polna zamisli in enako polna besed, tako da jo je kdaj kar težko ustaviti.

Gospa Ketiš, za uvod Vas prosim za kratek sprehod skozi vašo življenjsko in strokovno pot.



»Prihajam s Koroške, iz Leš pri Prevaljah. Že od otroštva dalje sem si želela postati učiteljica, zato je moj študij slovenščine in pedagogike bil najbolj logična posledica mojih hotenj. Kot profesorica teh

dveh predmetov sem delala 11 let na pedagoški gimnaziji v Celju, nato sem bila 6 let svetovalka za predšolsko vzgojo na zavodu za šolstvo. Tu sem med drugim spoznala tudi takratno ravnateljico šentjurskih vrtcev Janovo, z njo sem tesneje sodelovala pri realizaciji projekta o razvoju bralnih in pisalnih spretnosti pri predšolskih otrocih, ki je bil kasneje lepo sprejet in predstavljen tudi na državnih ravni. Ko je Janova odšla v pokoj, me je povabila, da se prijavim na razpis, in tako sem zdaj tukaj.«

Kaj ste našli v Šentjurtju?

»Kot svetovalka za predšolsko vzgojo sem šentjurske vrtece dobro poznala, imela pa sem tudi pregled nad vso regijo, tako da ni bilo nobenih presenečenj. Prostorsko so bili šentjurski vrtci na povprečju, malo so morda šepali pri videzu, likovni in estetski podobi, imeli pa so dober in izobraževanja željan kader.«

Prvi začetki otroškega varstva so bil pri nas sprejeti z veliko skepse, ker pač naj bi šlo za ideološki poseg v družino. To se je sicer kmalu spremenilo, vrtci so postali nuja, toda še slabih trideset let nazaj, kakor daleč segajo moje izkušnje z vrtci, ne bi mogel reči, da so otroci radi hodili v vrtece. Je zdaj drugače?

»Je, bistveno se je vse spremenilo. Še največ vam bo povedal tale primer: na Blagovni se je letos zgodilo, da 6 novincev enostavno ni hotelo domov, mama pa je enega morala v soboto zjutraj pripeljati vse do vrtca, da se je na lastne oči prepričal, da je vrtec res zaprt. Zdaj v vrtcih ni več nobene prisile, ni tistega kasarniškega reda, ko so vsi morali skupaj na WC, potem spet vsi spat, pa jest in tako naprej. Da ne govorim o prostorskih in kadrovskih pogojih. Otroci so v veliki večini zelo radi v vrtcu, celo novince, kot ste videli, ki so bili

vedno najbolj ogroženi, vrtec kmalu začnejo doživljati kot dom. »Vrtec je kot dom«, to ni le naša prazna fraza, to je bistvo naših prizadevanj in trdim, da smo uspešni.«

Torej menite, da je vrtec idealno okolje za razvoj otroka?

»Za nad 3 leta stare otroke vsekakor. Danes so družine male, odtujene, otroci pa potrebujejo družbo, potrebujejo socializacijo. To pa pod strokovnim vodstvom in nadzorstvom v vrtcu vsekakor dobijo. Drugače je pri manjših otrocih v jasličnih oddelkih, ki morda iz različnih razlogov bolj potrebujejo umirjeno družinsko klimo.«

Kolikšen odstotek predšolskih otrok je pri nas zajetih v otroško varstvo in kako je to po evropskih državah?

»Na območju šentjurske UE je v vrtcih okrog 50% vseh otrok, pri nad 3 leta starih otrocih pa je zajetje skoraj 70 odstotno, kar je tudi nekje na slovenskem povprečju. V razvitih evropskih državah se pri nad 3 leta starih otrocih približujejo polnemu zajetju.«

Kot vse kaže, imajo vrtci eno samo slabo stran: cene. Skoraj nerazumljivo in hkrati tudi nedopustno je, da na primer delavka v E-športu ali nekda v Tolu, pa tudi marsikatera trgovka, ne zaslužijo niti toliko, da bi plačale vrtec za svojega otroka. Kaj se dogaja s cenami?

»Sploh ni tako hudo; starši dejansko plačajo povprečno le četrtino te cene, če pa so socialno bolj ogroženi, pa še manj ali celo nič. Na občini vsako leto ob vpisu ugotovijo družinske dohodke in v skladu s pravilnikom pravično določijo višino plačila, ki je v skladu z možnostmi družine.

Seveda pa je res, da je polna cena otroškega varstva relativno visoka. Gre pač za državno službo in država določa vse parametre, ki vplivajo na končno ceno; število otrok v oddelku, število vzgojiteljic, kvalifikacijsko strukturo... Okrog 80% vseh prihodkov gre za plače, ki so seveda predpisane, vsi drugi stroški pa znašajo skromnih slabih 20% in je jasno, da vzgojitelji tu ne moremo veliko narediti.«

Pa vendar so po občinah cene različne, šentjurske cene pa so pred dobrim letom bile celo v slovenski špiči?

»Praviloma večjih razlik ni, ali pa so te le več ali manj prehodne. Še največ jih nastane zaradi različne izobrazbe vzgojiteljic. Cene v šentjurskih vrtcih so ta trenutek nekje na slovenskem povprečju, v primerjavi s

sosednjimi občinami, s Šmarjem ali Rogaško Slatino, pa delamo celo pod manj ugodnimi finančnimi pogoji. Tam občine vrtcem na primer posebej zagotavljajo sredstva za regrese, ki jih moramo mi izplačevati iz cen rednih programov.«

Pa vendarle, se Vam ne zdi, da so cene tako visoke, ker gre za monopolno državno službo, ker država enostavno ne spodbuja iskanje cenejših variant otroškega varstva? Ali z drugačnim pristopom res ni mogoče otroškega varstva poceniti, na primer tudi z zasebnimi vrtci?

»Saj obstaja vrsta tudi drugačnih možnosti, od zasebnih, cerkvenih, waldorfskih vrtcev do skrajšanih programov in družinskega varstva, ki pa se množično ne morejo uveljaviti in praviloma niso cenejši. Predpisana kakovost varstva ima pač svojo ceno. Tudi sama ne vidim prav nobene možnosti, da bi lahko bila s svojim zasebnim vrtcem cenejša in enako dobra.«

Včasih je bilo tako, da je obrtnik, ki je pripeljal svojega malčka v vrtec z mercedesom, praviloma bil v najnižjem plačilnem razredu, tisti s fičkotli pa smo plačevali krepko več. So te anomalije sedaj odpravljene?



»Seveda niso, le da so sedaj problemi drugje, na primer pri neporočenih parih, kjer je mnogokrat nemogoče ugotoviti resnično socialno stanje. Pa tudi vztrajno izmikanje plačilom ni več nič nenavadnega.

Zaradi neplačila, otroka namreč ni mogoče izključiti iz varstva, ob ponovnem vpisu pa starši otroka preselijo v drugi vrtec, čez leto dni pa še v tretjega, če je treba. Vse to nam otežuje poslovanje.«

Uvajanje devetletke je kar globoko poseglo v vrtece; izgubili ste eno generacijo otrok. Vam grozijo težave z nezaposlenostjo? Kaj menite o devetletki?

»Vse bojazni so se pokazale kot neosnovane. Število otrok v varstvu nam je kljub devetletki občutno poraslo, vzgojiteljicam pa smo našli delovna mesta ob učiteljih tudi v šolah. Osebnopodpiram tako uvajanje devetletke.

Poznani ste kot aktiven vernik, ki se tudi redno udeležuje verskih obredov. Kako to delo vpliva na vaše delo?

»Delo v vzgojnem zavodu teče po javnem programu, v skladu s stroko in nima nobene povezave z vero. Ne bom pa rekla, da mi zaupanje v Boga ne pomaga pri mojem delu. Sicer sem glede tega zelo tolerantna in v resnici niti ne vem, pa me tudi zanima ne, kateri starši ali vzgojiteljice so verni in kateri niso. Za verske vsebine v vrtcu formalno ni prostora, jasno pa je, da skupaj z otroci neformalno

prihajajo vanj in v vrtcu živijo. Tako na primer Miklavž v vrtec ne pride, o njem pa se vzgojiteljice tako ali drugače z otroki veliko pogovarjajo; ohranili smo Dedka Mraza, a ne iz ideološkega vidika. Mi je pa jasno, da konfesionalne dejavnosti v državnem vrtcu ne more biti, zato tudi jaslic za božič ne moremo postaviti.

Kako bo šlo naprej?

»Naša skupna trajna naloga je, da si prizadevamo za izboljšanje kakovosti storitev na področju programov predšolske vzgoje v

skladu z uradno kurikularno prenovno, povečati vpis otrok v vrtec v treh letih vsaj za 5%, izvesti nekatere materialne izboljšave v vrtcih in nadaljnje strokovno izpopolnjevanje zaposlenih. Naši vrtci so praviloma stari že okrog tri desetletja in so vsi po vrsti potrebni prenove, to še zlasti velja za vrtec na Pešnici, zato se mi zdi zelo pomembno tudi tvorno sodelovanje z občino.

F.K.

DPM Ponikva na izletu ob in po Dravi

Zbrali smo se zjutraj pred trgovino Resevna na Ponikvi, kjer nas je že veselo čakal izletniški šofer Boris Čuček. Zbralo se nas je okrog 30, od najmlajših do najstarejših, saj je bil izlet namenjen otrokom in staršem.

Prvi postanek, ki smo ga opravili po dolgi ter zanimivi poti obarvani s pesmijo in spoznavanjem novih krajev, je bilo Iverčko jezero. Tu je bil čas za jutranjo malico, počitek in razne igre, ki jih je pripravila Mihaela Palčnik. Bil pa je tudi čas za prve fotke.

Sledilo je flosanje (splavarjenje) po Dravi. Sprejelo nas je sedem flosarjev. Ponudili so nam običajno kmečko predjed, sol in kruh ter štampiček domačega (za odrasle). V spomin so nam podarili flosarsko leseno žlico. Trio muzikantov nam je zaigral dobrodošlico. Žal so kitaristu prejšnji dan ukradli strune, zato si je pomagal kar z žlico, druga dva pa sta igrala na harmoniki. Obiskal nas je najstarejši še živeči flosar, povedal nam je zgodbo iz tistih dni ter nas nasmejalo do solz. Sledila je flosarska malica. Flosarska deklina nas je postregla z odličnim flosarskim golažem ter zabeljeno polento. Najedli smo se do sitega, nekateri pa smo še prosili za repete.

Prišel je tudi flosarski župnik, ki je napravil kratko mašo in pridigo, ter krstil neboljeno bitje. To čast je imela predsednica DPM Ponikva, Tatjana Lesnika. Po vprašanjih, ki jih je zastavil, je sledil krst. Z lesenim veslom ji je flosar malo polepšal tazadnjo, župnik pa jo je polil z krščeno dravsko vodo. Sledilo je rajanje in zabava. Flos se je kar tresel pod našimi močnimi nogami.

Nato smo se peljali proti vasi Libeliče. Tu smo si ogledali najstarejšo ohranjeno Cehnerjevo trgovino, v njej je še vse iz pred davnih dni, ko jo je

takratna lastnica zaprla zaradi strahu, da bi ji jo vzeli. Ohranjena pa je tudi takratna opremljenost trgovine in s kredo napisane table. Ogledali smo si kostnico, kjer so zložene kosti ljudi, ki jih niso pokopali pod rušo, plebiscitni muzej v starem župnišču pa nas je povrnil v čase o odločanju za pristop k Avstriji ali Jugoslaviji.

Nazadnje nas je pot vodila še do dravske elektrarne. Tu smo videli turbine, ki jih poganja Drava. Žal je bila elektrika predraga, da bi jo lahko kupili, pa tudi nikamor je nismo mogli dati.

Tako se je končal naš jesenski izlet ob Dravi. Škoda le, da se izleta ni udeležilo še več

izletnikov. Hvala soncu, hvala šoferju, hvala vsem, kateri smo skupaj preživeli lep sobotni dan.

In kaj so mi povedali otroci o doživetju z izleta? Žal mi od staršev ni nihče hotel dati izjave.

Peter (6. let) – Všeč mi je bilo, ko smo šli »elektriko«
gledat.

Karmen (6let) – Všeč mi je bilo, ko smo se vozili na splavu.

Ana (9let) – Všeč mi je bilo, ko smo se s splavom peljali.

Ciril (10 let) – Najboljše mi je bilo pri kostnici, na splavu in tudi ob jezeru in vse ostalo. Fajn je bilo v avtobusu.

Saša (8let) – Men je bilo vse všeč.

Matija (13let) – Všeč mi je bilo v elektrarni.

Blaž (13let) – Bilo je fajn v elektrarni. Na splavu mi je bilo malo dolgočasno in v Libeličah tudi.

Ožbalt (8let) – Všeč mi je bilo, ko smo šli na splav, ko smo jedli na splavu in igre ob Iverčkem jezeru.

Franc (9let) – Všeč mi je bilo ob jezeru, na gugalnicah, na splavu hrana golaž in polenta, ki sta bila dobra.

Marko L.

Ure pravljic na Ponikvi

Čeprav je prostor nad KS Ponikva, namenjen knjižnici, le malo večji od normalne sobe, je v njem enkrat mesečno zelo veselo.

Občinska knjižnica Šentjur pripravlja ure pravljic že tretje leto tudi na Ponikvi. Ličen plakat z uro vabi otroke v prostor nad KS Ponikva, kjer prijazna gospa Andreja iz Šentjurja bere enkrat mesečno pravljico. Zbere se od 15 do 20 otrok, ki se posedejo na blazine in nestrpno pričakujejo, katera pravljica bo na vrsti. Drugi del ure je namenjen risanju, igranju didaktičnih iger, gubanju papirja, poslušanju pesmic ali pa ogled knjig za otroke. V času uric pravljic je možna tudi sponja knjig. Ta mesec bo ura pravljic v četrtek, 25. 10. 2001, ob 17. uri. Otroci, željni poslušanja pravljic in spoznanja novih doživetij, lepo vabljeni. Vabi vas »Skrat knjigobrat«!

M. L.

Oktoberški zapisi v ŠN

Časovni stroj

Branko Geršak, tehnolog farne Slivnice

»Po sestavinah je jajce pač jajce in naše jajce je po vsebnosti mineralov, vitaminov ali tudi težkih kovin in drugih škodljivih bioloških reziduov gotovo enakovredno, če ne celo boljše od kmečkega jajca.« (ŠN, oktober 2000)

Franc Kovač, urednik ŠN in član Občinskega sveta, o njegovem delu

»... Ne bom posebej poudarjal, da demokracija pade na proceduri in da se pri sprejemanju zakonov niti vejica ne sme postaviti drugače kot jo postavi zakonodajalec, v tem primeru pa je bil kar dvakrat sprejet »bianco«
odlok, ki v bistvu sploh zapisan ni bil.« (ŠN, oktober 2000)

Slavko Slejko, sekretar Rdečega križa

»Glede vključevanja cerkvenih obredov v občinska praznovanja nimam stališča. Vsak se lahko sam odloči, ali gre, ali ne. Mene, ki tudi sicer ne hodim k maši, ne moti, in kot občan se zato ne čutim prizadetega ali manjvrednega. Res pa je, da se Cerkev precej angažira v posvetnem življenju, kar bi lahko imelo za posledico negativno razdvajanje ljudi. Če gre za to, potem ni dobro.« (ŠN, oktober 1999)

Karel Čadej, neodvisni županski kandidat

»V Dobju je tako, da so stranke več ali manj zaprta družinska zadeva, kar se mu ne zdi niti dobro niti demokratično.« (ŠN, oktober 1998)

Hilda Lokovšek, upokojenka

»Spomin na mrtve naj bi bil živ tudi med letom in ne le na ta praznik, ki je za nekatere priložnost za nekakšno tekmovanje. Ob grobovih naj se odrazita naša ljubezen in srčna kultura, tako do mrtvih kot do živih!« (ŠN, oktober 1997)

Franc Romih, več kot 100-kratni krvodajalec

»Kri sem imel vedno dobro, tudi če je bila zmešana s kozarčkom ali dvema domačega vina, ji ni nič škodilo.« (ŠN, oktober 1996)

Jurij Malovrh, politik – na vprašanje kako in zakaj je prišel v aktivno politiko

»Pri spremembi ČASA sem začutil poklicanost in sem stopil v novi ČAS.« (ŠN, oktober 1996)

Janez Burin, ob praznovanju 100. rojstnega dne

Lahko rečem, da sva z ženo celo hišo znosila v koših na najih hrib. Hlev pa sem naredil kar iz koruznice, le toliko, da je bila živina za vetrom. Denar sva si z ženo služila z delom pri sosedih, včasih pa sem tudi kaj pokšefal z živino. (ŠN, oktober 1993)

Dnevnik KD Žurdov

Izobčeni angeli

Z glavo in srcem, odprtim za vse lepote tega sveta in širnega veselja, nam je dodeljena čast, da vas popeljemo v naše skrivnostne dneve...Skupaj z vami in za vas bomo hodili med zidovi "Žurdov hiše", ki se je zajedla pod našo kožo tako silovito, da še danes sanjamo in se ne zavedamo, kaj smo z njo pridobili.

8.2.2001

Vrata hiše so se odprla. V stene so se začeli zajedati naši obrazi, duše so se bojevale z angeli, ki so jezdili na črnih vrancih, sto in stokrat smo vse preuredili, postavili in ničesar več ni bilo, kar ne bi bilo spoznano. Sedaj smo vedeli: ko bomo skupaj prišli tja, ne bo več niti ene same skrivnosti. Sedaj nam lahko vzamete obleko, zdravje, življenje, nas izbrišete iz vseh registrov in zemljiških knjig, pa se bomo vrnili in vam dokazali, kako zlomljivi ste v vaši moči, kako zmotljivi ste, ko iščete začetek na koncu in konec na začetku. Tu smo, ker hodimo po svoji poti in končno je prišel velik čas ustvarjanja. Začelo se je ...

24.3.2001

Jernej 'uleti' z večno najstniško zgodbo. "Odkar se zavedam svojih misli, me moti splošno prepričanje, da so stvari, ki se jih človek uči v šoli, nepreklicno svete in nujne. Res, marsikatera snov, ki sem jo spoznal, ni bila zgolj besedičenje, temveč mi je odprla vrata prenekaterih svetov. Veliko stvari pa je bilo tako trapasto neumnih, da jih nisem mogel sprejeti za svoje. Najbolj strašno na živce pa mi gre navdušenje starejših primerkov človeške vrste, ki v mojo glavo postavljajo neka njihova neuresničljiva pričakovanja..." "Se strinjam," z nizkim glasom doreče Simon, upor misli pa izzove že dobro kaljene študente, Marka, Davida in Klemna na zaključek. Mnogokrat se namreč zgodi, da ljudje, katerih naloga je omogočanje preživetja neke razvojne stopnje, postanejo tirani, loveči svoje izgubljene sanje pri nekom, ki komaj gradi svoje. Da bi stvari nekoliko poenostavila, je družba razvila socialne obrate, v katerih mladiče vzgaja in krmi po nekih starodavnih zapovedih. Medtem pa starši opravljajo za to isto družbo koristno delo, ki baje plemeniti. Pa se kdo vpraša, če ljudem delo danes predstavlja kaj več kot kopičenje materialnih dobrin? Ali pa se je človeštvo poneumilo že do te stopnje, da razmišlja samo še z glavami drugih? "Dejstvo je, da smo se naučili živeti po svojih merilih in razmišljati po svoji glavi in mogoče nas ravno ta svojeglavost vodi v nove in nove komade. Dosti je bilo bluzenja, gremo delat musko..." In Žurdov hiša je zavreščala na vse grlo.

28.6.2001

Nič hudega sluteči se zopet dobimo na vajah. Klemen, Jernej in David kot ponavadi tudi tokrat zamujajo in s Simonom ugotoviva, da verjetno v Vodružu nimajo ure, ne poznajo števil ali pa živijo v drugem časovnem pasu. Pa brez zamere, Vodruž, smejeva se našim trem najhujšim zamudnikom ŽURDOVA, katerim se izreka sodba "Krivi ste!" Sonce se bilo nagajivo poslavljalo, vsi smo dvakrat globoko vdihnili in naša glasba nam je brez večjih težav prikradla nasmeh na obraze... In v tistem trenutku se nam niti približno ni svitalo, da bomo nekaj čez polnoč dobili nenapovedan obisk. Da, prišli so "Možje v modrem", ki jih je o

neukrotljivem in neznosnem hrupu obvestila "Gospa v belem", ki je bila dežurna povzročiteljica vseh grehov nujno spreminjajočih se v zlo. Nadalje smo namreč izvedeli, da "Gospa v belem" trpi za neozdravljivo boleznijo "Spanje na delovnem mestu", zato se ji Žurdovi iskreno opravičujemo, hkrati pa ji sporočamo, da ničesar več ne razumemo. Po treznem razmisleku smo ugotovili, da so nekateri zakoni sprejemljivi, drugi pa definitivno potrebni korekcije. Zato vas, "Gospa v belem", sprašujemo, če je najbolje, da se pri svojih povprečnih dvajsetih letih zavlečemo na kako zaprašeno podstrešje in počasi, kot stara mačka, shramo. Slišite v našem molku več od tišine? Ali nemara slišite samo bitje vašega srca in dihanje, ki je težko in dušeče? Slišite našo glasbo, ki vam pravi: "Puste nas čist prmir, kr vam nismo nič naredl!"

Vidite lepoto tega, kar čutite, ko se spomnite poletnega večera....???



9.7.2001

Dan smo skupaj začeli ob sedmih zjutraj, vsak s svojo lopato v roki. Prelevili smo se v fizikalce, ki se zopet borijo za pravico. Borili smo se za pitno vodo, s tem pa tudi za preživetje našega prijatelja. In spet smo se naučili nekaj o sosedskih odnosih, hinavščina, nevoščljivosti..., sosedova krava pa je spet dala več mleka! Kakšen šou na tak lep dan. Simon je celemu svetu hotel pokazati, da se brez vode, oprostite vina, ne da preživeti in je zato moral prespati pri delodajalcu, ostali smo bili nekako fizično zadeti, psihično pa relativno stabilni. Kakšen kaos! Pogledam okrog sebe in padem v smeh. Dobesedno. Kakorkoli že, cel dan se nam je zdel simpatično utrgan in zvečer si je vsak samo potisnil odoje čez obraz in zaspal. Razen Simon, ki je...

18.8.2001

Končno je ura 17:00, začetek bazenjenja in s tem pričetek iger, na katerih sodeluje tudi naša ekipa, ki

pa na že vsesplošno razgledanost ponovno zamuja. Igre se zaradi nas prestavijo za 15 minut in presenetljivo dosežemo drugo mesto in si tako prisvojimo pet pic za pet lačnih. Ni kaj, vredno se je bilo potruditi. A vso romantiko celotnega popoldneva in večera je pokvaril osel z imenom Osel. Je pravi Sokrat med osli, Aleksander Oslovski, Orleana Oslovska, nedolžna ovčica med garjami sodobnega mišljenja, skratka - velik Osel. V tujem objektu, t.i. gostilni, se je zavzemal za stališče resnice in je bil za svojo misel bil pripravljen tvegati svoje oslovsko življenje pri svojih 17, 18, mogoče 19 letih, še vedno mlečen in zavit v Pampers. Zaradi te situacije so ga soosli proglasili za voditelja oslov, s tem pa tudi fajterja, ki s pogumno stojijo na svojih dveh kopitih in blondkasto grivo vznemirja in s kričečimi besedami vzburja ŽURDOVE pri sosednji mizi, ko pojejo domače pesmi in pijejo. Za nameček nam je hotel ponuditi še svoje oslovsko spolovilo v usta, vendar smo ga odklonili. Ja, ja, ljudje bi se morali zavedati, da glasba združuje in ne oborožuje. Mora nam postati jasno, da ni pomembno, v katerem kraljestvu živimo in da med nami naj ne prevladuje nerazumevanje.

ZAKLJUČEK

Po dveh letih so divji geni glasbe skriti v trdi lupini končno pričeli kliti in bežati iz nas. S toni smo začeli šepetati zgodbe iz davnine, iz nas vlečemo drobtine izgubljene resnice, naj naša glasba postane nova bajka civilizacije, ki bo morda nekoč le drobno poglavje vesoljne zgodovine, naj se naš obstoj še bolj trudi sijati v centru tega osončja.

Vsaka ura, minuta, ki jo preživimo Žurdovi, se vkleše v stene naše duše, ki osvobaja že tisočletja, potuje po vesolju in se glasbenih vaj ob vsakem snidenju razveseli zato, ker znamo biti ljudje.

Ko vas gledamo, vidimo v vaših očeh iskro hrepenenja. Izogibamo se nadutim in domišljavim ljudem, ki polni plehkega prezira korakajo skozi življenje.

Vi, poslušalci naše glasbe, pa ste na nek način naši otroci, ki ne bodo nikoli vedeli, kako je, če zrasteš in pozabiš, da si nekoč bil majhen.

Morda pa se bo tudi vam uspelo zbuditi in si priznati določene stvari. Ko si boste priznali slepoto, boste spregledali.

Ljudje smo otroci tega življenja, pred katerim je dolga pot učenja...

Skupina Žurdov dodeljuje častno zahvalo posameznikom, ki so skupaj z nami hrabrilili naše prve korake, nas kdaj postavili nazaj na lastne noge, predvsem pa z velikimi dejanji ovekovečili lastne simpatije: Anton Zupanc, Čevljarstvo Peta, Marija Podgoršek, Glasbeni center Maribor, Anita Koleča, podjetje Dikplast Celje, Cveto Artnak Vrbo, Matija Koštomaj, Žan in Boštjan Videc...

P.S.: Včasih se sprašujemo, kje tiči smisel ustanovitve KD...? Sicer pa, pomanjkanje denarja ne zmanjšuje mere upanja!

Za KD Žurdov spisal Marko Tuhtar

Predstavljamo naše doktorje znanosti

Dr. Ivo Gubenšek: hobi je postal poklic

Doktor strojništva Ivo Gubenšek živi v Gorici pri Slivnici, kmalu se bo s partnerko Alenko in hčerjo Ano preselil v novo hišo v novem slivniškem naselju, kot asistent pa dela na Fakulteti za strojništvo v Mariboru. To dvojce kaže na to, da v svojem življenju s pridom dopolnjuje dve lastnosti, ki ena brez druge pomenita kaj malo: pridnost in pametnost.

Čas za intervju si je vzel v ponedeljek dopoldne, ko je odpeljal hčer v vrtec in je imel pred odhodom na fakulteto še malo časa.

Znanstvenik in krajan Gorice pri Slivnici - to bo osrednja tema najinega intervjuja, klub temu povejte na kratko nekaj življenjskih podatkov.

»Rodil sem se leta 1966 v Žegru pri Prevorju v kmečki družini. Smo štirje otroci, trije smo že končali fakulteto, četrta pa obiskuje drugi letnik gimnazije v Celju. Že v osnovni šoli sta me zanimali tehnika in matematika in ker je šlo veliko sošolcev na strojno šolo, sem se zanjo odločil tudi jaz. V srednji šoli še nisem imel pravih ciljev, po služenju vojski pa se je to spremenilo. Ker sem ugotovil, da višja strojna šola v Celju sploh ni tako težka, sem se prepisal na visoko v Maribor. 1990. leta sem diplomiral in se zaposlil v Uniorju Zreče, kjer sem delal 4 leta.«

Z Uniorjem imate posebno

izkušnjo glede patentiranja svojih izumov?

»Svoje čase so bili mali izumi moj »hud« hobi in sem veliko delal po naročilu za firme. Izumil sem neke vrste pogon in ga nisem dal patentirati. Zavestno? Nisem vedel, koliko je ta stvar obetavna, zato nisem nič investiral v patent, čeprav je bil izum načelno obetaven. Morda ga je znal kdo bolje prodati. Sicer sem se pa v tistem času veliko ukvarjal z izumi, na primer z izboljšanjem smučarskih vezi, zobniki, pogoni... Nasploh me zanimajo stvari, ki imajo zadaj tudi neko širše teoretično polje.«

In pot iz Uniorja na Fakulteto?

»V Uniorju sem postal šef razvoja, imel sem, če sedaj pogledam nazaj, kar preveč radikalne ideje, kaj bi se dalo še vse storiti, spremembe sem pričakoval v najkrajšem času. Pogosto so mi govorili, da sem sanjač, čeprav so se nekatere izmed idej tudi uresničile. Prišlo je do nesoglasij, kot šef sem imel tudi preveč birokratskega dela, zato sem dal odpoved, ki je sprva celo niso jemali resno. Tudi sam nisem vedel, kam bi šel in naključje je hotelo, da me je mentor s fakultete enkrat med pogovorom o tem, kaj delam, kako je z mano, povabil na fakulteto za asistenta. To sem še sedaj, vendar že pospešeno delam na habilitacijskem delu. Na mesto predavatelja bom moral še sicer čakati, saj je število docentov omejeno.«

Razlika med fakulteto in firmo?

»Kar sem najbolj opazil, je to, da si v firmi zelo omejen s časom. Samo enkrat sem zamudil dve minuti in so se spravili name kot na največjega vojnega zločinca, nihče se pa ni niti zmenil, koliko minut in ur sem ostajal na delu po tretji uri. Mislim, da je pri delu, ki zahteva ustvarjalnost, nesmiselno vseskozi kontrolirati, kdaj nekdo pride, koliko časa porabi. Saj ve, da mora do določenega termina neko stvar narediti in njegov problem je, če ponoči doma ali v nedeljo ali med delovnim časom. Tudi glede finančnega statusa je na fakulteti malo boljše.«

Kako vam uspe kombinirati družinsko življenje, gradnjo hiše z znanstveno potjo, vsakodnevnim »letanjem« v Maribor, Celje?

»Trenutno je glede tega kar veselo. Družina zahteva svoj čas, včasih sem se še sicer obremenjeval, ko me je med delom motila hči, a sem si prišel na jasno, da se ji je boljše posvetiti in delati, ko ona zaspi. Gradnja hiše mi je tudi spila veliko krvi, a hvalabogu zdaj čakamo le še na vselitev. S fakulteto je pa tako, da moram do konca leta pripraviti tri skripte, vseskozi je potrebno objavljati članke, tu in tam pa se zaposlim še s kakšnim izumljanjem. In včasih kar ne vem, katerega dela bi se lotil.«

Kakšno pa je vaše udeleževanje v KS Slivnica pri Celju?

»Ja, to je pa prava katastrofa. Na življenje tu nimam nobenih pripomb, saj me tako ni veliko doma. Imel sem nekaj povabil v nekatere politične stranke, a se za zdaj nimam namena ukvarjati s politikom. Edino, kar je: pametno bi bilo, da bi se bolj udeleževal kakšnih kulturnih prireditev. Spomnim se, da smo imeli na Prevorju amatersko dramsko skupino in rad sem igral, zato morda kaj takega v Gorici tudi pogrešam. Razne »zdrahe« v KS Slivnica pri Celju sicer poznam, a se nimam niti časa niti volje ubadati z njimi.«

Da bi s svojim znanjem kako pripomogli k napredku Gorice pri Slivnici, o tem ste kaj razmišljali?

Neke industrije v Slivnici ni, zato bi bilo to težje. Če pa bi lahko s svojim znanjem pomagal pri kakšnem tehničnem krožku na šoli, bi pa to rad - seveda, če bi bilo zanimanje. Razmišljal sem že

tudi o tem, da bi odprl kakšen privatni inženiring, vendar bomo še videli.«

Slišim, da govorite zelo »po domače«. Tudi na predavanjih? Ste imeli zaradi tega kdaj kakšne probleme?

»Tudi na fakulteti govorim kot doma in mi do zdaj tega še nihče ni oporekal, se pa spomnim, da mi je enkrat nek profesor na nekem nastopu pri enem izmed pedagoških predmetov rekel: 'Saj je še kar dobro, le dvojino bi morali malo popraviti.' Le to pripombo je imel, medtem ko je drugim pel dolge litanije. Najbrž pa študentje gledajo predvsem na to, kaj in koliko pomembnega jim poveš in jaz že nimam problemov s tem, da pred tablo ne bi vedel, kaj naj govorim, tudi brez priprav na listih. Rajši imam ta sistem, da sem vržen v vodo in moram plavati, kot pa da se na to ne vem kako pripravljam.«

Imate kakšen hobi, šport, gledališče, branje?

»Pravzaprav je iz mojega hobija postal posel in kaj je prosti čas, skoraj ne vem. Včasih sem še brž zašel v gledališče, prebral kakšno knjigo, na primer Miho Mazzinija, šport pa je bil v mladih letih tako delo na kmetiji. Zdaj bi moral začeti razmišljati več o njem, že zaradi zdravja. V študentskih letih sem imel več časa za te stvari, aha, si mislite, s kolegi smo v študentskem času ustanovili celo klub kozjanskih študentov, ki je sicer propadel tako hitro, kot je bil ustanovljen (obstajal je dobrega pol leta), je bila pa zanimiva izkušnja.«

Z drugimi doktorji strojništva v šentjurski občini se poznate?

»O, to pa. Z Alešem Lesniko sva sodelavca na mariborski fakulteti, z Janezom Gašperšičem pa v Celju. In seveda najdemo čas za kakšne strokovne pa tudi druge debate.«

Še morda kaj za konec?

»Hm...Morda to: Zdi se mi, da je prevelik razkorak med fakulteto in industrijo, med stroko in prakso, sploh če stvari poznaš z obeh bregov. Mogoče bi pri koordinaciji morala pomagati tudi država.«

Hvala lepa za pogovor.

Nina Gradič

SIDDHARTA

KULTURNI DOM ŠENTJUR, 26.oktober 2001

Predprodaja vstopnic MS Servis od 11-15 ure
in Knjižnica Šentjur

Gobec Stanko

sedemdesetletnik

Osnovna šola Ponikva letos beleži jubilejno skupino dolgoletnih učiteljev in vzgojiteljev. V njo poleg še nekaterih spada tudi predmetni učitelj gospod Stanko Gobec.

Kot edinec se rodi v Zemunu, kjer je oče bil vlakovni strojevodja. Od tam se družina seli v Rumo. Osnovno šolo in nižjo gimnazijo obiskuje v tem kraju.

Družina se končno vrne na svoj dom v Slovenijo leta 1947. Šolanje nadaljuje na železniški industrijski šoli v Mariboru, kjer konča srednjo šolo. Zasvoji ga

tehnična stroka in v tem sledi svojemu očetu, ki je postal invalid med vojno - z vlakom je zapeljal na minirano progo. Po končani srednji šoli se vpiše na Višjo pedagoško tehnično šolo na Reki. Z opravljeno diplomom se zaposli na Elektro Celje in kmalu premesti v železarno Štore.

K sodelovanju ga povabi osnovna šola na Ponikvi. Delo na šoli nastopi leta 1960. Skozi vso delovno dobo opravlja pouk na predmetni stopnji iz predmetov: matematika, fizika in tehnični pouk. Vsem posredovana snov in priljubljena in s tem kakšnemu od učencev ali staršev postane nevšečen tudi učitelj. Nekaterim učencem se posebej prikupi s praktičnim poukom tehnike in mnogi so potem uspešno končali šolanje na poklicnih, srednjih in visokih šolah. Ti so jubilanu še posebej v prijetnem spominu.

Leta 1964 se poroči s predmetno učiteljico biologije in gospodinjstva Reziko Debelak. Skupaj z življenjsko sopotnico izobražujeta generacije Ponkavljanov za delo in življenje. V zakonu se jima rodijo sinovi Jurij, Aleš in Martin, ki jim družinsko povežeta še sorodnico Matejo.

Upokoji se leta 1991. Leta starosti spremljajo bolezenske težave, tudi g. Stanko se spoprijema v prizadevanju za zdravje z mnogimi težavami, še vedno pa ostajajo njegove preokupacije tehnika, zgodovina, gibanje v naravi in odkrivanje lepote domovine in tujine.

Želimo mu, da bi še mnogo let preživel v krogu svojih najdražjih ter v družbi prepeval domačo ljudsko pesem.

V. Jagodič

Maks Kovačič

sedemdesetletnik

Kot najmlajši otrok se rodi v učiteljski družini v Šmartnem pri Litiji, kjer je bil oče dolgoletni upravitelj na osnovni šoli, pevovodja, skladatelj ter skrben čebelar. Sin Maks sledi poklicu, ugledu, glasbeni in likovni dejavnosti očeta.

Že z šestimi leti se prične učiti igrati klavir pri skladatelju Petru Jerebu iz Litije. Po prerani smrti očeta mati v težkih socialnih razmerah odločil, da se sin Maks vpiše na učiteljsko v Ljubljani, kljub drugačnim željam mladostnika. Na učiteljsko zaključi šolanje leta 1951. Prednjači v predmetu glasbe in likovnega pouka. Od klavirja se preusmeri na klavirsko harmoniko in igra v skupinah glasbenikov. Profesor glasbe Slavko Mihelič ga angažira za razne nastope in spremljavo glasbenikov na klavirju. S tem prisluži kakšen dinar, s katerim pomaga materi in ostali družini.

Pedagoško izšolanih kadrov v odročnih predelih Slovenije ni bilo nikoli dovolj za to je Maks z dekretom nameščen za učitelja na osnovni šoli Marof pri Jurkloštru, jeseni leta 1952 pa imenovan za upravitelja osnovne šole v Dobrini. Na šoli ni bilo elektrike, vodovoda, niti javnega prevoza, avtobus je vozil le do Loke...

V kraju takoj ustanovi 46 - članski pevski zbor, ki ga je vodil do svojega odhoda leta 1956. Še danes na Žusmu po maši zapojejo nekatere njegove pesmi. Sodelujoči učiteljici Slava in Jožica sta učili igre, vodili plesne vaje, kuharske tečaje.

Leta 1954 jubilan opravi dvoje življenjskih opravil: skupaj z obema učiteljicama položi strokovni izpit v Ljubljano, z učiteljico Slavo pa se poroči.

Po rojstvu hčerke Alenke se odločita zapustiti šolo Dobrina. Šolski nadzornik Miro Lužnik želi, da se zaposlita na šoli v Slovenskih Konjicah. Prehiti ga občinsko vodstvo komaj formirane šentjurske občine in jima ponudi mesto na osnovni šoli Ponikva - in stanovanje. Po prihodu na Ponikvo stopita na realna tla in si poiščeta skromno stanovanje pri prijazni družini Gobec Juste in Stanka. Po rojstvu druge hčerke Tatjane leta 1961 končno dobijo novo stanovanje v učiteljskem četvorčku.

Predmetni učitelj Maks Kovačič takoj prevzame vadbo pevskega okteta, ki ga kmalu razširi na preko

tridesetčlanski pevski zbor. Ta zbor vodi skupaj 19 let. Nadaljuje vadbo okteta mlajših pevcev še nadaljnja tri leta. Skupaj vodi pevske zборе na Ponikvi 26 let. Poleg vaških vodi tudi šolski pevski zbor, s katerim je dosegal celo 1.mesto v celjski regiji na reviji v Rogaški Slatini. Glasbeni pouk je opravlja na šoli celih 25 let. S pevske nastopi oskrbuje vse proslave na Ponikvi in mnoge v občinskem merilu. Sodeluje v kvintetu Kamilo, po njegovi prometni nesreči pa ustanovi svoj ansambel Trio Maksa Kovačiča. Snemal je v studiu RTV

Ljubljana, vendar brez večjih ambicij in delovnih obremenitev. Harmoniko igra širom Slovenije, Avstrije, na obalah Jadrana in drugje.

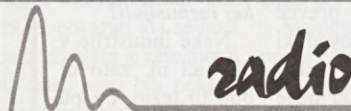
Leta 1968 postane ravnatelj šole in to ostne 19 let, do svoje invalidske upokojitve leta 1987. Mnogo generacij Ponkavljanov je šlo skozi širiletnico, na kateri se je šolalo tudi po 300 otrok, ki jo je uspešno vodil Maks

Kovačič. Potres leta 1974 temeljito razmaja staro šolo, skupščina mesta Ljubljane prevzame obvezo, da zgradi novo popolno osemletko z oddelkom otroškega varstva, Maks Kovačič pa z veliko napora v organizaciji in povezovanju vključenih dejavnikov uspe leta 1975 prirediti pouk na novi šoli. Vse te skrbi, pa težave z uvedbo celodnevne šole, potrebno je poskrbeti za kadre in prepričati starše, da je ta sistem šolanja otrokom koristen, so odločilno vplivale na zdravje jublanta. 35 let ni bil niti en dan na bolniški, sedaj pa se zaradi načetega zdravja invalidsko upokoji.

Krajanom Ponikve je vrsto let nudil razvedrilo in prijateljsko besedo, otrokom vzgled in oporo, staršem vzgojno pomoč. Mnogo prostorov krasijo njegove krajinske slike in tihožitja v olju.

Želimo mu, da jih še mnogo izdela v prijaznem in mirnem okolju ter da uspe v premagovanju bolezni v krogu svojih domačih.

V. Jagodič

	Podsrda	Boč
	87,6 MHz	93,7 MHz
ŠMARJE PRI JELŠAH	Studio	Centrala
internet: http://www.radio-stajerski-val.si	Tel.: 03 817 10 30	Tel.: 03 817 10 11
e-mail: desk@radio-stajerski-val.si	03 817 10 40	03 817 10 37
<i>Štajerski val - nova pota in prijatelj več</i>		

foto

LANGUS TONČKA, s.p.

Delovni čas delavnik 8 - 18
sobota 8 - 12

Drofenikova 16, 3230 ŠENTJUR
Tel.: 03/749-19-60, 041/693-388

AKCIJA

10%

ZNIŽANJE

nekaterih modelov
FOTOAPARATOV
CANON

NOVO

Dalnogledi za NOČNO opazovanje (IR)

Dalnogledi SWAROVSKI

UGODNO BATERIJSKI VLOŽKI ZA DALJINSKE UPRAVLJALCE UGODNO

VELIKA IZBIRA:

- zrcalno refleksnih in drugih fotoaparátov
- termometrov, barometrov, higrometrov...

Če ne veste kaj kupiti ob prazniku podarite naš DARILNI BON!

REPRODUKCIJA IN OBNOVA STARIH FOTOGRAFIJ

PRODAJA ZLATEGA NAKITA

IZDELAVA ZLATEGA NAKITA PO ŽELJI STRANKE Z VGRAJENIMI DRAGIMI ALI POLDRAGIMI KAMNI

KRSTNA IN OBHAJILNA DARILA

PRODAJA ROČNIH UR IN BUDILK

EKSPRES IZDELAVA POROČNIH PRSTANOV

PRODAJA JAPONSKIH IN KITAJSIH BISEROV

VELIKA IZBIRA BELEGA ZLATA



ZLATARSTVO
Milan Gajšek s.p.

V TRŽNO PRODAJNEM CENTRU V ŠENTJURJU
Drofenikova 16, tel.: 03/749 20 30



Elektro BUM

Trgovina z elektro materialom

Tržnica Šentjur, Drofenikova 16
Tel./fax: (03) 749 09 50

centri selič
centri pozornosti

 **elektro center**
elektroinstalacije

 **bum center**
elektromaterial

 **modni center**
oblačila in obutev

ELEKTROINSTALACIJE IN TRGOVINA

Anton Selič s.p.

Ul. II. Bataljona 16a,
3230 Šentjur
Tel.: (03) 746 21 00
Fax: (03) 746 21 29



KALORIFER HT 203

- 2 nastavitvi za moč
- termostat
- ni kapljanja
- termična varovalka
- mogoča montaža na steno

5.990 SIT

GRELEC HC 2059F



12.990 SIT

- 3 nastavitve za moč
- termostat
- turbo ventilator
- toplotno izolirani ročaji
- prostor za el. kabel v ohišju
- termična varovalka

PRODAJA NA OBROKE

Cene veljajo do razprodaje zalog!

Slike so simbolične

TRGOVINA pri Wiharju SELIČ LEON

Trgovina Selič s.p.,
Ul. Kozjanskega odreda 55,
3230 Šentjur,
tel.: 03/ 749 14 80



Zvezni trenutki v Hruševcu Reci, da si za!



Župan Malovrh čestita zmagovalcem

Brez dvoma smo bili za! In to skupaj z okrog 800 obiskovalci prejšnjo nedeljo v hruševski dvorani. Ta je bila napolnjena bolj kot na največjih košarkarskih tekmah. In komu ali čemu na čast, ti šment, se najbrž sprašujete? Mladim pevkam iz vseh šol šentjurske občine, mladoletniškemu zvezdniku Sebastijanu, Radiu Rogla, Konjiškimi Novicami in ne nazadnje tudi županu Juriju Malovrhu, katerega občina Šentjur (še vedno) pri Celju je bila generalni pokrovitelj tega mega mladostniškega žura.

Naši medijski in siceršnji sosedi iz Slovenskih

Konjic so zares mojstri svoje obrti. Časopis Novice so s »fransiznimi« izdajami že razširili skorajda po celotni celjski regiji, Radio Rogla sodi med bolj poslušane postaje v teh krajih, odlične odzive pa doživlja tudi njihova prireditev Zvezdni trenutki, v kateri osnovnošolska populacija prikazuje svoje pevsko znanje.

Po januarju je »zvezdna karavana« še drugič gostovala v Hruševcu in kajpada ponovno napolnila dvorano.

Ne ravno pretirano poceni vstopnice (400 SIT otroci, 800 SIT odrasli) za to očitno niso nikakršna ovira. Tribune so bile nabite z osnovnošolci, ki so bili opremljeni s transparenti, v parterju pa so sedeli starši.

Videli smo profesionalno izvedeno prireditev; »hollywoodski« napovednik, barvni reflektorji, velika bela luč, projektor z živo sliko, simpatična in spretna napovedovalka... Skratka, za nivo osnovnošolske prireditve nadpovprečno! Predstavilo se nam je 20 deklet (fantje na šentjurskih šolah očitno niso preveč pojoči!?) v desetih pesmih. Repertoar je obsegal slovensko

žensko pevsko sceno, očitno pa sta najbolj priljubljeni osnovnošolski izvajalki Nuša Derenda in Karmen Stavec, ki sta si zaslužili vsaka po dve posnemanji. Punce so vse po vrsti pokazale, da še kako znajo prepevati, občudovati pa gre tudi njihov pogum. Ni se mačji kašelj prikazati na odru pred več sto glavno množico sošolcev in sorodnikov.

Po pevskem nastopu je sledilo glasovanje, med šetjem glasov pa je bilo poskrbljeno za posladek, zaradi katerega je bila v Hruševcu najbrž naslikana marsikatera dekleška dušica.



Najboljši med dobrimi

No, najprej so za fantovske oči nastopile plesalke, Power dance poimenovane (gre za članice šole legendarnih Power dancers), potem pa se je le zgodilo. Na oder se je montiral sam samcat Sebastijan v prvi osebi, skupaj z dvema mičnima plesalkama. In zapel (ups, pravzaprav odpiral usta) ter zaplesal cele tri svoje hite: En poljub, Daj povej in ponarodelo Reci da si za. Vmes je po hudih mukah izžrebal nagrajenko svoje cedejke in izvedel karaoke. In to je bilo to. Dvorana je pokala od navdušenja, slovenski najstniški zvezdnik (poleg Siddharte je trenutno zagotovo najbolj popularni izvajalec na slovenski glasbeni sceni) pa od (za)hvale publike. Kratko, jedrnat in nedvomno vredno obiska Hruševca!

Medtem je komisija prešela oddane glasove, na odru pa se je v spremstvu predstavnika Radia Roga pojavil tudi Jurij Malovrh. Na kratko je povedal, da

se nam ob takšnih potencialih za prihodnost petja v naši lepi občini zares ni potrebno bati, nato pa

V Zvezdnih trenutkih je v Hruševcu nastopilo 20 pogumnih mladih pevk s Šentjurskega: Iva Kovačič, Tina Zidar, Sara Zupanc, Ana Herman, Urška Tržan, Maja Blaj, Špela Mlinarič, Neža Prezeli, Tjaša Kukovič, Nina Kukovič, Jasmin Flis, Doroteja Tanšek, Barbara Volarič, Renata Gračnar, Teja Leskovšek, Polona Tanko, Saša Podkrajšek, Urška Pevec, Polona Podkrajšek, Nina Guček in Metka Pušnik.

razglasil zmagovalce. Po izboru strokovne žirije radia sta bili najboljši Renata Gračnar in Teja

Leskovšek iz OŠ Dobje, ki sta zapeli »Naj bo vesela jesen«. Po izboru publike pa so zmagovalke postale mlade Ponkvoljanke Polona Tanko, Saša in Polona Podkrajšek in Urška Pevec, ki so se predstavile s tehno različico pesmi »Ogenj in led«, obalne pevke Anike Horvat. S tem so si poleg otroškega šampanjca iz županovih rok in že ob nastopu prejetega darila prislužile uvrstitev v nadaljnje tekmovanje Zvezdnih trenutkov.

Zastor je tako padel. Množica se je počasi odpravila, številni mladi pa so se ustavili tudi ob štantu, kjer je podpisal delil Sebastijan. Tam je za nekaj trenutkov postala tudi ekipa ŠN, naredila fotko zvezdnika in tako še bolj vesela zapustila dvorano.

L. H.

Franc Baumkirher in njegovi »vetermotorji«

Že dolga leta ga poznam na videz, tudi veliko sem slišal o njem in njegovih »izumih«, ko pa me je te dni počastil z osem strani dolgim pismom, mi pač ni bilo težko ga obiskati, si ogledati njegove stvaritve in zapisati njegove misli.

Z 81 letno mambo živita v mali hišici v Večjem Brdu, pred katero stoji ogromna stoletna lipa. V »hiši« spi mama, Franc domuje na peči ali pa v štiblcu, imata klasično črno kuhinjo, toda raje kuhata na električnem štedilniku. Ob hiški sta dva vrtova, eden razpadajoč, drugi nov in urejen, zraven vrta lep lesen »štrbunk«, takoj zraven njega pa že



Francova prva ljubezen, mali »vetermotor« z že postavljenimi žrmljami. Ki pa očitno še niso zmlele nobenega zrna žita. In kot vse kaže, ga nikoli tudi ne bodo.

»Veste, jaz sem psihični bolnik, saj ni nič takega, toda včasih mi pride tako narobe, da ne gre in ne gre. Sem enkrat kar dva dni hodil s Planine, ker nikakor ni šlo prav.«

Ali to pomeni, da niste znali domov?

»Ne, to sploh ne, le prav ni šlo. Enkrat kot da polovica mojega telesa ni hotela z menoj, drugič je zaostala duša, tretjič spet kaj drugega. Dokler se vse skupaj ne ujame, pa ne gre. Ampak bil sem pa na Triglavu. Pet let sem molil, da bi šel na Triglav, pa me nihče ni hotel vzeti s seboj, ker vedo, kakšne težave imam, ampak Stanko iz Ruš, ki živi v Izraelu, tam, kjer je bil Kristus, me je vzel s seboj.«

Malo sem podvomil v njegovo triglavsko pripoved, pa mi je Franc pregнал vse dvome s serijo

fotografij s Triglava, kjer v zavihanih dolgih hlačah ponosno pozira največkrat z bradatim Stankotom iz Izraela.

Ampak najprej o Francovem prvem zanimanju, o vetermotorju, kakor on imenuje svoj mlin na veter. Kakšnih sto metrov nad domom stoji njegova po zanimanju in ljubezni prva velika vetrnica. Do nje gre Franc po točno določenih stopinjah, vedno istih, gre kot blisk mimo vetermotorja, se ustavi spet na točno določenem mestu, kjer se obrne, malo počaka, kot bi z enominutnim molkom hotel počastiti svojo stvaritev, in se šele nato, spet po točno določenih stopinjah vrne k meni in k vetermotorju. Gostobesedno mi razloži, da z vetermotorjem eksperimentira že od leta 1965, da mu ga je veter že trikrat podrl, da se zadeva sicer zelo vrti, toda žrmlji, ki so zraven več ali manj že pripravljene, po preperem lesu sodeč, že nekaj dolgih let še ni uspel učinkovito priključiti. Zadeva izgleda tehnično povsem korektno zamišljena, le izvedba je rahlo »kamenodobna«.

»To je moje edino veselje, samo to še probam, če bo delalo, bo delalo, če ne, bom pa vse pustil. Ne zares, tako za hobi bom mlel.«

Potem me pelje k potočku pod hiško, kjer je napravil jez, zgradil najprej eno mlinško kolo, in ker nikakor ni hotelo gnati žrmlji; tu so bile postavljene že tretje, je naredil še enega, ampak zadeva še vedno ne dela. Čeprav vse skupaj na dežju gotovo že vrsto let vztrajno razpada, Franc še ni obupal. Še enkrat bo probal, če bo šlo, bo šlo, če ne pa...

Takoj zraven mlina ima postavljeni dve kapelici, posvečeni Materi božji, na eni od njiju je zapisan ves Francov credo. Pobožno se pred njim obrne na točno določenem mestu, sname klobuk in pobožno izmoli svojo molitev.

Nato me je popeljal v hišo, kjer mi je povedal, zakaj me je pravzaprav prosil, da pridem k njemu.

»Tri stvari iščem v življenju: ljubezen do sočloveka in ljubezen do Boga; tisto skupino ljudi, o kateri poje Helena Blagne, da bi bili vsi prijatelji, da bi se srečali in se pogovarjali; in pa ljubezen do družice življenja.«

Preden mi je povedal to zadnje, je jedrno vstal izza peči, se po nevidno določenem pravilu zavrtel sredi sobe, šel ven, v temo, in se takoj vrnil. Šel se je prepričati, da kdo ne prisluškuje. In to kljub temu, da se mu bo odvalil velik kamen od srca, če bom to zapisal, je rekel, kajti Franc tako kot je molil za Triglav, zdaj že nekaj let moli, da bi našel ljubezen življenjske družice.

»Ampak to je trofnejna stvar, če je, je, če ni, pa ni. Tu ne moreš nič. Sem hotel v Maribor v Ozare veste to je društvo duševnih bolnikov, da bi tam govoril, tam bi se morda tudi našla kakšna takšna, kot sem jaz, tudi na Ognišče sem hotel, pa ni bilo nič iz tega.«

Franc je napisal tudi tri pesmi, pravzaprav jih sploh ni napisal, temveč jih zna na pamet. Vse tri mi je zdeklamiral, ena govori o žagmajstru, druga o

žagmajstru in mlinarju, tretja, najdaljša, pa o smrti in večnem življenju. Njegova mama se je ponudila, da jih bo zapisala in mi jih poslala, da jih bomo objavili.



Tako, to je bil moj obisk pri znanem Dobjanu Francu Baumkirherju. Človek izžareva toliko dobre volje, optimizma in tudi voljnega sprejemanja danosti, da tisti dan in tisti večer sploh nista bila vstran vržena. Menda tudi zaradi tega Franc in njegova mama nista osamljena, tako pravita, saj prihajajo k njim različni ljudje, od Lojza iz Zavrs, ki mu je pomagal postaviti ta zadnji vetermotor, do Hermana

in drugih, celo Stankota iz Izraela pričakuje te dni enkrat. Prav gotovo bo z veseljem in njemu lastno prijaznostjo razkazal svoje stvaritve in razložil svojo filozofijo tudi vam, če ga boste obiskali.

Jesenska aktualno rekreacijska kozerija GOOOBE , GOOOBE...!

Nesramna suša ni samo uničevala kmetijskih pridelkov, nekaj mesecev nas je prikrajšala tudi za običajno sezono nabiranja gob. Po okusu mnogih je vrhunska gobja vrednota goban, globanja ali »jurček«, tudi jesenski goban. Je simbol uspešnega nabiralca gob. Takšna trofeja odlikuje nabiralsko sposobnost-gobarja.

In zgodilo se je! Po nekaj cerkvenih obredih ob Velikem šmarnu, do največjega na Brezju, čeprav ne preveč vsebinsko darovanem za namene odprave suše, sledi ogorčen nastop kmetov zlasti s Pomurja. Država, da ni poravnala še lanskih obveznosti po suši, za kar je največ kriv minister Janez Kopač in menda tudi minister Tone Rop. Še predsednik države Milan Kučan se poda med domačine, da pomiri razjarjene in tudi resnično prizadete kmete. In kmalu po njegovem obisku Pomurja in radgonskega kmetijskega sejma se prične obdobje zajetnih padavin. Sosea je napovedala: »Sedaj, ko je začelo padati, pa prenehati ne bo znalo«.

Bogme, da njena napoved drži! Nekako po desetih zaporednih dneh padavin se razširi alarmantna novica, »gobe rastejo«. Niti nečloveško izvedeni teroristični napad na WTC in Pentagon ni več predmet pogovora med ljudmi, ob kavici, v trgovinah, gostilnah in verjeli ali ne, celo na občinskem praznovanju smo govorili o gobah. Ljudje so drli v gozdove, kot maja leta 1945 nekateri v partizane. Odločil sem se: od sedaj vstajam po prvem petelinjem petju in hajde v gozd. Res je, da nekaj let nisem izvajal tovrstne rekreacije, vendar sem ostal prepričan, da uspeh ne more izostati. Na kosilo sem prišel z izgovorom, češ da mi je zdravnik priporočal veliko sprehoda v naravi in zatajil, da sem prehodil nekaj okoliških gozdov. Soočen s dvema odlagališčema odpadkov z najmanj deset kamioni pločevine in drugih dobrin našega kulturnega odnosa do okolja, sem se sprehajal med pločevinkami od piva, plastičnimi odpadki in povsod razmetanimi lesnimi ostanki. Pa nobene gobe nikjer. Morda sem preveč razmišljal o poslanstvu naših inšpekcij ter turistično olepševalnih društvih. Slednja, da ne bi služila v glavnem »jurjevanju« ali »martinovanju« in drugim zahvalnim prireditvam.

Na popoldanski običajni družinski kavici sem izvedel, da je Fonza skupaj z ženo nabral kar 8 kilogramov jurčkov in drugi sosed Tilen preko 4kilograme. Kot dolgoletni srčni bolnik sem moral takoj poiskati preventivne tablete. V spomin se mi prikrade nadaljevanka Aleksandra Marodiča »Naša krajevna skupnost« z epizodo o gobah. Z gnevom v glavi in tesnobo v prsih sem se naslednji dan podal ponovno, za spremembo v cerkveni gozd. Tudi tam nič. Prepričan, da zato, ker nisem dovolj versko naravnani. Zato sem si za naslednji dan izbral drugo smer. Odpravil sem se z avtomobilom v bolj oddaljene hoste, vendar je tam bilo avtomobilov raznih registracij kot pred hotelom Žonta. Prizadet zaradi neuspeha sem se spomnil, saj imamo vendar zakon, da je dovoljeno nabrati največ dva kilograma gob. Ko se vračam domov, zagledam policijsko patrolo in dvignem roko. Policaju povem, da poznam krjavlja, ki je nabral 8 kg gob. »Kje jih je nabral?« Najmanj ga je zanimalo, kdo je ta delikvent. Povedal mi je še, da policija za takšne zadeve ni pristojna. Preostala mi je še Upravna enota, da poizvem za pristojnega inšpektorja, vendar tja nisem šel.

Povsem obupan sem moral družinski partnerici priznati, da sem obseden z gobami. Vendar brezuspešno. Predlagala je, da odideva družno v oddaljene gozdne revirje sosednje občine. Prispela sva na idilični hrib nad Sladko goro. Pri izstopu iz avtomobila naju spozna družina in povabi na kozarec domačega. Previdno sva povprašala ali morda tam kje kaj rastejo gobe. Gospodar Jozl stopi malo nižje v gozd, seveda kar sam, in se vrne s prgiščem vsaj desetih menu jurčkov. Morda za spodbudo, ali pa iz usmiljenja, nama je po nekaj dneh poslal garnituro skupaj zraslih sedmih jurčkov. Kaj takšnega v svojem tricetrstoletnem življenju nisem videl.

In sem odnehal.

Še najbolj nerazumljivo pri tem ostaja dejstvo, da je med nabiralci največ upokojencev - in to sedaj, ko so se pokojnine solidno odebelile. Nekdo mi je že očital, da si bomo sedaj še z gobami krivično zvišali standard. Ampak to, žal, zame ne velja.

Diskvalificirani gobar - CENE.

Policijske cvetke

Policisti so se odrezali

Navadno so deležni očitkov, da ni nič z njimi, ali pa ga celo lomijo, tokrat pa jih moramo pohvaliti: po hitrem postopku so rešili dve septembrski tatvini. O.V., G.M. in G.T iz Vrhov pri Vodenovem, ki so 19. septembra ukradli moped na železniški postaji Ostrožno, so se že naslednji dan znašli v rokah šentjurskih policistov.

Le malo bolje sta se odrezala S.M. in A.P., ki sta 10. septembra »pomotoma« naložila pred Resevno razstavljeni Wap, mimogrede pa sta se na enak način oskrbela s 6 steklenicami žganih pijač v samopostrežbi. Ko sta 21. septembra poskušala podvig ponoviti, so ju skupaj s 5 steklenicami Jagermeistera začopili policisti.

Neprimerno spretnjša je bila neznanca v rdečih hlačah (ne hlačkah!), ki je 1. oktobra sredi belega dneva in takorekoč v navzočnosti natakarike izpraznila blagajno v piceriji Kamra in izginila brez sledu.

Če hočeš izgubiti prijatelja, mu posodi denar

To resnico si bo poskušal zapomniti V.C. iz Vodul. Ko se je 2. oktobra zvečer naslikal pred blokom v Dramljah, kjer se je sešel s svojim dolžnikom A.Z., se je randi zanj končal z buškami, zaradi katerih si ga je na licu mesta z zanimanjem ogledal celo dežurni zdravnik.

Ovadil samega sebe

No, ovadil je neznance, ki naj bi ga bili 6. oktobra zvečer pretepli pred gostilno Grasselli v Gorici, in to tako hudo, da je iskal zdravniško pomoč. Policisti, ki so se podali na lov za zlikovci, pa so kmalu ugotovili, da je bil njihov znanec Slivničar R.V. le sebi primerno neroden in se je domov grede kar sam potolkel. Zakaj ni ovadil cestnega podjetja, ki gradi tako trde in pokonci postavljene ceste, je še njegova skrbno varovana skrivnost.

Tudi brez bergl uspešen

Gre pa za 20 letnega J.F. iz Lokarij, ki je prejšnji mesec z berglami delal red v Kamri, tokrat pa je kriminalno kroniko obogatil z obiskom okrepčevalnice Maco. 15. oktobra okrog 14. ure je začutil neobvladljivo žejo, ki pa mu je eden od dijakov bližnje šole ni hotel ali mogel pomagati pogasiti. Tudi ko ga je vzel malo bolj trdo v roke, zaradi česar mu je sama od sebe počila ustnica, po glavi pa mu je zraslo več podplutb, ni bilo nič s pijačo.

F.K.

POZOR, POZOR...

Laser čaka na žrtve

Hitrost ubija, to se ve, ne veste pa še, da bodo šentjurski policisti poostreno bedeli nad hitrostjo vašega boida v tednu od 23. do 29. oktobra!

Stopimo iz temelj

Ali veste, da se daleč največ tragičnih nesreč z udeležbo pešcev zgodi med 17. in 24. uro, da je pešec s kresniško opazen že na razdalji 136 metrov, temno oblečen pešec pa šele na razdalji 26 metrov, kar pomeni, da voznik, ki vozi s hitrostjo 50 km/h, sploh ne more pravočasno ustaviti.

Če na vozišču opazite sumljivega pešca, ki je slabo viden ali ovira promet, mu boste morda rešili življenje, če boste poklicali številko 113.

Da ne pozabimo

Spomini na demos

16. nadaljevanje

Kako sta odstopala Grdina in Izvršni svet

Incident ob sprejemanju proračuna za leto 1991, katerega posledica je bil tudi odstop IS, je bil eden zadnjih poskusov uveljaviti nekatera temeljna načela Demosovega volilnega programa in hkrati ukrotiti avtoritarnega predsednika izvršnega sveta. Čeprav so bili v tem času moji odnosi z Grdino napeti, z zavrnitvijo predloga proračuna za leto 1991 vendarle ni šlo za osebno obračunavanje z njim, temveč bolj za načelno različnost in za Demosov program. Takrat se je zgodilo povsem slučajno, da smo se našli na istem imenovalcu odborniki Slovenske demokratične zveze, ZKS - SDP in skupina odbornikov iz Zbora krajevnih skupnosti.

Zgodba se je pravzaprav pričela ob osnutku proračuna. Ta je bil sestavljen rutinsko, po obrazcu iz prejšnjih let. Vrsto pripomb odbornikov je predsednik IS po svoji ustaljeni navadi več ali manj ignoriral in je prišel na naslednjo sejo skupščine le s kozmetičnimi popravki v bistvu povsem enakega proračuna. Naletel je na nepričakovan odpor. Spopadli smo se ob stroških občinske uprave, kar je posredno pomenilo tudi nadaljevanje spora okrog plače predsednika IS Grdine. IS je v svojem programu namreč napovedal, da bo za 30% zmanjšal občinsko upravo in s tem tudi prisluhnil vsem strankam, ki so pred volitvami obljubljale cenejšo občinsko upravo, v predlogu proračuna pa je predvidel nadpovprečno rast občinski upravi namenjenih sredstev. Ker je občinsko upravo možno "obuzdati" le z denarjem, smo odborniki SDZ pripravili več amandmajev, ki so bistveno skrcili njeno finančno moč. Občinski proračun je imel indeks povečanja 119, mi pa smo občinski upravi odvzeli 2 milijona, ter jo spravili na indeks 105, z obrazložitvijo, da bodo ta sredstva povsem zadostovala, če bo IS v tem letu vsaj polovično uresničil svojo napoved. Tako pridobljena sredstva smo razdelili med druge različne porabnike. Novost pri tem je bil tudi predlog, da se del sredstev proračuna da krajevnim skupnostim in sicer po kriteriju števila prebivalcev. Ta "glavarina" je bila namenjenega zlasti kulturi, športu, gasilstvu in infrastrukturni dejavnosti. Šlo je za prvi poskus decentralizacije občine in uveljavljanja krajevnih samouprave v KS, kar je tudi bila volilna obljuba Demosa. Kljub nasprotovanju predstavnikov IS so bili amandmaji SDZ skoraj soglasno sprejeti. Le Jakob Pisanec s Ponikve in dr. Ivan Moser sta menila, da bi bilo najbolje, da bi skupščina sprejela kar neokrnjen predlog proračuna, ki ga je pripravil IS. Še kot najbolj sporen se je pokazal predlog o glavarini. Ko so ga po vrsti zavrnili Pisanec, Pevec, Krampl, Leskovšek, Berglez, ga je Zabukošek v imenu SDZ umaknil. Drugi amandmaji SDZ so bili kljub vehementnemu nasprotovanju Grdine in Zdolška gladko sprejeti. Pred glasovanjem o proračunu je Simon Zdolšek v imenu IS predlagal odmor za razmislek in preračun novih postavk, nakar so se člani IS umaknili na posvet.

Po dobri uri so se vrnili, predsednik IS Grdina pa je začel z daljšim čustvenim govorom, ki ga je zaključil takole: "...mislim, da ste tu dokazali, da temu IS ne zaupate... Zaradi posledic, ki jih imajo ti vaši predlogi, ne moremo prevzeti odgovornosti v tej družbenopolitični skupnosti - zato vsi profesionalni člani IS odstopamo".

To njegovo izjavo citiram dobesedno, tako je tudi zapisana v zapisniku, zaradi nje so se kasneje razplamtele ognjevitte razprave, ali je IS odstopil ali ni.

Za njim je definitivno odstopil tudi Simon Zdolšek. Zavrnili je moj predlog, da bi Skupščina o odstopu odločala na naslednji seji, češ, "da funkcionarju nihče ne more vzeti pravice do odstopa". To je spet citat.

Zame ni bilo nobenega dvoma, da IS ni ponudil odstopa, temveč je dejansko odstopil. Takšno je bilo tudi mnenje predsednice komisije za pravne akte Darje Pahorjeve, občinska pravica Alenka Vrabčič pa je nasprotno menila, da je IS odstopil pogojno.

(Se nadaljuje)
F.K.

Kmetijsko gospodarstvo Slom 1945- 2000

(6. nadaljevanje)

Leta 1957 se posestvo osamosvoji. Kmetijska šola postane predvsem izobraževalna ustanova in zadrži samo zemljišča predvojne kmetijske šole. Direktor postane dotedanji upravnik P o d b r e g a r Karl. V upravo so zaposleni: B o h o r č Ljubo iz Šentjurja kot knjigovodja, s kmetijske šole sta prišli Užmah Cilka, sedaj poročena Globočnik in Rečnik Tilčka. V upravi se zaposli tudi direktorjeva soproga Iva.

na prostoru bivšega graščinskega hleva. Nekaj preureditev prostorov je izvršenih tudi na poslopjih bivše Prohaskove domačije. Prenehali so s sušenjem sadja in sušilnico predelali v stanovanjski prostor. Odpravljen je konjski hlev in v njem urejeno skladišče sadja. Takrat so lahko glavino pridelanega sadja prodali direktno iz nasadov za razne sindikalne organizacije. Sindikati so v takratnem

času organizirali nabavo sadja za ozimnico in skoraj niso rabili skladiščnega, še manj hladilnega prostora.

Polagoma so praznili goveji hlev in celotno govedorejo preusmerjali na novo lokacijo nasproti železniške postaje. Preusmerjajo se na mlado pitano



Igralci, ki so igrali igro "Stari grehi",
pod pojato na Slomu leta 1954

Strokovno vodenje kmetijske proizvodnje prevzame kmetijski tehnik F r e c e Milan iz Šentjurja, ki se je vrnil s specializacije v zahodni Evropi. Delovodja postane T u r k Ivan s poklicno kmetijsko izobrazbo, rojak s področja Mestinja. Prične se izgradnja nove upravne stavbe s stanovanjem in pisarnami v nadstropju. Pritlični del je namenjen garažam in servisni delavnici. V nove prostore se preseli uprava, direktor v stanovanje, v servisno mehanično delavnico kvalificiran mehanik Vodopivec Ivan. Kasneje postane vodja mehanične delavnice Kmetijskega kombinata Šentjur. Pred pričetkom gradnje so porušili in odstranili bivšo prešnico ter shrambo orodja. S preselitvijo v nove prostore so delno sproščeni prostori rojstne hiše Slomška. Te prostore zasedejo delavci. Preuredi se prostore kuhinje in omogoči prostor za prehrano in sestajanje. Uredijo se sanitarije. Opravljena je prenova celotne hiše z fasado. Direktor je v času prenove fasade dal ponovno vgraditi odstranjeno spominsko ploščo škofa Slomška.

Širili so se nasadi hmelja. Uničena hmeljska sušilnica v stanovanjsko gospodarski stavbi je predelana v stanovanje. Zgradi se zasilna sušilnica

govedo, katerega so prodajali preko izvoznega podjetja Gruda v Ljubljani. Italijanski kupec si je prihajal izbirat in klasificirat živino direktno v hleve. Še vedno so zadržali sistem odprtih hlevov.

Leta 1955 ustanovljena občina Šentjur je po svoji delni konsolidaciji izredno forsirala gospodarsko rast z ad hoc izdelanimi programi in idejami. S statusom kmetijske občine je organizirala ali podedovala tri kmetijska gospodarstva/ Planina, Anderburg in Slom/. V novi občini je bilo tudi osem samostojnih kmetijskih zadrug. Kmetijska šola je imela nekaj zemljišč v namene šolske prakse in obdelave z vrtnarijo. Dohodkovna in kapitalna kondicija vseh je bila pretežno slaba ali negativna, z malo kvalificiranega kmetijskega kadra. Nekaj vlaganj je reševanih preko hranilno kreditne službe zadrug. Vsi so startali na kreditna sredstva takratne zadrugne banke v Celju. Odobranje posojil je selekcionirano po kriterijih prioritete posameznega obdobja, političnih lobiranjih in protežiranjem savinjske regije.

(Se nadaljuje)
Vincent Jagodič

Kotiček za zdravje

Storite to za svoje srce!



Zadnji teden ste iz različnih medijev slišali veliko informacij o preventivnih pregledih tistih kategorij prebivalstva, ki jih najbolj ogrožajo bolezni srca in ožilja. Če ste tudi vi moški med 35. in 65. letom, ali ženska med 45. in 70. letom, potem ste te dni že dobili domov vprašalnik, ki vam bo morda rešil življenje, če ga boste najresneje izpolnili in čimprej vrnili svojemu zdravniku.

Za pomoč pri izpolnjevanju vprašalnika vam bodo morda tudi tale kratka navodila.

A) Poiščite svojo starostno skupino in vpišite število točk nad črto.

B) Zapišite pošteno, če kadite.

C) Preverite vrednost svojega krvnega tlaka. Za zvišani krvni tlak šteje vrednost nad 140/90.

D) Ishemična bolezen srca pomeni zmanjšana preskrba srca s kisikom, ki potrebuje zdravila in je vodena pri izbranem zdravniku ali kardiologu, angina pectoris pa pomeni tiščobne bolečine za prsnico, ki se pogosto

povzročajo pri naporu in tudi potrebujejo zdravniško oskrbo.

E) O družinski obremenjenosti povprašajte starše, bližnje sorodnike, če so zbolevali za zvišanim krvnim pritiskom, če so imeli zvišano vrednost maščob v serumu (takrat so potrebovali tudi zdravila).

F) Vpišite 1 točko, če ste pri izbranem zdravniku ali diabetologu vodeni kot sladkorni bolnik.

G) Svojo telesno višino poiščite na drugi strani in če znaša vaša teža več kot je napisano v vrstici z vašo višino, si vpišite 1 točko.

Seštejte točke in če je vaš seštevek 2 ali 1, je vaša ogroženost za bolezni srca in ožilja zmerna in ne potrebuje terapije, temveč še naprej negovanje zdravega življenjskega sloga.

Če pa je seštevek točk 3 ali več, vas bo vaš izbrani zdravnik prednostno povabil na preventivni pregled kot rizično skupino. Vsi drugi boste na vrsti malo kasneje.

Storite to za svoje srce!

Draga Kovač - Škoberne, dr. med.

Kuharski kotiček

Narastki

KROMPIRJEV NARASTEK Z MESOM

Približno 1 kg krompirja olupimo, ga narežemo na tanjše rezine (2 cm) in jih kuhamo v slanim kropu 5 minut, nakar ga odcedimo. Na žlici masti prepražimo srednje debelo sesekljano čebulo. Ko le-ta zarumeni, dodamo 2 kg zmletga mesa (govedina, svinjina, perutnina), dodamo še 2 stroka zdrobljenega česna, posolimo, malo popopravimo in še nekaj časa dušimo. Lahko dodamo tudi malo majerona. V dobro namaščen pekač damo dušeno meso, ga pokrijemo s krompirjem in polijemo s polivko iz 1 litrov kisle smetane, 2 jajc in 2-3 žlice naribanega sira. Pečemo 20 - 30 minut pri 200 °C.

KROMPIRJEV NARASTEK S KLOBASO

Skuhamo približno 1 kg krompirja in še vročega olupimo. Ko se popolnoma ohladi, ga narežemo na tanke rezine. V trdo skuhamo 3 jajca in jih tudi narežemo na kolesčke, enako tudi 3 konce kranjske klobase (lahko je tudi kakšna druga klobasa). Vse sestavine v plasteh nalagamo v dobro namaščen pekač. Prva in zadnja plast naj bosta krompir. Vsako plast krompirja narahlo posolimo. Na zgornjo plast krompirja damo nekaj koščkov masla. Vse pa zalijemo z lončkom kisle smetane. Pečemo pri 200 - 250 °C približno 30 minut.

CVETAČNI NARASTEK S ŠUNKO

Večjo cvetačo razdelimo na posamezne cvetke in jih v slanim kropu kuhamo 15 minut, nato pa odcedimo.

Pripravimo bešamel: na žlici masla prepražimo 5 dag moke in jo zalijemo z mlekom (4 dcl), posolimo, dodamo malo muškata oreščka in kuhamo 5 - 7 minut. Ves čas mešamo. V ohlajeni bešamel zamešamo cvetačo, 10 dag sesekljane šunke, 3 rumenjake in nazadnje še sneg iz 3 beljakov. Maso damo v dobro namaščen pekač in pečemo pri 180 °C 35 - 40 minut.

Cvetačni narastek ponudimo z razno solato kot samostojno jed. Pri boljših kosilih ga lahko ponudimo kot prilogo k raznim zrezkom.

Če pa bomo začeli kosilo s kakšno bolj izdatno juho - enolončnico, lahko za poobede pripravimo:

ZDROBOV NARASTEK

V 1 liter mleka damo 6 dag masla, 7 dag sladkorja in 1 vanili sladkor. Ko mleko zavre, vanj zakuhamo 15 dag pšeničnega zdroba. Kuhamo 5 minut in ves čas mešamo. V še vroč zdrob vmešamo 5 jajc. Še boljše je, če najprej vmešamo rumenjake, nazadnje pa še sneg iz beljakov. Narastek lahko še izboljšamo, če v maso vmešamo pest opranih rozin, pest grobo narezanih orehov ali lešnikov. Maso damo v dobro namazan pekač in pečemo, da zarumeni.

Poleg lahko serviramo kompot.

C.H.

Modni kotiček Vanje Bertossi

V modi je jesen

Jesen je prišla z velikimi koraki v vsem svojem razkošju prečudovitih barv. Na veselje vseh nas so tudi modni kreatorji posegli v novih kolekcijah po barvah, ki jih imamo radi. Še vedno ostaja elegantna črna, dodana ji je močna rdeča, za kanček zlata z bež odtenkom, ostajajo tudi olivno zelena, roza in vijolična barva. Poleg kostima so na zavirljivem mestu še vedno pletenine s svojim nežnim otipom in prijetno toplino. Lahko jih poljubno kombiniramo na vse načine in gredo v korak z najnovejšimi



modnimi smernicami. Ponovno smo odkrili karo, ki je vpleten v puloverjih, karo, veliki in mali kvadrati, ki nima letnice in se ga da domiselno kombinirati z vsem, kar nam pade na misel. Karirate so torbice, škornji in celo elegantni vzorci sploh ne izgubljamo besed. Pri kombiniranju smo lahko kar se da ustvarjalne, saj je za letošnji stil značilno bogato platenje, moški detajli skupaj z ženskimi, grobo in robato preko gladkih in finih

materialov. Od moških si bomo sposodile tisto, kar bo poudarilo dandeyevsko zapeljivi videz (kravate, metuljčki, čepice, šali ...). Tvid smo preteklo jesen nosile še v zelo nevtralnih tonih, letos pa so ga prepoile barve, zlasti rdeča. Pobrskajte po omarah, morda boste ponovno odkrile škotski kilt z zaponko, ki smo ga pred časom že zelo rade nosile. V tej sezoni ga enostavno ne

smete prezreti. Novost je tudi žamet, široko rebrast ali povsem gladek in sijoč, spet drugič poslikan kot slikarsko platno.

Torej drage dame, naučimo se veselih in toplih barv ter sprostim svojo fantazijo, saj nam letošnji jesenski modni trend dopušča skoraj vse.

Trgovina
Vanja Bertossi
Leona Dobrotinška 5

Šolska telovadnica odprta

Vse se začne z uvodnim sestankom, ki ga pripravi ravnatelj OŠ Ponikva, g. Jakob Ratajc. Dogovorijo se o urniku rekreacije, o plačilu za koriščenje telovadnice ter o redu, ki mora biti v času rekreacije.

Četrtek je namenjen ženski rekreaciji. Ta neprekinjeno poteka že od leta 1994. Dve uri rekreacije sta namenjeni in razdeljeni za starejše in mlajše ženske. Vaje so prilagojene starosti in številu udeleženk, vodi pa jih fizioterapevtka Mihaela Palčnik, ki zna ure popestriti ter izvajanja obogatiti še z drugimi rekviziti, kot so napihljive žoge, raztegljivi trakovi in podobno.

Kot je povedala vodja starejših rekreativk, gospa Žohar Dragica, so ženske zelo vestne in prihajajo redno. Vključeno je tudi več kmečkih žena, ki si poleg dela najdejo še čas za svoje telo in dušo. Veliko jim pomeni še klepet po rekreaciji in druženje s sokrajankami. Redno proslavijo rojstne dni, novo leto, dan žena in pripravijo zaključni izlet.

Vodja mlajše skupine gospa Lesnika Tatjana pa je povedala, da se v njihovo skupino vključujejo tudi mlajša dekleta ter precej žensk iz Dolge Gore, Dramelj in okolice Šentjurja. Opaziti je prepletanje obeh skupin, saj se križajo matere in hčere, snahe in tašče. Vse pa so potarnale, da je ena ura za najem telovadnice kar visoka. To pa ni le njihov problem, ampak težava vseh skupin, ki izvajajo ure telovadbe v prostorih osnovne šole.

Starejše ter mlajše rekreativke vas vabijo, da jih obiščete in z njimi odtelovadite, vsak četrtek starejše ob 18. uri ter mlajše ob 19. uri. Vabljenje.

M.L.

Razmišljanja

Na začetku je bila beseda...

Tako nam pravijo sveti spisi, govorijo nam o besedi. O besedi, ki nam je danes nerazumljiva, potomci ljudi, ki so govorili njen jezik, pa so znani kot eno najbolj tragičnih ljudstev v zgodovini človeštva. To so bili in relativno rečeno še danes so – Judje. Tisti preganjani, osovraženi in teptani, predvsem s strani rimsko katoliške cerkve. Pa vendar so bili oni tisti, ki so prvi sprejeli Božjo Besedo, ki je za milijone še danes sveta.

Predstavljajte si očake, o katerih poslušate zgodbe vsako nedeljo (če seveda jih), može, ki v svojem svetu niso našli luči, rešitve in odgovorov na hrepenenja. Kako pravilne se danes zdijo pripovedi o skrivnostni sili, ki je spregovorila v sanjah, izstopila iz gorečih grmov in dajala Besedo. In Beseda je sklenila zavezo, sveto vez med Njim, ki je neskončen, absoluten in nedojemljiv ter Ga povezala z ničevih prahom zemlje – človekom. Generacije in rodovi so živeli po Besedi, jo negovali in upoštevali, a tudi umazali s krvjo ter zanjo žrtvovali sinove. Da ne bi pozabili, so jo tudi zapisali in spremenili deset zapovedi v glavni moralni kodeks, ki ga krščanstvo posvečuje še danes, čeprav ga je samo največkrat prekršilo. Ko pa so se Veliki svečeniki obrnili proti Besedi, si izborili ekskluzivno pravico nad njo in jo zlorabili, je nastopil veliki mesija, danes znan kot Jezus iz Nazareta. On je nato zveličal Besedo, obnovil zavezo in jo zapečatil s svojim življenjem ter seveda s tragično smrtjo. Evangeliji so jo zopet zapisali in vsak od modrecev, mistikov in včasih tudi psihičnih bolnikov si jo je razlagal po svoje.

Vso nadaljnjo zgodbo in usodo je pisala zgolj politika, ljudje, ki so manipulirali z Besedo, da bi pridobili družbeno moč, nadzor nad kraljestvi in človeštvom. Tako so mučili, preganjali, ubijali v imenu Besede, vendar v popolnem nasprotju z njenim pomenom. Skrunili so svete spise, katerih je v času zgodnjega krščanstva po našem civilizacijskem krogu krožilo kar nekaj, jih modificirali, nekaj zavrgli, druge pa prilagodili trenutnim potrebam. Tako je nastalo Sveto pismo, sveta knjiga, ki naj bi nosila resnico o Njem. Nihče ni vedel, kakšna je njihova vsebina, razen krščanskih »posvečenih« vračev oziroma samooklicanih dušnih pastirjev, ki so se na njen račun premetavali po svileni posteljini, pernicah in odžirali vsakdanji kruh navadnemu smrtniku. Opravičujem se tistim vernim dušam, ki so dejansko živele

po Knjigi in jo srčno pridigale svojim ovčicam (žal precej dolgo v latinščini, na katero se je povprečno ljudstvo spoznalo približno toliko, kot na kitajščino). Bistvo vsekakor je, da navadni smrtniki pač niso imeli predstave o tem, kaj dejansko pomeni Beseda in zato pohlevno sprejemali grmenje srednjeveških indoktrinirancev s prižnice. Zakaj? Ker pač niso obvladali zapletenega koda (pisave), ki je Besedo predstavljal, da bi jo tudi empirično in praktično preverili.

Sedaj ste verjetno že sprevideli, kam vodi pričujoča pridiga in vam je povsem jasno, da smo prišli do tistega zgodovinskega momenta, ko je zgoraj opisana situacija povsem razkurila nekaj modrih mož. To so bili seveda protestanti, ki so nenadoma prišli do spoznanja, da bi bilo pravzaprav fino in da bi tale svet bil malce lepši, če bi se kleni kmet lahko sam seznanil z dejanskim Božjim sporočilom in si ljubečega brata Jezusa pričarali sami. Vendar so se vključno z našim sonarodnjakom Primožem seznanili s problemom nepismenosti in peklenkim besom katoliških veljakov, ki jim je trenutno stanje povsem ustrezalo. Zato lahko samo občudujem napore protestantskih voditeljev, ki so odločili radikalno spremeniti ta svet in z ljubečo skrbjo pripravljali prve prevode Besede. Naš Trubar se je precej namučil z oblikovanjem in zapisom slovenske besede, s tiskanjem, tihotapljenjem in distribucijo Abecednika in Katekizma za grčave kmečke glave. Trud je bil pa tako ali tako zaman, saj so katoliki pridno pobrali vse protestantsko gradivo, da so si lahko priredili kres.

Slovenci se danes strašansko radi pohvalimo, da smo »kulturni narod« in to utemeljujemo ravno z omenjanjem Trubarjevih del in enega prvih evropskih prevodov Svetega pisma. Tako so protestanti zaslužni za to, da na kulturnih proslavah danes vpijemo, kako smo imeli ob ustanovitvi prve Jugoslavije več kot devetdesetodstotno pismenost. To dejstvo katoliško cerkev nadvse pekli, saj se poskuša javnosti predstaviti kot nekakšna mati slovenskega naroda. Jok, bratje, ne bo držalo. Mati slovenskega naroda je Beseda, ki je našla pot do človeških src po poti možganov, to pa nam je omogočil ravno Trubar. Počastite praznik reformacije in preberite kakšno dobro knjigo. Lahko tudi Sveto pismo...

Vaša (tokrat protestno razpoložena)

A. polonija

Študentska kronika

Študentska kronika



00p75-3230Šentjur
info@skms-net - www.skms-net
0041-369-392

30. oktober 1996
stoji v uradnih
listinah kot rojstni
dan ŠKMŠ. Po petih
letih smo še vedno
aktivni, pravkar pa
potekajo prireditve v
čast omenjenemu
datumu.

V šentjurski

knjižnici je do drugega novembra na ogled **pregledna razstava** delovanja kluba, obiskovalci si lahko poleg ogleda fotomateriala in tiskanih podatkov, postrežejo s kolekcijo izvodov Moči inteligence in vrčki, rešijo nagradno anketo, nadebudni člani se lahko včlanijo, ljubitelji logike pa se lahko pomerijo v igri štiri v vrsto.

Izšla je jubilejna 10. številka klubskega glasila **Moč inteligence**, ki je posvečena pregledu petletne klubske dejavnosti. Prosti izvodi so na voljo v knjižnici in na MS servisu.

Pretekli petek je, po posaditvi drevesa mladosti na šentjurskem Mestnem trgu, v Prostoru potekala **okrogla miza** »Mladi v Šentjuru – danes in jutri«, dan kasneje pa so na istem mestu premierno nastopili novopečeni šentjurski gledališki improvizatorji, **Impropilegi**.

Najodmevnejša prireditev »Prve petletke« se bo zgodila v petek, 26.10. v šentjurskem kulturnem domu, ko bodo svoje be masine zakurili Siddharta, pred njimi pa bosta na odru slivniško-celjska zasedba **Muddy river** in domači rokerji **Žurdov**. Vstopnice bodo v predprodaji do vključno četrta na MS servisu.

Na sam dan reformacije, drugače pa tudi na noč čarovnic (31.10.) bo v prostoru **alter večer**. V prvem oz. kitarskem delu bodo sploh poprvič nastopili šentjurski **No progress**, za njimi pa naj bi šopali še Celjanarji **Xanto Chroid**. V drugem oz. elektro delu bodo za mešalnim pultom rolali šentjurski DJ-i: **Myth**, **Ž** in **Crocy**.

Kot zadnje dejanje Prve petletke bo v telovadnici OŠ F. Malgaja **odbojkarsko srečanje** domačega in okoliških študentskih klubov.

K dogodkom ob »Prvi petletki« so poleg škmsčevcev najpomembneje prispevali: ŠOUM, HYPO banka, Občina Šentjur, Študentski klub Žalec, KŠCR in drugi Društvo prijateljev mladine Šentjur, Žito Ljubljana, Kmetijska mehanizacija Oset, Hotel Žonta, KS Šentjur-mesto, LDS, Šentjurske novice, Telekom, MlaCar, ZLSD, Alpos, Atrij, Jeal, Kemoplast, Papirnica Brigita, Riss trade, SMS, PC servis.

16. 11. /petek/ ob 21h bo v Prostoru Mišo Verbič potopisno predaval o Finski.

23. 11. /petek/ ob 20h bo v Prostoru predavanje o tehnologiji ADSL.

30. 11. /petek/ ob 18h bo v sejni dvorani Občine Šentjur redna letna skupščina ŠKMŠ.

Čestitamo malonogometni ekipi ŠKMŠ – Sokoli za končno prvo mesto v drugi medobčinski ligi!

Termini rekreacije za november. Ob sobotah se v

MS servis
Ulica Dušana Kvedra 26
pon-pet 11-15 / tel: 749 11 50

OŠ F. Malgaja
igra košarka ob
14:30 in odbojka
ob 18:30. K
(brezplačnim)
aktivnostim
vabljeni vsi.

Pepca in Lucija o nas in sebi

Lucija na občinskem prazniku in okoli njega

Spoštovani someščani in someščanke, saj vem, že zdavnaj ste se napraznovali, upam da tudi izsanjali, kot nam je vsem skupaj na občinskem prazniku na srce položil naš Jurij, toda ob letošnjem občinskem praznovanju se je zgodilo toliko lepega, da res ne morem brez besed vzhičenja in zahvale mimo njega.

Veličastno uglašen nastop dua Janez & Jurij na slavnostni občinski seji, globoka hvaležnost odlikovancev, pa potem oh in ah Cvetotov ognjemetni spektakel, pa ruski šank v gasilskem domu... Tega se enostavno ne more in ne sme pozabiti. Tistih nekaj sto jurjev, ki so se v tisočerihi lučkah svetlikali na nočnem šentjurskem nebu, je res mačji kašelj in minimum od minimuma v primerjavi z neprecenljivim zadovoljstvom, ki so ga posejali med množicami vzhičenih šentjurskih meščanov. To je to, kar pošten meščan potrebuje! Da mu Ipavci zapojejo eno ali dve, da Cveto razsvetli modro, Bohorč pa nas lepo nahrani in napoji. Tista peščica malomeščanov, ki so se nesramno zmrdovali nad to demonstracijo našega zadovoljstva in so demonstrativno zapustili prizorišče, ni vredna niti, da ste jih opazili. In z nami je slavila vesoljna Slovenija; sam Kučan, ministra Presečnik in But, Veliščkova iz Državnega zbora, Šrot iz daljnega Celja so se telegramsko veselili z nami. Da ne govorim o prvi slavljenci, Ančki s Planince, ki nam je prav tako po pošti sporočila, da je neizmerno srečna, ker se je smela roditi v naši občini, da pa nam za občinski praznik res ne more gužve delat, zato bo po odlikovanje prišla enkrat, ko bo imela več časa. Še kako prav je imel moj Jurij, ko je za govorniškimi odrom odkrito povedal, da le od res pravih prijateljev človek lahko pričakuje takšno neizmerno pozornost, kot so nam jo izkazali ti ljudje.

Sicer pa, ali še sploh kdaj Jurij ni imel prav! Da ste ga slišali, kako modro je povedal Jožku Čuku iz Ljubljane, da če si pomagamo sami, nam tudi Bog pomaga, da pa tisti, ki maže, tudi vozi, se tako ve in da so to tudi orgle, pa keš za župnijsko zemljo itd. Česar naši občinski eldeesevski in njim sorodni opozicionalci ne bodo nikoli razumeli. Pa kaj bi mi brez suše, dobrotresov in podobnih ujm, ki so prav tako v božjih rokah, vas sprašujem? Zato je naravnost grozljivo, kar se je pokazalo na zadnji seji občinskega sveta, da bi Artnak in njegova kompanija zarotnikov rajši imeli nove volitve, kot pa da bi mojemu Juriju priznali njegovo modrost, ki je tolikšna, tudi jaz osebno vam garantiram zanj, da za vladanje občinskega statuta res ne potrebuje.

To je čisto nekaj drugega kot v Slivnici, kjer Zoran nazorno uči Dušana demokracije, za zdaj sicer le verbalno, toda če ne bo kmalu skapiral, si zna pomagati tudi z rokami. Kar je ponavadi še bolj učinkovito in zanimivo za občinstvo. Skoraj tako, kot bi bil tečaj za žene šentjurskih občinskih svetnikov, ki bi ga vodila žena svetnika Maruše, kako z vrtenjem termostata brez odpiranja oken šparati energijo, ne da bi preštudirale občinsko energetske strategijo.

Toda to ni nič v primerjavi s tem, kako sta Jurij in Janez strokovno zajebala Jankovića, ki je hotel imeti svojo trgovino kar sredi Šentjurja. Lepo odkrito sta mu povedala, da je tisti teren poplaven in če hoče, da ga Voglajna ne bo odnesla, naj da okroglih 100 milijončkov in še nekaj, kar bosta ona dva dala za maše pri Zemljiču in Voglajna bo ostala v svoji strugi. Toda ta človek je pameten in bo seveda plačal. Ni pa rečeno, da ga bo to rešilo, kajti tako kaže, se bo moral še prej iz oči v oči srečati z nekaterimi šentjurskimi trgovci, ki so takoj, ko so opazili Mercatorjevo reklamo v našem časopisu, sklenili, da bodo oglaševali zgolj le še v Šentjurčanu, ki je edini na pravični strani. V kolikor se ne bodo obrnili tudi po pomoč na bin Ladno El Kaido. Ob tej priložnosti naj bi se na znamenitega krivoverca, kljub razumljivemu naravnemu gnusu, obrnil tudi naš Jurij oziroma njegov podobno vinski Janez, da bi takoj po koncu napihnjene proslave škmsjevske petletke - lepo vas prosim, petletka, le kdo normalen še uporablja ta zloglasni realsocialistični pojem - izkoreninil to grupico iz mamilaske sumljivega »Prostora«, ki si lasti oblast nad 700 glavo množico poštenih in bogaboječih bodočih šentjurskih intelektualcev. Kar pa naj bi se zgodilo vsekakor še prej, preden se bodo škmsjevci preselili v bin ladnovsko veliko preniški športni park,

Tako, vidite, dragi moj bralci, naša oblast je budna in dela. Zato bodite spokojni in pojdite mirno v hoste. Po gobe seveda, da ne bi prišlo po nemarnem do neljubega nesporazuma.

Spoštovani g. urednik!

Ker ste me s to številko Šentjurskih novic malo prehiteli, vam kar tako bolj v telegrafskem stilu poročam o dogajanju na moji rodni Planini in okolici.

Najprej to, da smo vsi na trnih, ker naj bi državni zbor vsak hip prižgal zeleno luč za našo občinsko samostojnost. Pravijo, da ne bi smelo biti večjih problemov, saj vse delamo zvesto po dobjanskem kopitu: fantje pridno hodijo v Ljubljano, Ljubljanci prihajajo v Montparis - se govori, da mu je prvo planinsko osamosvojitveno občinsko priznanje že takorekoč oddano - planinski Kovači pa so tudi po salobirjevsko skoraj že v vseh strankah. Mirkotov prestolonaslednik je ravno te dni prepisal svojo dušo Drnovšku, kar vsi zelo pozdravljamo, le da se bojimo, da je malo pozno. Janševcev imamo na Planini tako vrh glave dovolj, zato milo prosimo Mirkota, da bi on osebno prevzel krščanske. Potem vsaj šentjurski socialdemokrati ne bi več rinili sem gor k nam. So bili ta petek tu v Montparisu, pa so bili tako žareči, da jih je umirila šele Julka s svojimi kuharskimi ukrepi. Res je dobro, da imamo Montparis, sicer bi se že tokrat lahko zgodilo, da bi se duh njihovega demokratičnega nergaštva razlezel po našem vzorno složnem trgu. Kar bi utegnilo biti usodno, ker naš Romanček še nima pravice, da bi s svojim planinskim občinskim odlokom takšno lažno demokracijo kratko in jedrnatno odpravil.

Čisto drugače je v Dobju. Tam je vse tiho in mirno, za vsakim drugim oknom pa dežura ozaveščen občan z rešpetinom, da jih ne bi presenetil bin Laden. Ali pa sosed oziroma sosedu z nenadejanim takšnim ali drugačnim fofviše vrednim posegom. Čadej in Leskovšek sta se tudi že čisto potolažila in se imata sumljivo rada. Vsekakor bolj kot dobjanski šolniki in naš planinski Roman, ki si služi svoj polovičen kos kruha pri njih, in je prav zato, ker ni njihove rase, žrtev šoferskega genocida. Kar je seveda zelo nevarno, če bi zanj slučajno zvedel Bush in Dobjanom zbombardiral šolo, kar bi bilo zlasti tragično z ozirom na to, da gasilci še nimajo cisterene. Je pa zadnjič, ko so imeli dobrodelni koncert v ta namen, menda v kulturni dvorani tako ropotalo, da je nekaj Dobjanov že prestrašeno emigriralo v sosednjo KS.

So pa še čisto brez afganistanskega kompleksa v Slivnici, kjer »rdeči«, ki stojijo za Zoranom, umirjeno in odkrito najedajo svojo policijsko oblast, nekako tako kot Jimmy in drugi kamnolomci Žusem. Pravijo, da gre po slivniških cestah toliko kubikov šodra, da bi jim za asfaltiranje že moralo zmanjkati makadamskih cest, če bi od njih pobrali vse mogoče takse, ampak naši dacarji, hvala bogu, menda vejo, kdo so naši in da je treba z njimi bolj prijazno. Kajti sicer bi se jim zgodilo tako kot Pajekovim Prevorjanom, ki jih je njihova Domima pustila z dolgimi nosovi in odšla v Kozje, kjer so ljudje bolj kozjanski in tudi za Domimine razmere primerno kulturni. Še sreča, da imajo na šoli tisti najmodernejši astronomski teleskop in bodo lahko pozorno sledili svojim tovrstnim kulturnim dogodkom, če jih že ne zanimajo zvezde in podobno oddaljene abstraktne zadeve. Pa kako bi ta teleskopič prišel prav šele meni, da mi ne bi bilo treba letati po vsej južni sferi naše občine. Bom rekla Luciji, naj poskusi pri Juriju. Če ima res takšne zveze, kot se hvali, in če je našemu Juriju v resnici toliko do tega, da bi bili njegovi podaniki totalno pošteno obveščani, potem bo tista kamra pod teleskopom kmalu uradni sedež firme Lucija & Pepca.

Lucija

Vaša Pepca

Potopis: Malta, ki ni mort

Po deželi malteških vitezov in potlačene spolnosti

Zadnji dve poletji, odkar se boleče odvajam od odvisnosti vsakoletnih nekajmesečnih počitnic, opažam, da je beseda dopust med ljudmi zelo popularna. Kar mi gre na trenutke precej na živce. Recimo, tam nekje v začetku junija me začnejo vsi znanci in prijatelji spraševati "Kdaj pa boš šel letos na dopust?". Ali pa "Kam pa boš šel letos na dopust?". In to sprašujejo prav vsi. Brez izjeme. Ti dve vprašanji pravzaprav nadomestita pozdrav. In to ne samo enkrat - dovolj je že, da se ne vidimo kakšna dva tedna in ob naslednjem srečanju so prve besede zopet: "Kdaj greš letos na dopust?"

Proti koncu avgusta pa se ti dve vprašanji spremenita v: "A si že bil letos na dopustu?". Ni je ure v dnevu, ko me tega ne bi vprašali. "A si že bil na dopustu?" zjutraj, "A si že bil na dopustu?" dopoldan, "A si že bil na dopustu?" opoldan, "A si že bil na dopustu?" popoldan, "A si že bil na dopustu?" zvečer, "A si že bil na dopustu?" ponoči, "A si že bil na dopustu?" po telefonu, "A si že bil na dopustu?" med sprehodom, "A si že bil na dopustu?" vedno! Vam povem, včasih me je bilo kar strah prižgati televizijo, ker sem bil prepričan, da se bodo igralci na ekranu obrnili vame in me s prebadajočimi očmi (vsi vemo, kako prepričljivo prebadajoče poglede znajo imeti igralci) strogo vprašali: "A si že bil na dopustu?". Bal sem se prižgati radio, ker sem se bal, da me bo napovedovalec vprašal "A si že bil na dopustu?". Časopise pa sem itak sploh nehal brati, ker sem se bal, da bo naslovnica z velikimi mastnimi črkami spraševala "A si že bil na dopustu?"

Ne vem zakaj, ampak ljudje se čutijo dolžne te vprašati "A si že bil na dopustu?", kot da mi bodo s tem ne vem kako ustregli. In ko jim povem, da še v začetku septembra sploh nisem bil na dopustu, v neopisljivi grozi sklenejo roke, od obupa odprejo usta in se malce nagnejo nazaj, nato pa se počasi, kot kakšen župnik, nagibajo naprej in me pogledajo z velikim obžalovanjem v oči in z ogromnim sočustvovanjem v glasu, kot da bi me zadela najhujša bolezen, mi strela zažgala hišo ter hčerka postala kurba, rečejo: "Ja, kako pa toooooooooo?" Ob tem si ne morem kaj, da se ne bi počutil kot prišlek z drugega planeta. Človek očitno poleti mora iti na dopust, drugače ga sodržavljeni začno gledati kot nekakšen potuhel in gobavi motilni element, ki načenja temelje komaj pridobljene slovenske samostojnosti.

Ugotovil sem, da je nenapisano pravilo slovenske družbe to, da bog ne daje, da bi komu bila služba tako všeč, da ne bi šel na dopust. Verjetno so takšni ljudje nepopularni zato, ker s svojim veseljem do službe dajejo svetle zglede šefom, ki potem pritiskajo na druge delavce, češ kaj boste hodili na dopust, če pa vam je v službi lahko tako lepo! To je seveda samo moja teorija, ampak ima nekakšno zrno logike, zato sem se pač odločil, da grem na dopust, preden mi družba odreže jajca zaradi miniranja njihovih dopustov. Saj ne bi rad bil tisti, ki spodkopava našo že itak krhko gospodarstvo, mar ne?

Pa sva šla... z mojimi boljšimi tremi četrtinami (prevod: punco) na internet malo prebrskati spletno

strani naših turističnih agencij. Ki pa jih je v Sloveniji neverjetno ogromno, kar samo potrdi mojo teorijo, da je dopust nekakšna oblika tihega revolta delavskega razreda proti vse bolj krutemu izkoriščanju s strani umazanega in gnilega kapitalizma. Na svetovnem spletu kmalu najdeva ponudbo agencije X, ki se sliši predobro, da bi bilo res - 7 dni polpenzion v treh zvezdicah na Malti, z avionom v obe smeri in to samo za 60.000 SIT. Hopla, tukaj nekaj smrdi. Ampak kljub temu se odločiva za to, in se pri tem miselno pripraviva na razne težave in razočaranja, kajti s tako nizko ceno ne more biti vse v redu.

Samo dva dni kasneje se znajdeva na Malti, majcenem otočku, ki leži le nekaj kilometrov južno od Sicilije. Če ima kdo ob potovanjih v tujino občutek, da je Slovenija obupno majhna in v svetovnem merilu ničredna, potem je Malta pravo mesto, kjer se lahko razbohoti pregovorna slovenska škodoželjnost - Malta je namreč otoček, ki je dolg vsega 14 km in širok največ 7 km, pa je že država zase. Ima vsega skupaj 370.000 prebivalcev, torej manj kot Ljubljana, in ob takih številkah se nam zdi, da je Slovenija velesila, kar zna biti pravi obliž za naš ponosni in ranjeni ego.

Ob prihodu v hotel vsa presenečena ugotoviva, da ima na vratih res narisane tri zvezdice in najina opreznost za trenutek popusti. Sicer od hotela daleč ni bilo videti kakšne plaže, ampak Malta je itak cela skalnata in se morajo vsi turisti na kolikor toliko spodobno plažo voziti z avtobusom. Začelo se je z vstopom v sobo. Ok, sama soba je bila čisto v redu, brez pripomb, težave so nastopile, ko sva navdušeno odprla okno in pričakovala pogled na neskočno morje, sinje modro nebo z belimi oblaki in ušesa pripravila na nežno oglašanje galebov ter nos na dobro znani vonj morja. Toda, ko sva odprla okno, sva zagledala navpično, okoli 3x3m metre veliko luknjo, ki se je sredi hotela raztegovala od tal navzgor. Okna so bila na treh stenah in to v štirih nadstropjih. Okoli oken se je stena komaj videla, saj je bila preprejena z velikimi kovinskimi cevmi, po katerih je pritekala in odtekala voda iz kopalnice (vsakič ko je kdo potegnil vodo, se je zelo glasno slišalo prijetno curljanje) in zrak za klimo (vsakič, ko je kdo vklopil klimo, so pričele cevi glasno vibrirati - tudi po celo noč). Ni treba poudariti, da je ta luknja sredi hotela bila zelo umazana in na dnu polna smeti. Le če sem glavo zavil do točke, ko bi mi skoraj zlomilo vrat, sem lahko tam nekje pri vrhu ugledal košček modrega neba. Sonce samo pa najinega okna sploh ni doseglo - le ko je bilo najvišje na nebu, se je sončni sij oknu približal na kakšna dva metra. Vse skupaj me je navdalo z občutkom, ki ga človek dobi, če sredi meglenega deževnega sivega februarskega jutra sredi kupa odpadnega zarjavelega železa v opuščeni in propadajoči železarni najde poslednji kup hitro talečega se snega, ki je ves rumen od kakšne pasje scaline.

Zelenih obrazov se spogledava in odločiva, da okna v času dopusta ne bova več odpirala.

(Se nadaljuje)

mf

Odmevi

V Dobju se cedita med in mleko - (tretjič)

Upanju g. Čadej Dragota iz Završ, ki ga je izrazil v zadnji številki ŠN, da dobi pojasnila na zastavljena vprašanja v zvezi s polemiko pod gornjim naslovom, sem dolžan ugoditi, in se tudi tokrat podpisati kot tajnik občine s polnim imenom, saj nisem bil izzvan osebno ampak se informacije nanašajo na delo občine.

G. Čadej v sestavku sprašuje, kako je bil porabljen denar za sušo ter neizkoriščena sredstva na postavkah za kmetijstvo.

Končna verificirana škoda po suši v letu 2000 je bila potrjena s strani Ministrstva za okolje šele aprila letos. Škoda se je upravičencem izplačevala akontativno. Občina Dobje je do septembra prejela odškodnino v znesku 5.832.205,00 SIT in v treh akontacijah izplačala oškodovancem 5.846.187,00 SIT, podatek je bil tudi objavljen v Kmečkem glasu dne 5. 8. 2001, zadnja akontacija je bila v celoti izplačana v oktobru, zato ni resnična trditev g. Čadeja, da so bila sredstva porabljena v kakšne druge namene.

Občina Dobje je v proračunu za leto 2000 zagotovila potrebna sredstva za subvencije v kmetijstvu, ki so se tekom leta odobrila vsem vlagateljem, ki so vložili vloge ter izpolnjevali pogoje določene s sprejetim pravilnikom. Zakon o lokalni samoupravi ne nalaga občinam obveznosti za intervencije v kmetijstvu, kljub temu pa občine na kmetijskih območjih namenimo del sredstev tudi za te potrebe. V primeru, da vsa planirana sredstva niso v celoti porabljena, se v zaključnem računu evidentirajo kot proračunski presežek, saj bi bila delitev, ki ni v skladu s sprejetim pravilnikom, protizakonita, kljub temu, da bi sredstva namenili edinemu čistemu kmetu.

Gospod Čadej, popolnoma se strinjam z Vami, da takšna pisanja v medijih niso najbolj produktivna, zato z naše strani tudi zaključujem pisanje na to temo, polemiko pa sta začela vidva z gospodom urednikom.

Če bi se bili pripravljani pogovarjati v domačem kraju, bi Vam sigurno razložili in pokazali, da je cesta Presečno - Žegar že dve leti asfaltirana do občinske meje in nam potem ne bi neupravičeno očitali, da v občini ni posluha za urejanje cest.

Tajnik Občine Dobje:

Leskovšek Franc

šentjurska GLASBENA ŠTALA

JABOLKA IN ETNO-ROCK

Tekst+foto ludwig

PODSREDA: Ker verjetno nimate pojma kaj pomeni naslov, vam moramo predstaviti veselico, prejšno soboto organizirano na trgu v Podsedri. Pod zastavo kozjanskega jabolka so se zbrali: domači Rock'n'rollo iz bavarske uvoženi Celtix Chaos in naši stari znanci šverc ansambel Kontrabant. Z zamudo (kot ponavadi) zgrešimo začetek domačega jeklarskega benda, ki je v frišnem jesenskem večiru pred oder spravilo okoli sto etno-duš.

Irska folk glasba

Celtix Chaosov hitro spolzi po sluhovodih predvsem po zaslugi krasno gibkih komadov, pa tudi pet mladih muzikantk s svojo prikupno norostjo zasenčijo preostala dva člana. Komaj 13. letni dekleč za



Kontrabant-etno veselica

bobni pa bi lahko veliko naučil stare in mlade slovenske rockerske prdce. **Že dodobra ogreti** in s kraljično hmelja v roki okoli 21. ure dobimo dozo prekmurske etno- gibanice, ki pred oder s Kontrabanti potegne vso rajo. V dveh urah nam hitroprstnež na harmoniki Geza dodobra razdraži hrbtenjačo. Višek je dosežen s "Haben Sie ein Zimmer frei" (Buldožer). Če drži aksijom, da ima vsak narod takšne bende kot si zasluži, potem bi Kontrabant moral imeti boljše državo.

Kaj najraje posluša
BOŠTJAN ARTIČEK
ans. Muddy river
1. Rolling Stones
2. Dire Straits
3. Coco Blues Band



Kaj najraje posluša
MIHA KUNDIČ
ans. MRK
1. Jinx
2. Panda
3. Blues Brothers



Kaj najraje posluša
VIDA GABERŠČEK
nagrajenka LOJTRA
1. Nuša Derenda
2. Marjan Zgonc
3. Slapovi



Nagrajenec

LOJTRA

- | | | |
|--------|-----------------------|----------------------|
| 1 (0) | SUPER BOY | Zablujena Generacija |
| 2 (1) | SAMO EDINI | Shiddarta |
| 3 (3) | HEROJ | Los Ventilosi |
| 4 (0) | DIG IT | Lenny Kravitz |
| 5 (9) | BOLNE ŽELJE | O.S.T |
| 6 (10) | DOBRI PROFESOR | Pero Lovšin |
| 7 (0) | WHAT WOULD YOU DO | City High |
| 8 (0) | GOSPOD PONIŽEN SEM | Magnifico |
| 9 (0) | POREDNI GOSTI | Zmelkoov |
| 10 (0) | HUDIČ, TRBOVLJE TREŠE | Orlek |

Lestvica je sestavljena na podlagi vaših predlogov.

Eden bo nagrajen z CD-jem ali kaseto, ki jo podarja:

RESEVNA
trgovina in storitve d.d.

Lestvica je sestavljena na podlagi vaših predlogov

GLASOVNIK

Glasujem za

Ime: _____ priimek: _____

tel: _____

SODELOVALI BOSTE V 3X3

Glasovnik pošljite na uredništvo NOVIC
Dušana Kvedra 11, 3230 Šentjur

Košarkarice med šestimi najboljšimi v Sloveniji

Tri tekme pred koncem rednega dela vzhodne skupine drugega dela 1. SKL za pionirke si je združena ekipa ŽKK Šentjur in ŠD Šmarje že zagotovila uvrstitev med šest najboljših ekip v Sloveniji. Dekleta so zaenkrat še neporažena, nazadnje pa so ugnala ekipo ŽKD Maribor, najboljše strelke pa so bile Tjaša Vraničar z 20, Lili Leljak z 10 in Tjaša Kampuš z 8 točkami.

L. H.



Kratke nogometne

Šentjurski člani počasi končujejo z jesenskim delom prvenstva v celjski medobčinski ligi. Nazadnje so doma gostili Vojnik in igrali neodločeno, minuli vikend pa so zaradi izstopa iz lige štorskega Kovinarja bili prosti. Med šestimi ekipami so tako s petimi točkami na trenutnem četrtem mestu. V začetku oktobra so po streljanju enajstmetrovk na domačem terenu izpadli tudi v pokalu. Ugnala jih je Oplotnica z rezultatom 9 : 10.

V celjski podligi nastopajo tudi štiri selekcije Mladih upov. Starjši dečki so med 12 ekipami deseti, mlajši med 10 osmi, cicibani med 10 peti, malčki pa v konkurenci 8 moštev trenutno zasedajo četrto mesto.

L. H.

LIGA MALEGA NOGOMETA Šentjur 2001

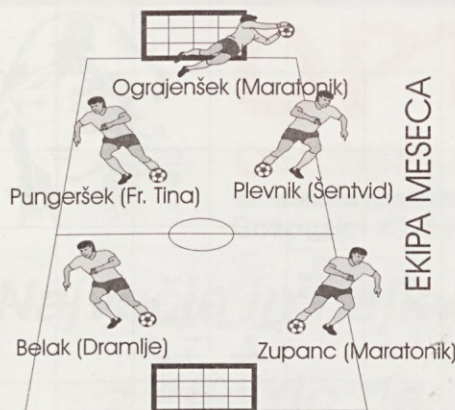


PRVAKA ODLOČILA DVA GOLA

Potem, ko so v 21.kolu vodilne ekipe Maratonika in Šentvida le remizirale se je v boj za vrh vključila tudi ekipa Fri. Tina, vendar več kot drugega mesta ni dosegla. Ekipa MARATONIK MARCO POLO je novi prvak občinske lige Šentjurja -le za dva gola ima boljšo gol razliko od drugo uvrščene ekipe.

SOKOLI ŠKMŠ in MLADI FORUM ZLSD

Kdo bo novi prvoligaš se je vedelo že nekaj kol pred koncem lige, kajti obe ekipi sta vseskozi imeli veliko točkovno prednost. V I. Ligi sta obe ekipi sposobni zasesti mesta v zgornji polovici lestvice najboljših žogobrcv.



PREDSTAVLJAMO VAM EKIPO: JAKOB



V ekipi igrajo: Horvat, Brežan, Gračner J., Gračner M., Hercog, Zalar, Zagajšek, Šoster, Oset, Biščan, Jazbec, Lojen, Plank, Šmarčan.

Ekipa Jakob si je obstanek v I. ligi zagotovila v zadnjem kolu, kakor že lansko leto, in s tem postaja "ekipa ZADNJEGA TRENUTKA".

POKALNE TEKME - POLFINALE

Šentvid : Stopče 5 : 0
Friz. Tina : Cezar 8 : 1

FINALE:

sobota, 27. 10. 2001

Za III. mesto : Stopče : Cezar (17.30h)
Za I. mesto : Šentvid : Friz. Tina (18.30h)

Po finalni tekmi razglasitev rezultatov občinske lige malega nogometa in podelitev pokalov ter nagrad najboljšim ekipam in posameznikom.
By Žan Ž.

Lestvica (točke, gol - razlika):

I. Liga (22. kolo):		
MARATONIK M. POLO	42	21
FRIZERSTVO TINA	42	23
ŠENTVID	38	7
DRAMLJE	37	11
MAKROKOM	30	-11
LOKA	28	5
OBRtna ZBORNICA	26	-22
ŠVEDI	25	-4
JAKOB	22	-2
GREMLIN	19	-111
KMN PONIKVA	18	-19

II. Liga (25. Kolo):

SOKOLI-ŠKMŠ	60	72
MLADI FORUM ZLSD	55	57
SAMORASTNIKI	46	52
SIMPL ŽEGAR	46	28
GAMSI	37	3
ŠAHTJOR	34	4
ŠD DOBRINA	32	10
CEZAR	30	-11
ELEKTRO SELIČ	28	-6
STOPČE	28	14
TIGRI	9	-106
KELTI	7	-77

ŠD Dobrina:Šahtjor 3:1; Kelti:Elektro Selič 4:6; Mladi Forum ZLSD:Cezar 3:0; Gamsi:Stopče 2:2; Tigri:Samorastniki 0:3; Sokoli PROSTI

Ekipa Md777 izključena, ekipa Kandy izstopila

Uvodna zmaga napoved dobre sezone?

Košarkarji Alpos Kemoplasta so z zmago nad Koprom, novincem v elitni ligi, spodbudno začeli letošnjo sezono. V njej si obetajo uvrstitev med štiri najboljše ekipe v Hypo ligi, kar bi pomenilo nastop v končnici za prvaka skupaj z najboljšimi slovenskimi moštvii, ki zdaj nastopajo v Jadranski ligi. Ekipa je vsaj na papirju podobno močna kot lanska, velika uganka pa je pripravljenost Jadranka Čoviča, ki je šele pred dnevi podpisal pogodbo.

Sobotna zmaga je nakazala, da je ekipa dobro pripravljena, manjka pa ji še uigranosti. Kakšnih 250 gledalcev je v Hruševcu videlo solidno predstavo. Šentjurčani so vodili praktično od začetka tekme, čeprav so jim Koprčani vseskozi dihalo za ovrtnik. Toda ekipa trenerja Pučka je bila odlično pripravljena in ni dovolila presenečenja. Odlično igro je prikazal Boštjan Kočar, ki je dosegel 24 točk, blesteli pa so še Petrovič, Novakovič, Kahvedžič in Čovič.

Trener Igor Pučko je povedal, da zmaga nad

smo šibki na centrski poziciji, saj se pozna neuigranost Spahića in devetmesečna odsotnost Čoviča. Veseli pa me, da je Novakovič veliko bolje pripravljen kot ob prejšnjih začetkih sezon. Pričakujem izenačeno prvenstvo, po kakovosti pa morda nekoliko odstopata Zagorje in Rogla.

Največjo težavo v moštvu torej predstavljata centra. 26-letni Nedžad Spahić ima sicer zelo dobro individualno tehniko, v igri 5 na 5 pa se še ne znajde tako dobro. 211 cm visoki Bošnjak (v Šentjur je prišel namesto Ivice Božića, ki ni zadovoljil) je lani v nekaj krogih zaigral za Kraški Zidar, sicer pa je nastopal za Brčko. S košarko se je začel ukvarjati šele pri 22 letih, prej pa je treniral odbojko. Ko se bo popolnoma uigrall z ekipo, je od njega pričakovati še boljše predstave.

Veliko nejasnosti pa je okrog pripravljenosti Jadranka Čoviča. Do poškodbe lani najboljši igralec Šentjurčanov je pogodbo podpisal šele pred dnevi, v pripravljalnem obdobju pa je zelo malo treniral. Predvsem pa mu manjka občutek za igro, saj je zadnje uradno tekmo odigral decembra 2000, v letošnjih pripravljalnih srečanjih pa je zaigral le dvakrat. Toda njegova predstava na tekmi sicerely Koprom je pokazala, da se da nanj popolnoma računati že na začetku prvenstva. Je pa res, da ima takšno pogodbo, da lahko ob ugodni ponudbi odide v tujino.

V prijateljskih tekmah je odlične igre prikazoval Peter Jovanović, ki pa se je huje poškodoval, pred

dnevi so mu tako operirali strgane križne vezi, z igrišč pa bo odsoten najmanj šest mesecev. Sicer pa je Alpos Kemoplast v pripravi odigral 14 srečanj, na katerih so iztržili 8 zmag in 6 porazov.

Cilj letošnje sezone je uvrstitev med prva štiri moštva lige, kar bi pomenilo dodatne tekme z Olimpijo, Krko, Pivovarno Laško in Slovanom v ligi za prvaka. Torej, poslastice za gledalce.

Razpored tekem KK Alpos Kemoplast

2. krog, 27.10. 2001: Loka Kava-Alpos Kemoplast
3. krog, 3. 11. 2001: Alpos Kemoplast-Zagorje Banka Zasavje
4. krog, 10.11. 2001: Rogla Zrče-Alpos Kemoplast
5. krog, 17.11. 2001: Alpos Kemoplast-Savinjski Hopsi

Predsednik Peter Lapornik obete kluba ocenjuje takole: »Ustrezne okrepitve smo iskali zelo dolgo, kar je glede na to, da imamo najmanjši proračun v ligi, tudi razumljivo. Menim, da smo glede na naše finančne zmožnosti sestavili dobro ekipo. Kot cilj smo si zadali boj za uvrstitev med prvo četverico, kar je nekako realen domet ekipe. Če nam to ne bo uspelo, pa tudi ne bo nobena katastrofa. Vabim vse gledalce, da nam tako kot v prejšnji sezoni, pomagajo pri uresničitvi cilja«.

Tekme v novi sezoni bodo v Hruševcu tako kot lani ob 19. uri, cene vstopnic pa so enake lanskim. Torej, 300 SIT za mladino in 700 SIT za odrasle.

L. H.

Za člansko ekipo letos nastopajo: Vinko Rovšnik, Ilija Petrovič, Damjan Novakovič, Bojan Novak, Peter Maček, Andrej Maček, Nedžad Spahić, Husein Kahvedžič, Robi Ribežl, Nedeljko Džaković, Boštjan Kočar, Jadranko Čovič in Stanko Sebič.

Poleg članskega moštva so s tekmami pričele tudi mlajše selekcije. Pionirji in kadeti so v vrhu svojih lig, veliko presenečenje pa so pripravili mladinci, ki so v prvi ligi ugnali eno najboljših slovenskih ekip, Pivovarno

Koprom ne more biti popolnoma realno merilo pripravljenosti. »Uspeh nad Koprom nas ne sme slepiti. Dejstvo je, da smo sicer dobro pripravljeni, toda do prave uigranosti nam manjka še nekaj tekem, tako da bi težko napovedal konstantne predstave. Predvsem

• NAJVEČJA PONUDBA JAPONSKIH VOZIL TOYOTA, SUZUKI IN SUBARU •

Izjemna priložnost za UGODNO nabavo gum po POSEBNIH CENAH:

- **DEBICA**..... že od **6.747 SIT** naprej
- **BARUM**..... že od **7.723 SIT** naprej
- **SAVA ESKIMO S2...** že od **8.360 SIT** naprej
- **SAVA ESKIMO S3...** že od **10.314 SIT** naprej



SAVA ESKIMO S3
Vrhunski avtoplasc
za dinamično in udobno
vožnjo v najtežjih
zimskih razmerah!



AKCIJA

**od 2.11.2001
BREZPLAČNI
PREVENTIVNI
ZIMSKI PREGLEDI
VSEH VRST
AVTOMOBILOV!**

**Tudi letos vam nudimo gume
priznanih proizvajalcev
po izredno ugodnih cenah:**

**BRIDGESTONE, GOODYEAR,
HANKOOK, DEBICA, SAVA,
SEMPERIT, MARANGONI, MABOR**

**10% POPUSTA
PRI GOTOVINSKEM PLAČILU!**

**PRODAJNO SERVISNI CENTER
ANDI AVTO d.o.o.**

Salon Celje, Miklošičeva 5, Salon Šentjur, 747 17 70, 747 17 72, servis in rezervni deli

PONUDBA RABLJENIH VOZIL

tel.: 5483 473 Delovni čas:

ŠENTJUR - pon-pet: 8.00-17.00, sob: 8.00-12.00.

PE Celje - pon-čet: 8.00-18.00, pet: 8.00-15.00, sob: 8.00-12.00

**Sprejemamo tudi PREDNAROČILA
za vse vrste gum!**



OPTIKA

OČESNA AMBULANTA

Gleščič
tel.: 063/441-803

Gosposka 23, 3000 CELJE - Ul. Leona Dobrotniška 6b, 3230 ŠENTJUR

Največja in najkvalitetnejša izbira okvirjev

z eno do deset letno GARANCIJO

**GUCCI
ANNE KLEIN
VERSACE**

VUILLET VEGA
OPTIKER Ljubljana, Celje, Pt. 2000

VALENTINO

GIANFRANCO

FERRE

LUNETTES

Christian Dior

VOGUE

occhiali

Ray-Ban

Pizzerija - Špagetarija

Macarena
Šentjur



Makarena d.o.o., Tovarniška 22, Zreče

**NOVE,
DRUGAČNE,
ŠE BOLJŠE
PIZZE!**

Drofenikova 3, Šentjur

V prostorih LIPE

(nasproti KEMOPLASTA)

Delovni čas:

PON-PET 8.00 - 23.00

SOB 8.00 - 24.00

NED in PRAZ. 12.00 - 22.00

PONUDBA:

MALICE

HALO PIZZA

tel.: 03/749 12 10

PON-SOB

10.00 - 22.00

NED

in PRAZ.

12.00 - 21.00



Mercator

Trgovski center

Šmarje pri Jelšah

Celje - skladišče

D-Per

18/2001



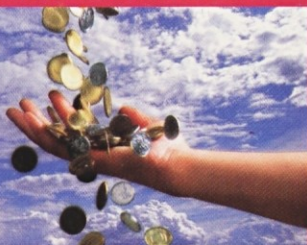
5000009459, 10

COBISS

OSREDNJA KNJ. CELJE



Mercator



**Mercatorjeva
Cena Dneva**
7 izdelkov za 7 dni

do **-50%** nižje
cene

Vabimo vas v Mercatorjeve
prehrambne prodajalne.

Mercator
Mercator SVS, d.d. Ptuj

Delovni čas
od ponedeljka do petka
od 8. do 20. ure
v soboto
od 8. do 17. ure
v nedeljo
od 8. do 12. ure



Mercator najboljši sosed